
Bibeln dag för dag

Hela Bibeln som du läser på ett år !

September

1 september

St. Ambrosius: "Visdomen är grunden och rättfärdighet är det arbete utan vilken grunden inte kan stå kvar."

Jesu Syraks bok 47–49

- 47 1 Efter honom framträdde Natan som profet på Davids tid.
- 2 Liksom fettet skiljs ut från gemenskapsoffret blev David utvald bland israeliterna.
- 3 Han lekte med lejon som med killingar och med björnar som med fårens lamm.
- 4 Det var han som i sin ungdom dödade jätten och utplånade folkets skam.
Han svingade armen med slungstenen, och den skrävande Goljat fälldes till marken.
- 5 Ty han ropade till Herren, den Högste, och Herren gav hans hand styrka att fälla den väldige krigaren och vinna makt åt sitt folk.
- 6 Därför blev han ärad som segrare över tiotusenden, han blev prisad för att Herren välsignat honom, och han erbjöds den ärofulla kronan.
- 7 Ty han krossade motståndarna runt omkring och förintade sina fiender filisteerna; ända tills nu har deras makt varit bruten.
- 8 I allt han gjorde tackade han Herren och hyllade den Helige och Högste.

Av allt hjärta sjöng han sin skapares lov
och betygade honom sin kärlek.

9 Han utsåg sångare för altartjänsten,
vilkas röster skulle klinga i sköna melodier.

10 Han införde ett storslaget högtidsfirande
och utformade för all framtid de fester
då det heliga namnet skall prisas
och sången ljuda i templet från tidig morgon.

11 Herren tog bort hans synder
och befäste hans makt för evigt;
han slöt ett förbund med honom om kungadömet
och den ärofulla tronen i Israel.

Salomo

12 Efter honom följde hans vise son,
som tack vare fadern fick ett liv i trygghet.

13 Under Salomos regering rådde fred,
ty Gud gav honom lugn på alla sidor,
så att han kunde resa ett tempel åt hans namn
och bygga helgedomen som består i evighet.

14 Hur vis var du inte i din ungdom!
Du svällde som en flod av klokhet,
15 ditt förstånd flödade över jorden,
och du spred dina sinnrika tänkespråk över den.

16 Ditt rykte nådde avlägsna öar,
du blev älskad för freden under ditt styre.

17 För dina sånger, dina ordspråk och visdomsord
och för din tydningskonst blev du beundrad över världen.

18 I Herren Guds namn
– han som kallas Israels Gud –
samlade du guld som om det var tenn
och hopade silver som om det var bly.

19 Men du gav dig hän åt kvinnor
och lät dem få makt över dig.

20 Du fläckade ditt rykte
och besudlade dina ättlingar,
så att du drog vreden över dina barn
och bittert fick ångra din dårskap.

21 Väldet delades i två,

ur Efraim uppstod ett upproriskt rike.
22 Men Herren upphör aldrig med sin godhet,
varje ord han talat skall besannas.
Sin utvaldes ättlingar skall han inte utplåna,
avkomman till den som älskat honom förgör han inte.
En rest av Jakobs släkt lät han överleva,
han lät ett skott växa upp från Davids rot.

Det delade riket

23 När Salomo gick till vila hos fäderna
lämnade han efter sig sin son,
en dåre bland sitt folk, helt utan förstånd:
Rehabeam, vars beslut drev folket till uppror.
Och Jerobeam, Nevats son, fick Israel att synda;
han ledde Efraim in på syndens väg.
24 Deras synder blev omåttligt stora,
tills de tvingades bort från sitt land.
25 Allt slags ondska ville de pröva på,
ända tills straffet drabbade dem.

48 1 Sedan framträdde Elia, den glödande profeten,
vars ord flammade som en fackla.
2 Han sände hungersnöd över folket
och blev genom sin heliga iver mångas död.
3 Med Herrens ord höll han himlen stängd,
och tre gånger kallade han ner eld därifrån.
4 Hur ärad blev du inte, Elia, för dina underverk!
Vem kan berömma sig av att vara din like?
5 Du väckte den döde till liv med den Högstes ord,
från dödsriket räddade du honom.
6 Du störtade kungar i fördärvet
och lät stormän dö på sjukbädden.
7 På Sinai fick du höra om bestraffningen,
på Horeb om domen och vedergällningen.
8 Du smorde kungar till hämnare
och profeter till efterträdare åt dig.
9 Du fördes till himlen i en flammande stormby,
i en vagn dragen av eldhästar.
10 Du är bestämd för den tiden, står det skrivet,

då du skall mildra vreden innan den blossar upp
och vända faderns hjärta till hans son
och återupprätta Jakobs stammar.

11 Saliga de som har fått se dig
men också de som har somnat in i kärlek,
ty även vi skall få leva.

12 När Elia höljdes i stormbyn
fylldes Elisha av hans ande.

Under sin livstid vek han aldrig för en furste,
och ingen gjorde sig till herre över honom.

13 Ingen uppgift var honom för svår,
och efter hans bortgång profeterade hans kropp.

14 Medan han levde gjorde han sällsamma ting,
och även efter döden var hans gärningar förunderliga.

15 Trots allt detta omvände sig inte folket
och upphörde inte med sina synder
förrän de släpades som krigsbyte från sitt land
och skingrades över hela världen,
så att bara en ringa rest blev kvar av folket,
bland dem en furste av Davids ätt.

16 Några av dem gjorde det som behagar Herren,
andra begick ständigt flera synder.

Kungar och profeter i Juda rike

17 Hiskia befäste sin stad
och ledde in Gichonkällan i den;
han högg sig genom klippan med yxa
och byggde dammar för vattnet.

18 Under hans regering gick Sanherib till angrepp
och sände Rab-Sake mot Hiskia.
Rab-Sake lyfte sin hand mot Sion
och talade övermodigt stora ord.

19 Då bävade de, och deras händer darrade;
de våndades som födande kvinnor.

20 Men de åkallade Herren, den Barmhärtige,
och sträckte sina händer mot honom.

Den Helige hörde dem genast i sin himmel
och sände dem räddning genom Jesaja;

21 han krossade assyriernas här,

hans ängel tillintetgjorde den.

22 Ty Hiskia gjorde det som behagar Herren
och följde orubbligt sin fader Davids väg.

Den som ledde honom var Jesaja,
den store profeten, osviklig i sina syner.

23 På hans tid vände solen om,
och han förlängde kungens liv.

24 Med sin andes kraft såg han vad slutet skall bli
och tröstade dem som sörjde i Sion.

25 Han förutsade allt som skall ske i framtiden
och avslöjade det fördolda innan det inträffat.

49 1 Minnet av Josia är som en rökelse,
blandad av en skicklig parfymberedare.

Det är sött som honung för varje mun,
det är som sång och spel vid festen.

2 Han handlade rätt när han omvände folket
och utplånade de brottsliga skändligheterna.

3 Han hade alltid Herren i tankarna,
i en laglös tid stärkte han gudsfruktan.

4 Förutom David, Hiskia och Josia
gjorde sig alla skyldiga till brott.

Den Högstes lag övergav de,
och kungarna i Juda gick under.

5 Ty de skänkte bort sin makt till andra
och sin ära till ett främmande folk,

6 som brände hans utvalda tempelstad
och gjorde dess gator till ödemark.

Det skedde genom Jeremia, 7 ty han blev förföljd,
han som i moderlivet helgats till profet,
till att rycka upp, förgöra och förstöra
men också till att bygga upp och plantera.

Fångenskapen och Jerusalems återupprättande

8 Hesekiel fick i en syn se Herrens härlighet;
den visade sig för honom på kerubvagnen.

9 Han hotade fienderna med slagregn
men lovade välgång åt dem som levt rättfärdigt.

10 De tolv profeternas ben må skjuta skott ur graven!

Ty de ingav Jakob nytt mod
och ett fast hopp som blev folkets räddning.
11 Hur skall jag nog kunna prisa Serubbabel,
som liknats vid en sigillring på högra handen?
12 Sådan var också Jeshua, Josadaks son.
Det var de som på sin tid byggde templet;
de reste en helgedom åt Herren
som skall bestå för evigt i sin härlighet.
13 Nehemjas minne skall också leva länge.
Det var han som reste våra fallna murar;
han lät göra portar och bommar
och byggde nytt där våra hus hade stått.

Andra märkesmän

14 Ingen har skapats på jorden lik Henok;
så blev han ju också tagen härifrån.
15 Inte heller har det fötts en man som Josef;
han blev brödernas herre och folkets stöd,
och hans ben blev väl omhändertagna.
16 Sem och Set har blivit ärade bland människor,
men över allt levande i skapelsen står Adam.

Apostlagärningarna 7

Stefanus tal

7 Då frågade översteprästen: "Är det verkligen så?"² Stefanus svarade:
"Bröder och fäder, lyssna på mig.

Abraham

Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham i
Mesopotamien, innan denne bosatte sig i Haran,³ och sade till honom:
Lämna ditt land och din släkt och gå till det land som jag skall visa dig.
[a]⁴ Då lämnade Abraham kaldeernas land och bosatte sig i Haran. Och
sedan hans far hade dött, lät Gud honom flytta därifrån till det land där
ni nu bor.⁵ Han gav honom ingen mark i landet, inte så mycket som en
fotsbredd, men han lovade att han och hans efterkommande skulle få

landet som egendom trots att han var barnlös. ⁶ Detta är vad Gud sade: Hans efterkommande skall bo som främlingar i ett land som inte är deras, och man skall göra dem till slavar och förtrycka dem i fyrahundra år. ^[b] ⁷ Men det folk som de kommer att vara slavar under, skall jag döma, sade Gud, och sedan skall de draga ut och tjäna mig på denna plats ^[c] ⁸ Och han gav honom omskärelsens förbund. Så födde Abraham Isak som han omskar på åttonde dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob de tolv stamfäderna.

Josef

⁹ Och våra stamfäder blev avundsjuka på Josef och sålde honom till Egypten. Men Gud var med honom ¹⁰ och räddade honom ur alla hans lidanden. Han gav honom ynnest och vishet inför farao, kungen i Egypten, som satte honom till styresman över Egypten och hela sitt hus. ^[d] ¹¹ Men hela Egypten och Kanaan drabbades av hungersnöd och mycket lidande, och våra stamfäder hade inget att äta. ¹² När Jakob fick höra att det fanns säd i Egypten, sände han våra fäder dit en första gång. ¹³ Andra gången de var där gav Josef sig till känna för sina bröder, och farao fick höra om Josefs släkt. ¹⁴ Josef skickade då bud och kallade till sig sin far Jakob och hela sin släkt, sjuttiofem personer. ¹⁵ Och Jakob drog ner till Egypten, och där dog han och våra fäder. ¹⁶ De fördes till Sikem och lades i den grav som Abraham hade köpt för en viss summa pengar av Hamors barn i Sikem.

¹⁷ När tiden närmade sig då Gud skulle uppfylla sitt löfte till Abraham, ökade folkets antal och de blev allt fler i Egypten, ¹⁸ ända tills en annan kung framträdde i landet, en som inte kände till Josef. ¹⁹ Han gick fram med list mot vårt folk och förtryckte våra fäder och tvingade dem att sätta ut sina nyfödda, för att de inte skulle överleva.

Mose

²⁰ Vid den tiden föddes Mose, och han var ett mycket vackert barn. ^[e] Under tre månader sköttes han i sin fars familj, ^[f] ²¹ och då han sattes ut, tog faraos dotter upp honom och uppfostrade honom som sin egen son. ²² Och Mose blev undervisad i egyptiernas hela visdom, och han var mäktig i ord och gärningar. ²³ När han hade fyllt fyrtio år, steg den tanken upp i hans hjärta att han skulle besöka sina bröder, Israels barn. ²⁴ Han fick då se hur en av dem blev illa behandlad, och han tog honom i försvar och hämnades honom genom att slå ihjäl egyptiern. ²⁵ Nu trodde Mose att hans bröder skulle förstå att Gud ville rädda dem genom hans

hand, men det gjorde de inte. ²⁶ Nästa dag kom han på några av dem när de slogs, och han försökte få dem att bli sams. Han sade: Ni män är ju bröder. Varför gör ni varandra illa? ²⁷ Men den som hade handlat orätt mot sin landsman stötte undan Mose och svarade: Vem har satt dig till ledare och domare över oss? ²⁸ Tänker du döda mig så som du dödade egyptiern i går? ²⁹ Vid de orden flydde Mose, och han levde sedan som främling i Midjans land, där han fick två söner.

³⁰ När fyrtio år hade gått, visade sig en ängel för honom i öknen vid Sinai berg, i flamman från en brinnande törnbuske. ³¹ Mose förundrade sig över synen han såg, och då han gick närmare för att se efter vad det var, kom Herrens röst: ³² Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. ^[g] Då greps Mose av fruktan och vågade inte se ditåt. ³³ Men Herren sade till honom: Ta av dina sandaler! Ty platsen där du står är helig mark. ^[h] ³⁴ Jag har själv sett hur mitt folk förtrycks i Egypten och hört hur de suckar, och jag har stigit ner för att befria dem. Gå nu! Jag sänder dig till Egypten.

³⁵ Denne Mose som de förnekade när de sade: Vem har satt dig till ledare och domare?, ^[i] honom sände Gud som ledare och befriare genom ängeln som uppenbarade sig för honom i törnbusken. ³⁶ Det var han som förde dem ut och gjorde under och tecken i Egypten och i Röda havet och i öknen under fyrtio år. ³⁷ Det var han som sade till Israels barn: En profet som är lik mig skall Gud låta träda fram, en ur era bröders krets. ^[j] ³⁸ Det var Mose som i församlingen i öknen var tillsammans både med ängeln som talade till honom på berget Sinai och med våra fäder, och som tog emot levande ord för att ge till oss.

³⁹ Men våra fäder ville inte lyda honom. De stötte honom ifrån sig och vände i sina hjärtan tillbaka till Egypten. ⁴⁰ De sade till Aron: Gör åt oss gudar som skall gå framför oss. Ty vad som har hänt den där Mose som förde oss ut ur Egypten, det vet vi inte. ^[k] ⁴¹ Och de gjorde vid den tiden en kalv och bar fram offer åt avguden och jublade över sina händers verk. ⁴² Men Gud vände sig bort från dem och utlämnade dem till att dyrka himlens här, ^[l] så som det står skrivet i profeternas bok: ^[m] Bar ni väl fram åt mig slaktoffer och andra offer under de fyrtio åren i öknen, ni av Israels hus? ^[n] ⁴³ Nej, ni bar med er Moloks ^[o] tält och guden Romfas stjärna, de bilder som ni hade gjort för att tillbe. Men jag skall föra er bortom Babylon.

⁴⁴ Våra fäder hade vittnesbördets tabernakel ^[p] i öknen så inrättat som Gud hade bestämt. Han hade befallt Mose att göra det efter den förebild

denne hade sett. ⁴⁵ Detta tabernakel fick våra fäder i arv och de förde det hit under Josuas ledning, när de tog landet i besittning efter de folk som Gud drev undan för dem, och där var tabernaklet fram till Davids tid. ⁴⁶ David fann nåd inför Gud och bad att han skulle finna en boning åt Jakobs Gud. ⁴⁷ Men det blev Salomo som byggde ett hus åt honom. ⁴⁸ Den Högste bor dock inte i hus som är byggda av människohand. Profeten säger:

⁴⁹ Himlen är min tron, och jorden är min fotpall.

Vad för ett hus kan ni bygga åt mig, säger Herren, eller vad för en plats, där jag kan vila? ⁵⁰

⁵⁰ Har inte min hand gjort allt detta?

Avslutande anklagelse

⁵¹ Hårdnackade är ni och oomskurna till hjärta och öron. Alltid står ni emot den helige Ande, ni som era fäder. ⁵² Finns det någon profet som era fäder inte har förföljt? De dödade dem som förutsade att den Rättfärdige skulle komma, och honom har ni nu förrått och mördat, ⁵³ ni som har fått lagen förmedlad av änglar men inte hållit den."

Stefanus stenas

⁵⁴ När de hörde detta blev de ursinniga och skar tänder mot Stefanus.

⁵⁵ Men uppfylld av den helige Ande såg han upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida. ⁵⁶ Och han sade: "Jag ser himlen öppen och Människosonen stå på Guds högra sida." ⁵⁷ Då skrek de och höll för öronen och stormade alla på en gång fram emot honom, ⁵⁸ och de drev ut honom ur staden och stenade honom. Och vittnena lade sina mantlar vid fötterna på en ung man som hette Saulus. ⁵⁹ Så stenade de Stefanus, under det att han bad: "Herre Jesus, tag emot min ande." ⁶⁰ Sedan föll han på knä och bad med hög röst: "Herre, ställ dem inte till svars för denna synd." Med de orden insomnade han.

2 september

V. Solomon de Clerq: *"För oss är det så att vi håller oss till den tro vi hade för tio, tjugo år sedan, den tro som våra förfäder hade för hundratals år sedan, som de hade för tusen år sedan, det som hela den katolska världen alltid har trott."*

Syraks bok 50–51

Översteprästen Simon

50 1 Översteprästen Simon, Onias son,
lät på sin tid reparera helgedomen
och sätta templet i stånd.

2 Av honom lades grunden till murverk av dubbel höjd,
ett högt fundament för templets ringmur.

3 På hans tid grävdes en reservoar,
en damm lika stor som Havet i omkrets.

4 Han var mån om att skydda sitt folk mot olycka
och stärkte stadens försvar mot belägringar.

5 Hur skön var han inte att se i kretsen av sitt folk,
när han trädde ut ur rummet bakom förhänget:

6 han var som morgonstjärnan bland molnen,
som fullmånen på festdagarna,

7 som solen när den lyser på den Högstes tempel,
som regnbågen när den skimrar bland glänsande moln,

8 som blommande rosor i vårens tid,
som liljor där källsprång bryter fram,
som skogarna på Libanon en sommardag,

9 som brinnande rökelse på fyrfatet,
som ett kärl, hamrat av gediget guld
och prytt med alla slags ädla stenar,

10 som ett olivträd, dignande av frukt,
och som en cypress som når ända upp bland molnen.

11 När han tog på sig den lysande skruden
och klädde sig i sin fulla ståt
och sedan steg upp på det heliga altaret,
spred han glans över hela tempelgården.

12 Och när prästerna räckte honom köttstyckena
medan han själv stod vid altarhärden,
stod hans bröder i en ring runt honom;
de var som en cederskog på Libanon,
som dadelpalmer omgav de honom.

13 Alla Arons söner stod där i sin glans
med offergåvorna till Herren i sina händer
inför hela Israels menighet.

14 Som avslutning av altartjänsten
fulländade han offret till allhärskaren, den Högste:

15 han sträckte ut handen efter offerskålen
och lät druvans blod rinna ut.

Han hällde det över altarets fundament
till vällukt åt den Högste, konungen över allt.

16 Då bröt Arons söner tystnaden:

de blåste i silvertrumpeterna
och lät dem ljuda med mäktig klang,
för att den Högste skulle minnas folket.

17 I samma ögonblick föll de allesammans
på en gång ner med ansiktet mot marken
för att tillbe sin herre,
allhärskaren, den högste Guden.

18 Kören stämde upp sin lovsång,

den sköna musiken ljöd med full styrka,

19 och Herrens, den Högstes, folk låg försänkt
i bön inför den Barmhärtige,

tills den heliga ceremonin var fullbordad
och de hade avslutat gudstjänsten.

20 Då steg översteprästen ner och lyfte sina händer
över israeliternas hela menighet
för att utdela Herrens välsignelse
och med stolthet uttala hans namn.

21 Och ännu en gång föll folket ner
för att ta emot välsignelsen från den Högste.

Författarens slutord

22 Och nu må ni prisa hela världens Gud,
han som överallt gör storverk,
som låter oss leva i ära ända från födelsen
och alltid visar oss barmhärtighet.

23 Må han ge oss glädje i hjärtat
och skänka Israel fred i våra dagar,
så som det var för länge sedan.

24 Må hans barmhärtighet aldrig överge oss,
och må han sända oss befrielsen när hans tid är inne.

25 Två folk fyller mig med vämjelse,
och det tredje är inte ens något folk:

26 de som bor i Seirs bergstrakter, filisteerna
och de dåraktiga människorna i Shekem.

27 En lära som ger förstånd och kunskap
har skrivits ner i denna bok

av Jesus, Syrak Elasars son, från Jerusalem,
som lät vishet strömma ur sitt hjärta.

28 Lycklig den som studerar detta,
som tar det till sitt hjärta och blir vis.

29 Ty den som lever efter det får kraft till allt:
det är gudsfruktans väg han följer.

En bön av Jesus, Syraks son

51 1 Jag vill tacka dig, herre och konung,
och lovsjunga dig, Gud, min räddare.

Jag vill prisa ditt namn,

2 ty du blev min beskyddare och hjälpare,
du räddade mig från undergången,
från fällan som förtalaren gillrade,
från läpparna som spred ut lögner.

Inför mina fienders angrepp

kom du till min hjälp, 3och du räddade mig,

rik som du är på barmhärtighet och ära,
från käftar som var beredda att sluka mig,
från händer som ville ta mitt liv,

från alla de faror jag råkat i,

4 från kvävande eld som omgav mig,

ut ur lågor som jag inte hade tänt,
5 ur djupet av dödsrikets innandömen,
från orena tungor och lögnaktigt tal.
6 Inför kungen blev jag brottsligt förtalad,
en dödlig fara hotade mig,
och jag var på väg ner i dödsriket.
7 De kringrände mig från alla håll,
och ingen kom till min räddning;
jag såg efter mänsklig hjälp men fann ingen.
8 Då kom jag ihåg din barmhärtighet, Herre,
och den godhet du visat i evighet:
du befriar dem som tåligt väntar på dig,
och du räddar dem ur fiendernas våld.
9 Och jag höjde mitt bönerop från jorden
och bad om räddning från döden,
10 jag åkallade Herren, min fader:
"Överge mig inte i nödens tid,
när jag står hjälplös mot övermodet,
11 så skall jag inte tröttna att prisa ditt namn;
jag skall lovsjunga och tacka dig."
Och min bön blev hörd,
12 du räddade mig från undergången
och befriade mig i farans stund.
Därför vill jag tacka och prisa dig
och välsigna Herrens namn.

En dikt om vägen till vishet

13 När jag ännu var ung, före mina resor,
sökte jag öppet visheten i min bön.
14 Framför templet stod jag då och bad om den,
och till min sista stund är den målet för min strävan.
15 Från blomningen till druvans mognad
beredde den mig glädje.
Jag höll mig på raka vägar,
ända från ungdomen följde jag dess spår.
16 En kort tid lyssnade jag och tog emot,
och stor var den lärdom jag vann.
17 Det gick mig väl tack vare visheten
- honom som gav mig den vill jag ära -

18 ty jag föresatte mig att leva efter den;
jag strävade lidelsefullt efter det goda,
och jag skall aldrig stå med skam.
19 Jag kämpade hårt för dess skull,
jag var alltid noga med att lyda lagen.
Jag sträckte mina händer mot höjden
i sorg över att jag felat mot visheten.
20 Jag riktade in mitt sinne mot den,
och tack vare min renhet fann jag den.
Med den fick jag genast ett gott förstånd,
och därför blir jag aldrig övergiven.
21 Mitt innersta brann av min strävan efter den;
så gjorde jag också ett gott förvärv.
22 Herren lönade mig med talets gåva,
och med den vill jag prisa honom.
23 Kom hit till mig, ni olärda,
och bli gäster i lärdomens hus.
24 Varför lider ni ännu brist på detta,
varför låter ni era själar törsta så?
25 Jag har tagit till orda och talat,
förse er nu utan kostnad.
26 Böj nacken under oket,
så skall era själar få lärdom;
den kan ni finna på nära håll.
27 Se på mig: en kort tid ansträngde jag mig,
och jag har vunnit stor frid.
28 Ge gärna en stor summa silver för lärdomen,
med den kan ni skaffa er mycket guld.
29 Må ni kunna glädja er åt Herrens barmhärtighet
och aldrig stå med skam för att ni prisat honom.
30 Utför er uppgift innan tiden gått ut,
så ger han er lönen när hans tid är inne.

Apostlagärningarna 8

8 ¹ Och Saulus hade gått med på att han dödades.

Församlingen förföljs och skingras

Samma dag bröt en svår förföljelse ut mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna skingrades över Judeen och Samarien. ² Några gudfruktiga män begravde Stefanus och höll stor dödsklagan över honom. ³ Men Saulus försökte utplåna församlingen. Han gick in i hus efter hus och drog fram både män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse.

Filippus i Samaria

⁴ De som nu hade skingrats gick omkring och predikade evangeliet. ⁵ Filippus^a kom ner till staden Samaria och predikade Kristus för folket. ⁶ Och de höll sig endräktigt till det som Filippus predikade, när de hörde och såg de tecken som han gjorde. ⁷ Ty under höga skrik for orena andar ut ur många människor, och många lama och lytta botades. ⁸ Och det blev stor glädje i den staden.

⁹ Men i staden fanns en man vid namn Simon som bedrev trolldom och hade slagit folket i Samarien med häpnad. Han sade sig vara något stort. ¹⁰ Alla, både små och stora, höll sig till honom och sade: "Han är den Guds kraft som man kallar Den stora kraften."^b ¹¹ De hade hållit sig till honom, därför att han under lång tid hade bländat dem med sina trollkonster. ¹² Men när de nu trodde på Filippus som predikade evangelium om Guds rike och Jesu Kristi namn, döptes de, både män och kvinnor. ¹³ Också Simon kom till tro, och sedan han blivit döpt höll han sig till Filippus. Han blev mycket häpen, när han såg de stora tecken och kraftgärningar som utfördes.

Apostlabesök i Samarien

¹⁴ Då apostlarna i Jerusalem fick höra att Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus och Johannes. ¹⁵ Dessa kom ner och bad för dem att de skulle få den helige Ande, ¹⁶ eftersom Anden ännu inte hade fallit på någon av dem. De var endast döpta i Herren Jesu namn. ¹⁷ Apostlarna lade då händerna på dem, och de tog emot den helige Ande.

¹⁸ När Simon såg att Anden gavs genom apostlarnas handpåläggning, kom han till dem med pengar ¹⁹ och sade: "Ge också mig denna kraft, så att den jag lägger händerna på får den helige Ande." ²⁰ Petrus sade till honom: "Till fördärvet med dig och dina pengar, eftersom du menar att Guds gåva kan köpas för pengar. ²¹ Du har inte någon del eller lott i den här saken, eftersom ditt hjärta inte är uppriktigt inför Gud. ²² Vänd dig

därför bort från din ondska och be till Herren. Kanske skall han förlåta dig vad du tänker i ditt hjärta. ²³ Jag ser att du är förgiftad av bitter galla och bunden med orättfärdighetens band." ²⁴ Simon svarade: "Be ni för mig till Herren, så att inget av det ni har sagt kommer över mig."

²⁵ Och sedan de hade vittnat och predikat Herrens ord, vände de tillbaka till Jerusalem och predikade under vägen evangeliet i många byar i Samarien.

Filippus och den etiopiske hovmannen

²⁶ En Herrens ängel talade till Filippus: "Gå vid middagstiden^[c] ut på vägen som leder från Jerusalem ner till Gaza. Den ligger öde." ²⁷ Och Filippus stod upp och gick. Och se, då kom en etiopisk hovman^[d] som var eunuck^[e] och hade uppsikt över skattkammaren hos den etiopiska drottningen Kandace.^[f] Han hade kommit till Jerusalem för att tillbe ²⁸ och var nu på väg tillbaka och satt i sin vagn och läste profeten Jesaja. ²⁹ Då sade Anden till Filippus: "Gå fram till vagnen och håll dig tätt intill den." ³⁰ Filippus skyndade fram, och när han hörde honom läsa profeten Jesaja frågade han: "Förstår du vad du läser?" ³¹ Mannen svarade: "Hur skulle jag kunna det, om inte någon vägleder mig?" Och han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom. ³² Skriftstället som han läste var detta:

Liksom ett får som förs bort till att slaktas,
och liksom ett lamm som är tyst inför den som klipper det,
öppnade han inte sin mun.^[g]

³³ Genom hans förnedring blev hans dom borttagen.

Vem kan räkna hans släkte? Ty hans liv togs bort från jorden.

³⁴ Hovmannen sade till Filippus: "Jag ber dig, säg mig, vem är det profeten talar om här, om sig själv eller någon annan?" ³⁵ Då tog Filippus till orda och började utifrån detta skriftställe predika evangeliet om Jesus för honom. ³⁶ När de nu färdades vägen fram, kom de till ett vatten, och hovmannen sade: "Se, här finns vatten. Vad hindrar att jag blir döpt?"^[h] ³⁸ Han befallde att vagnen skulle stanna, och både Filippus och hovmannen steg ner i vattnet och Filippus döpte honom. ³⁹ När de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom inte mer men fortsatte glad sin resa. ⁴⁰ Filippus kom till Asdod och gick omkring och predikade evangeliet i alla städer, tills han nådde Cesarea.

3 september

Påven St. Gregorius den Store: "De enda verkliga rikedomarna är de som gör oss goda inifrån. Så vill du bli rik, min vän, älska den sanna rikedom. Om du söker den verkliga hederns höjd, sök Guds rike. Om du söker verklig status och berömdhet, skynda dig att gå med i änglarna hov."

Jesaja 1-2

1 Detta är de syner som Jesaja, Amos son, skådade angående Juda och Jerusalem, då Ussia, Jotam, Ahas och Hiskia var kungar i Juda.

Herrens klagan över det trolösa Juda

² Hör, ni himlar,
lyssna, du jord,
ty Herren talar.

Barn har jag fött upp och fostrat,
men de har gjort uppror mot mig.

³ En oxe känner sin ägare,
en åsna sin herres krubba,
men Israel känner inget,
mitt folk förstår ingenting.

⁴ Ve dig, du syndiga släkte,
du skuldbelastade folk,
ni ogärningsmäns avkomma,

ni vanartiga barn,
som har övergivit Herren,
föraktat Israels Helige
och vikit bort ifrån honom.

⁵ Var skall man mer slå er,
då ni fortsätter i trolöshet?

Hela huvudet är sjukt
och hela hjärtat svagt.

⁶ Från fotbladet upp till huvudet finns inget helt,
bara blåmärken, ärr och öppna sår,
som inte är urkramade eller ombundna eller lindrade med olja.

⁷ Ert land är en ödemark,
era städer är uppbrända i eld,
era åkrar förtärs i er åsyn av främlingar.
En ödemark är det som efter främlingars framfart.

⁸ Sions dotter har lämnats kvar
som en hydda i en vingård,
som ett vaktskjul på ett gurkfält,
som en belägrad stad.

⁹ Om Herren Sebaot inte hade lämnat kvar
en liten återstod åt oss,
då hade vi blivit som Sodom,
vi hade liknat Gomorra.

¹⁰ Hör Herrens ord, ni Sodomsfurstar,
lyssna till vår Guds undervisning, du Gomorrafolk!

¹¹ Vad skall jag med era många slaktoffer till?
säger Herren.

Jag är mätt på brännoffer av baggar
och på gödkalvars fett,
till blod av tjurar, lamm och bockar har jag inte behag.

¹² När ni kommer för att träda fram inför mitt ansikte,
vem begär då av er att mina förgårdar trampas ner?

¹³ Bär inte längre fram meningslösa matoffer.

Röken av dem är avskyvärd för mig.
Jag står inte ut med nymånader, sabbater och utlysta fester –
ondska tillsammans med högtidsförsamlingar.

¹⁴ Min själ hatar era nymånader och högtider.

De är en börda för mig,
jag är trött på att bära den.

¹⁵ När ni räcker ut era händer,
döljer jag mina ögon för er.

Även om ni ber mycket,
kommer jag inte att lyssna.

Era händer är fulla av blod.

¹⁶ Tvätta er och gör er rena.
Tag bort era onda gärningar från mina ögon.

Sluta att göra det som är ont.

¹⁷ Lär er att göra det som är gott,
sök det rätta.

Tillrättavisa förtryckaren,
försvara den faderlöses rätt,
stöd änkan i hennes sak.

¹⁸ Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren.

Om era synder än är blodröda,
skall de bli snövita,
om de än är röda som scharlakan,
skall de bli vita som ull.

¹⁹ Om ni är villiga att höra,
skall ni få äta landets goda.

²⁰ Men om ni vägrar och är motsträviga,
skall ni förtäras av svärd,
ty så har Herrens mun talat.

²¹ Hur har inte den trogna staden blivit en hora!
Den var full av rätt.

Då bodde rättfärdighet därinne,
men nu mördare.

²² Ditt silver har blivit slagg,
ditt ädla vin är utspätt med vatten.

²³ Dina ledare är upprorsmän
och tjuvars kumpaner.

Alla älskar de mutor och jagar efter vinning.

Den faderlöses rätt försvarar de inte,
och ankans sak kommer inte inför dem.

²⁴ Därför säger Herren, Herren Sebaot,
den starke i Israel:

Ve! Jag skall låta mina motståndare drabbas av min vrede
och jag skall hämnas på mina fiender.

²⁵ Jag skall vända min hand mot dig

och rensa bort ditt slagg som med lut
och skaffa bort all din oädla malm.

²⁶ Jag skall åter ge dig sådana domare
som du hade först

och sådana rådgivare som du hade i början.
Därefter skall du kallas "rättfärdighetens stad",
"den trogna staden".

²⁷ Genom rätt skall Sion friköpas,
genom rättfärdighet de som vänder tillbaka.

²⁸ Men fördärv skall drabba
alla överträdare och syndare,
de som överger Herren skall gå under.

²⁹ Ja, ni skall komma på skam
med de terebinter som var er lust,
ni skall få skämmas över de lustgårdar
som ni har utvalt.

³⁰ Ty ni skall bli som en terebint
med vissnade löv,
som en lustgård utan vatten.

³¹ Och den starke skall bli som blånor,
hans verk som en gnista.

Båda skall brinna tillsammans
och ingen skall kunna släcka.

Apostlagärningarna 9

Saulus omvändelse

9 Saulus, som fortfarande andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen ² och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus. Om han kunde finna några som hörde till den vägen, ^[a] män eller kvinnor, skulle han få fängsla dem och föra dem till Jerusalem. ³ Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, strålade plötsligt ett ljussken från himlen omkring honom. ⁴ Och han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: "Saul, ^[b] Saul, varför förföljer du mig?". ⁵ Han frågade: "Vem är du, Herre?" Rösten svarade:

"Jag är Jesus, den som du förföljer. ⁶ Men stå upp och gå in i staden, så skall du få veta vad du måste göra." ⁷ Männen som reste med honom stod där förstummade. De hörde ljudet men såg ingen. ⁸ Saulus reste sig upp från marken, och när hans ögon öppnades kunde han inte se. De tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. ⁹ Under tre dagar såg han ingenting, och han varken åt eller drack.

¹⁰ I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: "Ananias!" Han svarade: "Här är jag, Herre." ¹¹ Herren sade till honom: "Bege dig till den gata som kallas Raka gatan och fråga i Judas hus efter en man som heter Saulus och är från Tarsus, ty se, han ber. ¹² Och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga händerna på honom för att han skall se igen." ¹³ Då svarade Ananias: "Herre, jag har hört av många hur mycket ont den mannen har gjort mot dina heliga i Jerusalem. ¹⁴ Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn." ¹⁵ Men Herren sade till honom: "Gå! Han är ett redskap som jag utvalt för att bära fram mitt namn inför hedningar och kungar och inför Israels barn. ¹⁶ Och jag skall själv visa honom, hur mycket han måste lida för mitt namns skull."

¹⁷ Då gick Ananias, och när han kom in i huset lade han händerna på honom och sade: "Saul, min broder, Herren Jesus som visade sig för dig på vägen hit, han har sänt mig för att du skall kunna se igen och uppfyllas av den helige Ande." ¹⁸ Genast var det som om fjäll föll från hans ögon, och han fick sin syn igen och blev döpt. ¹⁹ Sedan åt han och fick nya krafter.

Saulus predikar Jesus

Saulus stannade några dagar hos lärjungarna i Damaskus, ²⁰ och han började genast predika i synagogorna att Jesus är Guds Son. ²¹ Alla som hörde honom häpnade och sade: "Var det inte han som i Jerusalem ville utrota dem som åkallar detta namn? Och kom han inte hit för att gripa dem och föra dem till översteprästerna?" ²² Men Saulus fick allt större kraft och gjorde judarna som bodde i Damaskus svarslösa, när han bevisade att Jesus är Messias.

²³ Efter någon tid beslöt judarna att röja honom ur vägen, ²⁴ men Saulus fick reda på deras beslut. Dag och natt höll de till och med vakt vid portarna för att döda honom, ²⁵ men en natt tog hans lärjungar och firade ner honom utefter muren i en korg.

²⁶ När han kom till Jerusalem, försökte han ansluta sig till lärjungarna. Men alla var rädda för honom, eftersom de inte trodde att han var lärjunge. ²⁷ Då tog Barnabas hand om honom och förde honom till apostlarna och berättade för dem, hur Saulus hade sett Herren på vägen och att Herren hade talat till honom, och att Saulus frimodigt hade predikat i Jesu namn i Damaskus. ²⁸ Sedan stannade Saulus hos dem, och han gick in och ut i Jerusalem och predikade frimodigt i Herrens namn. ²⁹ Och han talade och diskuterade med de grekisktalande judarna, men de försökte röja honom ur vägen. ³⁰ När bröderna fick veta det, förde de honom ner till Cesarea och sände honom sedan till Tarsus.

[c]

³¹ Församlingen hade nu lugn och ro i hela Judeen, Galileen och Samarien. Den blev uppbyggd och levde i Herrens fruktan och växte till genom den helige Andes tröst och förmaning.

Petrus i Lydda och Joppe

³² Petrus reste genom hela området och kom ner till de heliga som bodde i Lydda. ³³ Där träffade han en man vid namn Eneas, som var lam och hade legat till sängs i åtta år. ³⁴ Petrus sade till honom: "Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stig upp och gör själv i ordning din bädd!" Genast steg han upp. ³⁵ Och alla som bodde i Lydda och Saron såg honom, och de omvände sig till Herren.

³⁶ I Joppe fanns en lärjunge som hette Tabita – översatt heter det Dorkas. [d] Hon gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga. ³⁷ Men under de dagarna blev hon sjuk och dog, och man tvättade henne och lade henne på övervåningen. ³⁸ Då nu Lydda ligger nära Joppe och lärjungarna hade hört att Petrus var där, skickade de två män till honom och bad: "Skynda dig och kom till oss!" ³⁹ Petrus gick med dem. Och när han kom fram, förde de upp honom till övervåningen, och alla änkorna kom gråtande fram till honom och visade de livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort medan hon ännu var bland dem. ⁴⁰ Men Petrus skickade ut dem alla och föll på knä och bad. Sedan vände han sig mot den döda och sade: "Tabita, stå upp!" Då öppnade hon ögonen, och när hon fick se Petrus satte hon sig upp. ⁴¹ Han räckte henne handen och hjälpte henne upp och kallade därefter till sig de heliga och änkorna, ställde henne där och lät dem se att hon levde. ⁴² Detta blev känt i hela Joppe, och många kom till tro på Herren. ⁴³ Därefter stannade han en längre tid i Joppe hos en viss Simon som var garvare. [e]

4 september

St. Cyprian av Kartago: "Gud är En och Kristus är En, och En är kyrkan, en är tron. Hans folk är sammansmitt genom den gemenskap enheten ger i Kyrkans kropp. Enhet kan inte brytas sönder och inte heller kan en del av Kyrkan genom att definiera sig som åtskild, bryta sönder Kyrkans enhet i småbitar".

Jesaja 3–4

Straffdom över Juda och Jerusalem

³ Se, Herren, Herren Sebaot skall ta bort ifrån Jerusalem och Juda både stöd och tillgång –

all tillgång på bröd,

all tillgång på vatten –

² hjältar och krigsmän,

domare och profeter,

spåmän och äldste,

³ underbefäl och högt uppsatta män, rådgivare och hantverkskunnigt folk

och män som är kunniga i besvärjelsekonst.

⁴ Jag skall ge dem pojkar till furstar,

nyckfullhet skall råda över dem.

⁵ Av folket skall den ene förtrycka den andre, var och en sin nästa.

Barnet skall sätta sig upp mot den gamle, den obetydliga mot den högt ansedde.

⁶ När någon tar tag i sin bror i sin fars hus och säger:

"Du äger en mantel, bli du vår ledare.

Tag du hand om denna ruinhög!"

⁷ då skall han ropa:

"Jag kan inte råda bot.

I mitt hus finns varken bröd eller mantel.

Sätt inte mig till ledare för folket."

⁸ Ty Jerusalem vacklar och Juda faller,
därför att de med tal och gärningar står emot Herren,
upproriska mot hans härlighets ögon.

⁹ Deras uppsyn vittnar emot dem.

Liksom Sodoms folk bedriver de sina synder öppet
och döljer dem inte.

Ve över deras själar,
ty själva har de berett sig olycka.

¹⁰ Säg till den rättfärdige att det skall gå honom väl,
ty sina gärningars frukt skall de äta.

¹¹ Men ve över den ogudaktige!

Honom skall det gå illa,
han skall vedergällas efter sina gärningar.

¹² Mitt folks förtryckare är barn,
och kvinnor härskar över det.

O, mitt folk, dina ledare för dig vilse
och fördärvar den väg du skulle gå.

¹³ Herren träder fram för att gå till rätta,
han står upp för att döma folken.

¹⁴ Herren håller rättegång
med sitt folks äldste och dess furstar.

"Ni har skövlut vingården.

Rov från de fattiga finns i era hus.

¹⁵ Vad menar ni med att krossa mitt folk
och mala sönder de fattiga?"

säger Herren, Herren Sebaot.

¹⁶ Och Herren sade:

Sions döttrar är så högmodiga,

de går med rak hals och spelar med ögonen,
trippar och pinglar med sina fotringar.

¹⁷ Därför skall Herren låta Sions döttrar gå med kal hjässa, ja, Herren skall blotta deras nakenhet.

¹⁸ På den dagen skall Herren ta bort all deras prydnad: fotringar, pannband och halssmycken, ¹⁹ örhängen, armband och slöjor, ²⁰ huvudprydnader, fotkedjor, gördlar, parfymflaskor och amuletter, ²¹ fingerringar och näsringar, ²² högtidsdräkter, kåpor, mantlar och kjortelväskor, ²³ speglar, fina linneskjortor, huvudbindlar och flor.

²⁴ Det skall bli stank i stället för ljuvlig doft, rep i stället för bälte, skalligt huvud i stället för fint uppsatt hår, hölje av säcktyg i stället för högtidsmantel, märken av brännjärn i stället för skönhet.

²⁵ Dina män skall falla för svärd och dina hjältar i strid.

²⁶ Sions portar skall klaga och sörja, utblottad skall hon sitta på marken.

4 På den dagen skall sju kvinnor ta tag i samma man och säga: "Vi vill själva föda och klä oss.

Låt oss bara få bära ditt namn!
Ta bort vår vanära!"

Det renade Sions härlighet genom Herrens telning

² På den dagen skall Herrens telning bli till härlighet och ära och landets frukt till stolthet och prydnad för den räddade skaran av Israel. ³ Och den som förblir i Sion och lämnas kvar i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är upptecknad bland de levande i Jerusalem, ⁴ när Herren har tvättat bort orenheten från Sions döttrar och sköljt bort blodskulderna från Jerusalem genom domens och reningens ande. ⁵ Och Herren skall över hela Sions bergs område och över dess högtidsskaror skapa en rök och en molnsky om dagen och skenet av en flammande eld om natten. Ja, över allt det härliga skall det finnas ett skyddande tak.

⁶ Och det skall finnas en hydda, som ger skugga om dagen undan hettan och tillflykt och skydd undan storm och regn.

Apostlagärningarna 10

Kornelius ser en syn

10 I Cesarea bodde en man som hette Kornelius, en officer vid den italiska vaktavdelningen.^[a]² Han var from och fruktade Gud^[b] liksom alla i hans hus, och han gav frikostigt med gåvor till folket och bad alltid till Gud.³ En dag omkring nionde timmen^[c] såg han tydligt i en syn, hur en Guds ängel kom in till honom och sade: "Kornelius!"⁴ Han stirrade förskräckt på ängeln och frågade: "Vad är det, herre?" Ängeln sade: "Dina böner och dina gåvor har stigit upp till Gud som ett offer han kommer ihåg."⁵ Sänd nu några män till Joppe och skicka efter en viss Simon som kallas Petrus.⁶ Han bor som gäst hos garvaren Simon som har ett hus vid havet."⁷ När ängeln som talat med honom var borta, kallade Kornelius till sig två av sina tjänare och en soldat, som var en from man och alltid stod till hans tjänst.⁸ Han förklarade alltsammans för dem och sände dem till Joppe.

Petrus ser en syn

⁹ Nästa dag, medan de ännu var på väg och närmade sig staden, gick Petrus vid sjätte timmen upp på taket för att be.¹⁰ Han blev då hungrig och ville ha något att äta. Medan man gjorde i ordning maten, kom han i hänryckning.¹¹ Han såg himlen öppen och något som liknade en stor linneduk komma ner. Den var fäst i sina fyra hörn och sänktes ner till jorden,¹² och i den fanns alla slag av jordens fyrfotadjur och kräldjur och himlens fåglar.¹³ Och en röst kom till honom: "Stig upp, Petrus, slakta och ät!"¹⁴ Petrus svarade: "Nej, nej, Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt eller orent."¹⁵ Då sade en röst för andra gången till honom: "Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent."¹⁶ Detta hände tre gånger, och sedan togs duken strax upp till himlen.

¹⁷ Medan Petrus ännu undrade över vad synen kunde betyda, se, då stod männen som Kornelius hade sänt vid porten. De hade frågat sig fram till Simons hus,¹⁸ och nu ropade de och frågade om Simon, som kallades Petrus, bodde där som gäst.¹⁹ Petrus tänkte ännu på synen, när Anden sade till honom: "Se, tre män söker dig."²⁰ Gå ner och följ med dem utan att tveka, för det är jag som har sänt dem."²¹ Petrus gick ner till männen och sade: "Jag är den ni söker. Varför har ni kommit hit?"²² De svarade: "Officeren Kornelius är en rättfärdig man som fruktar Gud, och hela det judiska folket talar väl om honom. Av en helig ängel har han fått en

uppenbarelse att han skall kalla på dig och höra vad du har att säga."

²³ Då bad Petrus dem stiga in, och de blev hans gäster.

Petrus och Kornelius

Dagen därefter gav han sig i väg i sällskap med dem, och några av bröderna från Joppe följde med honom. ²⁴ Följande dag kom de till Cesarea. Kornelius väntade på dem och hade kallat samman sina släktingar och närmaste vänner. ²⁵ När Petrus skulle gå in, kom Kornelius emot honom och föll ner för hans fötter och tillbad. ²⁶ Men Petrus reste honom upp och sade: "Stig upp! Också jag är en människa." ²⁷ Medan han samtalade med Kornelius gick han in och fann många församlade. ²⁸ Han sade till dem: "Ni vet att det är förbjudet för en jude att umgås med en hedning eller besöka honom. Men mig har Gud visat att man inte skall kalla någon människa ohelig eller oren. ²⁹ Därför tvekade jag inte heller att komma, när ni sände bud efter mig. Och nu vill jag veta varför ni har bett mig komma hit." ³⁰ Kornelius svarade: "För fyra dagar sedan just vid den här tiden, den nionde timmen, var jag här hemma och bad. Och se, en man i skinande kläder stod framför mig ³¹ och sade: Kornelius, Gud har hört din bön och kommer ihåg dina gåvor. ³² Skicka nu bud till Joppe och be Simon som kallas Petrus att komma hit. Han bor som gäst i garvaren Simons hus vid havet. ³³ Då skickade jag genast bud efter dig, och du gjorde väl i att du kom. Nu är vi alla här inför Gud för att höra allt vad Herren har befallt dig att säga."

Petrus tal

³⁴ Då började Petrus tala: "Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör skillnad på människor, ³⁵ utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk han än tillhör. ³⁶ Detta är det ord som Gud sände till Israels folk, när han förkunnade frid genom Jesus Kristus, han som är allas Herre. ³⁷ Ni känner till den förkunnelse som gick ut över hela Judeen med början i Galileen, och som följde på det dop som Johannes förkunnade: ³⁸ hur Gud smorde Jesus från Nasaret med den helige Andes kraft, han som gick omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld, ty Gud var med honom. ³⁹ Vi är vittnen till allt han gjorde både på den judiska landsbygden och i Jerusalem. Honom hängde de upp på trä och dödade. ⁴⁰ Men Gud uppväckte honom på tredje dagen och lät honom visa sig, ⁴¹ inte för allt folket utan för de vittnen som Gud i förväg hade utvalt, för oss som åt och drack tillsammans med honom sedan han uppstått från de döda. ⁴² Och han

befalld oss att predika för folket och vittna om att han är den som Gud har bestämt till domare över levande och döda.⁴³ Om honom vittnar alla profeterna, att var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn."

Hedningarna tar emot den helige Ande

⁴⁴ Medan Petrus ännu talade föll den helige Ande över alla som hörde ordet.⁴⁵ Alla troende judar som hade följt med Petrus häpnade över att den helige Andes gåva blev utgjuten också över hedningarna.⁴⁶ Ty de hörde dem tala med tungor och prisa Gud.⁴⁷ Då frågade Petrus: "Inte kan väl någon hindra att dessa blir döpta med vatten, när de liksom vi har tagit emot den helige Ande?"⁴⁸ Och han befalld att de skulle döpas i Jesu Kristi namn. Sedan bad de honom stanna några dagar.

5 september

V. Teresa av Kalkutta: "Det är en djup fattigdom när någon väljer att döda ett barn för att kunna leva som hon vill."

Jesaja 5–6

Sången om Herrens vingård

5 Nu vill jag sjunga om min älskade,
min älskades sång om hans vingård:
Min älskade hade en vingård på en bördig bergskulle.

² Han grävde upp den och rensade den från stenar
och planterade där ädla vinstockar.

Han byggde ett vaktorn mitt i den
och högg ut ett presskar.

Sedan väntade han att den skulle bära äkta druvor,
men den bar vilddruvor.

³ Och nu, Jerusalems invånare och Juda män,
döm mellan mig och min vingård.

⁴ Vad kunde mer göras för min vingård
än vad jag har gjort för den?

Varför bar den vilddruvor,
när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?

⁵ Jag vill nu låta er veta
vad jag skall göra med min vingård:

Jag skall ta bort stängslet,
och den skall bli ödelagd.

Jag skall bryta ner muren,
och den skall bli nertrampad.

⁶ Jag skall ödelägga den,
ingen skall beskära den eller gräva i den.

Men tistel och törne skall komma upp,
och jag skall befälla molnen
att inte låta det regna på den.

⁷ Herren Sebaots vingård är Israels hus
och Juda folk hans älsklingsplantering.

Han väntade laglydnad
men fann blodiga lagbrott,
han väntade rättfärdighet
men fann skriande orättfärdighet.

Domsord över ogudaktigheten

⁸ Ve er som lägger hus till hus
och fogar åker till åker,
till dess inget utrymme längre finns
och ni är de enda som bor i landet.

⁹ Från Herren Sebaot ljuder det i mina öron:

Sannerligen, många hus skall bli öde,
stora och vackra hus utan invånare.

¹⁰ En vingård på tio plogland^(a)
 skall ge endast ett batmått,
och en homers utsäde skall ge endast en efa.

¹¹ Ve dem som stiger upp tidigt på morgonen
för att jaga efter starka drycker
 och sitter uppe till sena natten,
upphettade av vin!

¹² Vid sina dryckeslag har de harpor och psaltare,
pukor, flöjter och vin.

 Men Herrens gärningar bryr de sig inte om,
hans händers verk intresserar dem inte.

¹³ Därför skall mitt folk föras bort i fångenskap,
ty de saknar kunskap.

 Dess ädlingar skall lida hunger
och dess larmande skaror försmäktade av törst.

¹⁴ Därför ökar dödsriket sitt begär,
 och spärrar upp sitt gap utan gräns.

Stadens främsta måste fara dit ner
 tillsammans med de larmande och bullrande skaror
som jublar därinne.

¹⁵ Människorna skall bli nerböjda,
 var och en förödmjukad.

Ja, de stoltas ögon skall förödmjukas.

¹⁶ Men Herren Sebaot blir upphöjd genom sin dom,
Gud, den Helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet.

¹⁷ Då skall lammen beta som på sin egen mark,
och på de rikas ödetomter skall främlingar få sin föda.

¹⁸ Ve dem som drar fram missgärning
med lögnens band

 och synd som med vagnslinor,

¹⁹ dem som säger: "Låt honom hasta,
låt honom skynda med sitt verk,
 så att vi får se det.

Låt det som Israels Helige beslutat
 närma sig och komma,
så att vi lär känna det!"

²⁰ Ve dem som kallar det onda gott
och det goda ont,
som gör mörker till ljus och ljus till mörker,
som gör bittert till sött och sött till bittert!

²¹ Ve dem som är visa i sina egna ögon
och håller sig själva för kloka!

²² Ve dem som är hjältar i att dricka vin
och duktiga att blanda starka drycker,
²³ dem som för mutor frikänner den skyldige
och berövar den rättfärdige hans rätt.

²⁴ Liksom eldsflamman förtär strå
och halm sjunker ihop i lågan,
så skall deras rot ruttna bort
och deras blomning flyga i väg som stoft,
eftersom de förkastade Herren Sebaots lag
och föraktade Israels Heliges ord.

²⁵ Därför brinner Herrens vrede mot hans folk,
och han räcker ut sin hand mot det och slår det,
så att bergen darrar
och döda kroppar ligger som orenhet på gatorna.
Med allt detta upphör inte hans vrede,
hans hand är ännu uträckt.

²⁶ Han reser ett baner för hednafolken i fjärran
och lockar på dem från jordens ände.
Och se, de kommer snabbt och med hast.

²⁷ Ingen ibland dem är trött eller stapplar,
ingen slumrar eller sover.

Bältet kring deras höfter lossnar inte,
deras skoremur går inte av.

²⁸ Deras pilar är skarpa,
alla deras bågar är spända.

Hovarna på deras hästar är som av flinta,
deras vagnshjul liknar stormvinden.

²⁹ Deras rop är som en lejoninnas rytande.

De ryter som unga lejon,
ja, de morrar och griper sitt rov och bär bort det,
och ingen finns som räddar.

³⁰ På den dagen skall det dåna mot dem,

likt havets dånande.

Ser man ut över landet,
är där mörker och kval,
ljuset förmörkas av töcken.

Jesaja 6

Profetens kallelse

6 I det år då kung Ussia dog, såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. ² Serafer stod ovanför honom, var och en hade sex vingar: Med två täckte de sina ansikten, med två täckte de sina fötter och med två flög de. ³ Och den ene ropade till den andre:

"Helig, helig, helig är Herren Sebaot,
hela jorden är full av hans härlighet."

⁴ Rösten från den som ropade fick dörrposterna och trösklarna att skaka, och huset blev uppfyllt av rök. ⁵ Då sade jag:

"Ve mig, jag förgås!

Ty jag är en man med orena läppar
och jag bor ibland ett folk med orena läppar,
och mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot."

⁶ Då flög en av seraferna fram till mig. I hans hand var ett glödande kol, som han med en tång hade tagit från altaret. ⁷ Med det rörde han vid min mun och sade:

"När nu detta har rört vid dina läppar,
har din missgärning tagits ifrån dig
och din synd är försonad."

⁸ Och jag hörde Herrens röst. Han sade: "Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?" Då sade jag: "Här är jag, sänd mig!" ⁹ Han sade: "Gå och säg till detta folk:

Ni skall höra och höra, men inte förstå,
och ni skall se och se, men inte begripa.

¹⁰ Förhärda detta folks hjärta,

gör deras öron döva
och deras ögon blinda,
så att de inte ser med sina ögon,
hör med sina öron
eller förstår med sitt hjärta
och vänder om och blir helade."

¹¹ Då frågade jag: "Hur länge, Herre?" Han svarade:

"Till dess städerna blir öde
och ingen bor i dem,
husen blir utan folk
och landet ligger öde och övergivet.

¹² Herren skall sända folket långt bort,
och ödsligheten skall bli stor i landet.

¹³ När bara en tiondel är kvar i det,
skall även den ödeläggas som en terebint eller en ek,
av vilken en stubbe lämnas kvar när den fälls.
Den stubben skall vara en helig säd."

Apostlagärningarna 11

Petrus rapport om hedningarnas ställning

¹¹ Apostlarna och bröderna i hela Judeen fick höra att också hedningarna hade tagit emot Guds ord. ² När Petrus kom upp till Jerusalem, började de omskurna att angripa honom. ³ De sade: "Du har besökt omskurna män och ätit tillsammans med dem." ⁴ Petrus förklarade då steg för steg vad som hade hänt: ⁵ "Jag befann mig i staden Joppe, och medan jag bad kom jag i hänryckning och fick se en syn. Något som liknade en stor linneduk kom ner. Fäst i sina fyra hörn sänktes den ner från himlen och kom till mig. ⁶ När jag noga såg efter, fick jag se jordens fyrfotadjur, både vilda och tama, och kräldjur och himlens fåglar. ⁷ Jag hörde också en röst som sade till mig: Stig upp, Petrus, slakta och ät! ⁸ Jag svarade: Nej, nej, Herre! Något oheligt eller orent har aldrig kommit i min mun. ⁹ För andra gången talade en röst

från himlen: Vad Gud har förklarat för rent skall inte du anse vara orent.
¹⁰ Detta hände tre gånger, och sedan drogs alltsammans upp till himlen.

¹¹ Och se, just då stod tre män utanför huset där vi var. De hade skickats till mig från Cesarea. ¹² Anden sade till mig att jag skulle följa med dem utan att tveka.^[a] De sex bröderna här följde också med mig, och vi gick in i mannens hus. ¹³ Han berättade för oss, hur han hade sett ängeln stå i hans hus och säga: Skicka bud till Joppe och hämta hit den Simon som kallas Petrus. ¹⁴ Han skall tala till dig, och genom de orden skall du bli frälst, du och hela din familj. ¹⁵ Och när jag började tala, föll den helige Ande på dem, alldeles som på oss under den första tiden. ¹⁶ Då kom jag ihåg vad Herren hade sagt: Johannes döpte med vatten, men ni skall döpas i den helige Ande. ¹⁷ Om nu Gud gav dem samma gåva som han gav oss, när vi hade kommit till tro på Herren Jesus Kristus, vem var då jag, att jag skulle kunna hindra Gud?" ¹⁸ När de hörde detta, lugnade de sig och prisade Gud och sade: "Så har Gud skänkt också åt hedningarna den omvändelse som ger liv."

Evangelium kommer till hednavärlden

¹⁹ De som hade skingrats på grund av den förföljelse som började med Stefanus kom ända till Fenicien, Cypern och Antiokia, och de predikade ordet endast för judar. ²⁰ Men bland dem fanns några män från Cypern och Cyrene, och när de kom till Antiokia började de tala också till grekerna^[b] och predika evangeliet om Herren Jesus. ²¹ Och Herrens hand var med dem, och ett stort antal kom till tro och omvände sig till Herren. ²² Ryktet om detta nådde församlingen i Jerusalem, och man sände då Barnabas till Antiokia. ²³ När han kom dit och såg vad Guds nåd hade utträttat, blev han glad och uppmanade dem alla att hålla sig till Herren av hela sitt hjärta. ²⁴ Barnabas var en god man, uppfylld av den helige Ande och tro. Och en stor skara människor fördes till Herren. ²⁵ Han begav sig därefter till Tarsus för att söka upp Saulus. ²⁶ Han fann honom och tog honom med sig till Antiokia. Under ett helt år var de tillsammans med församlingen och undervisade en stor skara. Och det var i Antiokia som lärjungarna först började kallas kristna.

²⁷ Vid den tiden kom några profeter från Jerusalem ner till Antiokia.

²⁸ En av dem som hette Agabus trädde fram, och genom Anden förutsade han att en svår hungersnöd skulle komma över hela världen. – Den kom också under Claudius regering. – ²⁹ Då beslöt lärjungarna att var och en skulle skicka så mycket han kunde till hjälp åt bröderna som

bodde i Judeen. ³⁰ Detta gjorde de också, och de sände hjälpen med Barnabas och Saulus till de äldste.

6 september

St. Hieronymus: "Så värdefull för himlen är värdigheten hos den mänskliga själen, att var och en har en skyddsängel från allra första början av sinn tillvaro."

Jesaja 7-8

Ett budskap till kung Ahas

7 När Ahas, son till Jotam, Ussias son, var kung i Juda, hände sig att Resin, kungen i Aram, och Remaljas son Peka, Israels kung, drog upp mot Jerusalem för att strida mot det, men de förmådde inte inta staden.

² När man berättade för Davids hus att arameerna hade slagit läger i Efraim, skälvde Ahas och hans folks hjärtan som skogens träd skälver för vinden.

³ Och Herren sade till Jesaja: "Gå nu med din son Sear-Jasub^a och möt Ahas vid änden av Övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet, ⁴ och säg till honom: Akta dig och var lugn. Frukta inte och var inte rädd för dessa två rykande brandstumpar, för Resin med arameerna och för Remaljas son, i deras rasande vrede. ⁵ Aram med Efraim och Remaljas son har gjort upp onda planer mot dig och sagt: ⁶ Låt oss dra upp mot Juda och slå det med skräck och erövra det åt oss och insätta Tabals son till kung där. ⁷ Men så säger Herren Herren:

Det skall inte inträffa,
det skall inte ske.

⁸ Ty Damaskus är Arams huvud,
och Resin är Damaskus huvud.
Inom sextiofem år skall Efraim vara krossat
och inte mer vara ett folk.

⁹ Och Samaria är Efraims huvud,
och Remaljas son är Samarias huvud.
Om ni inte är fasta i tron,
har ni inget fäste. ^(b)

Tecknet Immanuel

¹⁰ Herren talade åter till Ahas och sade: ¹¹ "Begär ett tecken från Herren, din Gud. Begär det nerifrån djupet eller uppifrån höjden." ¹² Men Ahas svarade: "Jag vill inte begära något, jag vill inte fresta Herren."

¹³ Då sade Jesaja: "Lyssna nu, ni av Davids hus: Är det inte nog att ni vill trötta ut människor? Vill ni också trötta ut min Gud? ¹⁴ Därför skall Herren själv ge er ett tecken: Se, jungfrun skall bli havande och föda en son och hon skall ge honom namnet Immanuel. ^(c) ¹⁵ Gräddmjölk och honung skall han äta till dess han förstår att förkasta det onda och välja det goda. ¹⁶ Ty innan pojken förstår att förkasta det onda och välja det goda, skall det land för vars båda kungar du ängslas vara övergivet. ¹⁷ Över dig och ditt folk och din fars hus skall Herren genom Assyriens kung låta sådana dagar komma som inte förekommit sedan den tid då Efraim skilde sig från Juda.

¹⁸ Det skall ske på den dagen att Herren skall locka på flugorna längst bort vid änden av Egyptens strömmar och på bina i Assyriens land. ¹⁹ De skall alla komma och slå sig ner i djupa raviner och stenklyftor, i alla törnsnår och på alla betesmarker. ²⁰ På den dagen skall Herren med en rakkniv som är hyrd på andra sidan floden ^(d) – nämligen Assyriens kung – låta raka av allt hår både på huvudet och nertill, ja, också skägget skall den ta bort.

²¹ På den dagen skall en kviga ur hjorden och två får vara vad en man föder upp. ²² Men han skall få mjölk i sådan mängd att han kan leva av gräddmjölk. Ty alla som finns kvar i landet skall leva av gräddmjölk och honung. ²³ Och det skall ske på den dagen att där det nu finns tusen vinstockar, värda tusen siklar silver, skall det växa tistel och törne. ²⁴ Med pilar och båge skall man gå dit, ty hela landet skall vara täckt med tistel och törne. ²⁵ Och på alla de berg där man nu arbetar med

hackan, skall man inte mer gå av fruktan för tistel och törne, utan där skall man släppa lös oxar, och marken skall trampas ner av får."

Dom över Israel genom Assyrien

8 Herren sade till mig: "Tag en stor tavla och skriv på den med tydlig skrift: Maher-salal Has-bas."^[a] ² Och jag kallade till mig prästen Uria och Sakarja, Jeberekjas son, som pålitliga vittnen.

³ Och jag gick in till profetissan och hon blev havande och födde en son. Och Herren sade till mig: "Ge honom namnet Maher-salal Has-bas. ⁴ Ty innan pojken kan säga far och mor, skall man bära bort Damaskus skatter och bytet från Samaria till kungen i Assyrien."

⁵ Herren talade åter till mig. Han sade: ⁶ "Detta folk föraktar Siloas vatten som flyter så stilla, och jublar över Resin och Remaljas son, ⁷ se, därför skall Herren låta den väldiga flodens vattenmassor komma över dem, nämligen Assyriens kung med all hans härlighet. Den skall stiga över alla sina bräddar och täcka alla sina stränder. ⁸ Den skall tränga in i Juda, svämma över och utbreda sig så att den når ända upp till halsen. Med sina utbredda vingar skall den täcka ditt land i hela dess vidd, Immanuel."

⁹ Rasa, ni folk, ni skall ändå krossas.

Lyssna, alla länder i fjärran.

Rusta er, ni skall ändå krossas.

Ja, rusta er, ni skall ändå krossas.

¹⁰ Gör upp planer, de går ändå om intet.

Avtala vad ni vill, det kommer ändå inte att lyckas.

Ty Gud är med oss.^[b]

¹¹ Så sade Herren till mig, när hans starka hand var över mig. Han varnade mig för att vandra på detta folks väg och sade: ¹² Kalla inte för sammansvärjning allt som detta folk kallar för sammansvärjning, frukta inte vad det fruktar och bäva inte för det. ¹³ Håll Herren Sebaot helig. Låt honom vara er fruktan och den ni bävar för. ¹⁴ Han skall vara en helgedom. Men för Israels båda hus skall han vara en stötesten och en klippa till fall och för Jerusalems invånare en snara och en fälla. ¹⁵ Många bland dem skall snubbla, falla och krossas, snärjas och tas till fånga.

¹⁶ Bind ihop vittnesbördet och försegla undervisningen^(c) bland mina lärjungar. ¹⁷ Jag vill vänta på Herren, som döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och hoppas på honom. ¹⁸ Se, jag och barnen som Herren har givit mig är tecken och förebilder i Israel från Herren Sebaot, som bor på Sions berg.

¹⁹ När de säger till er: "Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar", så svara: "Skall inte ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga de döda till råds för de levande?" ²⁰ "Till Guds undervisning, till vittnesbördet!" Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem. ²¹ De skall dra igenom landet, hårt ansatta och hungrande. Och när de hungrar skall de brista ut i raseri och förbanna sin kung och sin Gud. De skall vända blicken uppåt och de skall se ner på jorden, ²² men se, där är bara nöd och mörker, en natt full av ångest. De är utkastade i det tätaste mörker.

Apostlagärningarna 12

Petrus fångslas och blir räddad

12 Vid den tiden lät kung Herodes^(a) gripa och misshandla några i församlingen. ² Och Jakob, Johannes bror, lät han avrätta med svärd. ³ När han såg att detta vann bifall hos judarna, fortsatte han och lät gripa också Petrus. Detta hände under det osyrade brödets högtid. ⁴ Sedan han gripit honom satte han honom i fängelse och gav i uppdrag åt fyra vaktavdelningar, om vardera fyra man, att bevaka honom. Efter påsken ville han ställa honom inför folket. ⁵ Petrus hölls därför kvar i fängelset, och församlingen bad uthålligt till Gud för honom.

⁶ Natten innan Herodes hade tänkt ställa honom inför rätta, låg Petrus och sov mellan två soldater, bunden med två kedjor, och utanför dörren stod vakter som bevakade fängelset. ⁷ Och se, en Herrens ängel stod där, och ett ljussken lyste upp rummet. Ängeln stötte Petrus i sidan och väckte honom och sade: "Skynda dig upp!" Då föll kedjorna från Petrus händer, ⁸ och ängeln sade till honom: "Sätt på dig bältet och ta på dig sandalerna." Petrus gjorde det, och ängeln sade: "Ta på dig manteln och följ mig." ⁹ Petrus gick ut och följde honom, men han förstod inte att det som skedde genom ängeln var verkligt utan trodde att han såg en syn.

¹⁰ De gick förbi den första vakten och så den andra och kom sedan till järnporten som ledde ut till staden, och den öppnades för dem av sig själv. Så kom de ut och gick längs en gata, och plötsligt lämnade ängeln honom. ¹¹ När Petrus blev sig själv igen sade han: "Nu vet jag verkligen att Herren har sänt sin ängel och räddat mig ur Herodes hand och från allt som det judiska folket hade väntat sig."

¹² Då han nu insåg vad som hänt, gick han till Marias hus, hon som var mor till den Johannes som kallades Markus. Där var många församlade och bad. ¹³ Petrus bultade på porten, och en tjänsteflicka som hette Rode gick för att öppna. ¹⁴ När hon kände igen Petrus röst, blev hon så glad att hon i stället för att öppna porten sprang in och berättade att Petrus stod utanför porten. ¹⁵ De sade till henne: "Du är tokig!" Men hon höll fast vid att det var så, och då sade de: "Det är hans ängel." ¹⁶ Under tiden fortsatte Petrus att bulta, och när de öppnade såg de till sin häpnad att det var han. ¹⁷ Han gav tecken åt dem med handen att vara tysta, och så förklarade han för dem hur Herren hade fört honom ut ur fängelset. Han sade: "Berätta detta för Jakob^(b) och de andra bröderna." Sedan gick han ut och begav sig till en annan plats. ¹⁸ På morgonen blev det stor förvirring bland soldaterna. Vad hade det blivit av Petrus? ¹⁹ När så Herodes skickade bud efter honom och inte fick tag i honom, förhörde han vakterna och befallde att de skulle föras bort. Därefter lämnade han Judeen och for ner till Cesarea och uppehöll sig där.

Herodes död

²⁰ Herodes hyste motvilja mot invånarna i Tyrus och Sidon. Gemensamt uppvaktade de kungen, och sedan de fått hans kammarherre Blastus på sin sida, bad de om fred. De var nämligen helt beroende av kungens område för sin försörjning. ²¹ På utsatt dag klädde sig Herodes i kunglig skrud och satte sig på tronen och höll ett tal till dem. ²² Då ropade folket: "En guds röst är detta, inte en människas!" ²³ Genast slog en Herrens ängel honom, därför att han inte gav Gud äran, och han blev uppäten av maskar och dog.

SAULUS FÖRSTA MISSIONSRESA (Kap 13:4-14:28)

Barnabas och Saulus sänds ut från Antiokia

²⁴ Guds ord hade framgång och spreds alltmer. ²⁵ Och sedan Barnabas och Saulus hade fullgjort sitt uppdrag^(c) i Jerusalem, vände de tillbaka och tog med sig Johannes som kallades Markus.

7 oktober

St. Efraim Syriern: "Den helige Ande längtar efter att hitta öppningen till vårt hjärta, så att han kan ta sig in där och stanna där för att helga det; och han kretsar runt hjärtat för att hitta en ingång."

Jesaja 9-10

Ett barn blir oss fött

9 Men det skall inte vara nattsvart mörker där ångest nu råder. I gången tid lät han Sebulons och Naftalis land vara föraktat, men i kommande dagar skall han ge ära åt trakten utmed havsvägen, landet på andra sidan Jordan,^[a] hednafolkens Galileen.

² Det folk som vandrar i mörkret
skall se ett stort ljus,
över dem som bor i dödsskuggans land
skall ljuset stråla fram.

³ Det folk som du inte givit^[b] stor glädje,
låter du bli talrikt.

De skall glädja sig inför dig,
så som man gläds under skördetiden,

så som man fröjdar sig när man delar byte.

⁴ Ty deras bördors ok,
deras skuldrors gissel
och deras plågares stav
bryter du sönder liksom i Midjans tid.

⁵ Ja, varje stövel buren under stridslarm
och varje mantel vältrad i blod
skall brännas upp och förtäras av eld.

⁶ Ty ett barn blir oss fött,
en son blir oss given.
På hans axlar vilar herradömet,
och hans namn är:
Under, Rådgivare, Mäktig Gud,
Evig Fader, Fridsfurste.

⁷ Så skall herradömet bli stort
och friden utan slut
över Davids tron och hans kungarike.
Det skall befastas och stödjas
med rätt och rättfärdighet
från nu och till evig tid.
Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

Herrens vrede mot Israel

⁸ Herren sänder ett ord mot Jakob,
och det slår ner i Israel.

⁹ Allt folket får erfara det,
Efraim och Samarias invånare,
de som säger i stolthet och i hjärtats högmod:

¹⁰ "Tegelstenar har fallit,
men vi skall bygga med huggen sten.
Mullbärsfikonträd har man huggit ner,
men vi sätter cedrar i deras ställe."

¹¹ Herren reser upp Resins ovänner mot dem
och uppeggar deras fiender,

¹² arameerna från den ena sidan,
filisteerna från den andra,
och de skall sluka Israel med glupska gap.
Med allt detta upphör inte hans vrede,
hans hand är ännu uträckt.

¹³ Ty folket vänder inte om
till honom som slår dem.

Herren Sebaot söker de inte.

¹⁴ Därför skall Herren hugga av från Israel
både huvud och svans,
både palmtopp och sävstrå,
allt på en dag.

¹⁵ De äldsta och högst uppsatta är huvudet,
profeten som talar lögn är svansen.

¹⁶ Ty detta folks ledare för det vilse,
och de som låter sig ledas går i fördärvet.

¹⁷ Därför kan Herren inte glädja sig
över deras unga män,

eller förbarma sig

över deras faderlösa och änkor.

Ty alla är de skenheliga och gör det som är ont,
varje mun talar dårskap.

Med allt detta upphör inte hans vrede,
hans hand är ännu uträckt.

¹⁸ Ja, ogudaktigheten brinner som en eld,
den förtär tistel och törne.

Den antänder snårskogen
så att den går upp i höga virvlar av rök.

¹⁹ Genom Herren Sebaots vrede
står landet i brand,
och folket är som ved för elden.

Ingen skonar sin broder.

²⁰ Man river åt sig till höger
men förblir hungrig,
man tar för sig till vänster
men blir inte mätt.

Var och en äter köttet på sin egen arm:

²¹ Manasse äter Efraim och Efraim Manasse.
Tillsammans angriper de Juda.

Med allt detta upphör inte hans vrede,
hans hand är ännu uträckt.

10 Ve dem som stadgar orättfärdiga stadgar
och skriver orätta lagar

² för att förvrida rättvisan för de nödställda
och beröva de nertryckta i mitt folk deras rätt,
för att göra änkor till sitt byte
och plundra de faderlösa.

³ Vad skall ni göra på räkenskapsdagen,
när förödelsen kommer fjärran ifrån?
Till vem skall ni fly för att få hjälp,
och var skall ni göra av era rikedomar?^[a]

⁴ Den som inte faller på knä bland fångar
måste falla bland de dräpta.

Med allt detta upphör inte hans vrede,
hans hand är ännu uträckt.

Guds dom över Assyrien

⁵ Ve över Assur, min vredes ris!
Staven i hans hand är min förbittring.

⁶ Jag sände honom mot ett gudlöst folk,
mot min vredes folk.

Jag befalldes honom att plundra och ta byte
och trampa ner dem som smuts på gatorna.

⁷ Men så menade inte han,
i sitt hjärta tänkte han inte så.
Hans hjärta stod efter att förgöra,
att utrota många folk.

⁸ Ty han säger:
"Är inte mina furstar alla kungar?"

⁹ Gick det inte Kalno som Karkemis,
Hamat som Arpad
och Samaria som Damaskus?

¹⁰ Eftersom min hand har drabbat andra gudars riken,
som hade fler gudabilder än Jerusalem och Samaria,

¹¹ skulle jag då inte göra med Jerusalem
och dess gudabilder
som jag har gjort med Samaria och dess gudar?"

¹² Men när Herren har fullbordat allt sitt verk på Sions berg och i
Jerusalem, skall jag ställa Assurs kung till svars för frukten av hans
hjärtas övermod och hans stolta ögons högmod.

¹³ Ty han säger:

"Med min hands kraft har jag utfört detta
och genom min vishet, eftersom jag är så klok.

Jag tog bort folkens gränser,

jag plundrade deras skatter,

som den mäktige störtade jag härskarna.

¹⁴ Min hand har funnit folkens skatter.

Liksom i ett fågelbo, där alla övergivna ägg är samlade,
har jag samlat hela jorden.

Det fanns ingen som rörde en vinge
eller öppnade näbben och pep.

¹⁵ Skall yxan upphöja sig över honom
som hugger med den,

eller sågen förhäva sig över honom
som sätter den i rörelse?

Som om käppen kunde svinga den som lyfter den,
eller staven lyfta den som inte är av trä!

¹⁶ Därför skall Herren, Herren Sebaot,
sända en tärande sjukdom bland hans feta män,
och under hans härlighet skall en låga brinna
lik en lågande eld.

¹⁷ Och Israels ljus skall vara som en eld,
hans Helige som en låga,

och den skall bränna upp och förtära hans törnen och tistlar,
allt på en dag.

¹⁸ På hans skogs och fruktträdgårds härlighet
skall han fullständigt göra slut.

Det skall bli som när en sjuk tynar bort.

¹⁹ De träd som är kvar i skogen

skall vara lätt räknade.

Ett barn skall kunna skriva upp dem.

²⁰ På den dagen skall kvarlevan av Israel
och de räddade av Jakobs hus

inte längre stödja sig vid honom som slog dem.

I trohet skall de stödja sig på Herren, Israels Helige.

²¹ En kvarleva skall vända om,^[b]

en kvarleva av Jakob,

till Gud, den Mäktige.^[c]

²² Ty om än ditt folk, Israel, vore som havets sand,
så skall bara en kvarleva av det vända om.

Förödelse är beslutad,
flödande av rättfärdighet.

²³ Ty förödelse och beslutad straffdom
skall Herren, Herren Sebaot
låta komma över hela landet.

²⁴ Därför säger Herren, Herren Sebaot så:
Mitt folk, du som bor i Sion, frukta inte för Assur.
Han skall slå dig med riset och höja sin stav mot dig,
som man gjorde i Egypten.

²⁵ Ty ännu en liten tid och förbittringen upphör,
och min vrede skall vända sig till deras fördärv.

²⁶ Herren Sebaot skall svänga sitt gissel över dem,
som när han slog Midjan vid Orebsklippan.
Sin stav, som han räckte ut över havet,
skall han åter höja,
som han gjorde i Egypten.

²⁷ På den dagen skall hans börda tas bort ifrån din skuldra
och hans ok ifrån din nacke.
Ty oket skall brista på grund av fetman.

²⁸ Han kommer över Ajat,
drar fram genom Migron.
I Mikmash lämnar han sin tross.

²⁹ De drar fram genom passet,
tar nattkvarter i Geba.

Rama bävar,
Sauls Gibeon flyr.

³⁰ Ropa högt, du dotter Gallim.
Ge akt, du Laisa.

Arma Anatot!

³¹ Madmena flyr,
Gibeons invånare söker skydd.

³² Ännu samma dag gör han halt i Nob.
Han svingar sin hand mot dottern Sions berg,
mot Jerusalems höjd.

³³ Se, Herren, Herren Sebaot skall hugga av
den lummiga kronan med våldsamt kraft.

De resliga stammarna skall fällas,
de höga träden störta ner.

³⁴ Han skall fälla snårskogen med järn,
och Libanon skall falla för den Mäktige.

Apostlagärningarna 13

13 I församlingen i Antiokia fanns det profeter och lärare, Barnabas, Simeon som kallades Niger, Lucius från Cyrene, Manaen, fosterbror^(a) till landsfursten Herodes,^(b) samt Saulus. ² När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till." ³ Då fastade de och bad och lade händerna på dem och sände ut dem.

På Cypern

⁴ Sedan de hade blivit utsända av den helige Ande, for de ner till Seleucia, och därifrån seglade de till Cypern. ⁵ De kom till Salamis och predikade Guds ord i judarnas synagogor. De hade också med sig Johannes^(c) som medhjälpare. ⁶ Sedan for de över hela ön ända till Pafos. Där träffade de på en jude som bedrev trolldom, en falsk profet vid namn Barjesus. ⁷ Han höll till hos landshövdingen Sergius Paulus, som var en förständig man. Denne kallade till sig Barnabas och Saulus och ville höra Guds ord. ⁸ Men Elymas, trollkarlen – det är vad hans namn betyder – gick emot dem och försökte hindra landshövdingen från att komma till tro. ⁹ Saulus som även kallades Paulus, uppfylldes då av den helige Ande och spände ögonen i honom ¹⁰ och sade: "Du djävulens son, full av allt slags svek och bedrägeri, du fiende till allt som är rätt, skall du aldrig upphöra att förvränga Herrens raka vägar?" ¹¹ Se, nu kommer Herrens hand över dig, och du skall bli blind en tid och inte kunna se solen." I samma ögonblick föll ett totalt mörker över honom, och han gick omkring och sökte efter någon som kunde leda honom. ¹² När landshövdingen såg det som hände, kom han till tro, slagen med häpnad över Herrens lära.

I Antiokia i Pisidien

¹³ Paulus och hans följeslagare seglade sedan ut från Pafos och kom till Perge i Pamfylien. Där lämnade Johannes dem och återvände till Jerusalem. ¹⁴ Själva fortsatte de sin resa från Perge och kom till Antiokia

i Pisidien. På sabbaten gick de till synagogan och satte sig. ¹⁵ Efter läsningen av lagen och profeterna lät synagogföreståndarna hälsa dem: "Bröder, om någon av er har ett ord av tröst och förmaning till folket, så säg det." ¹⁶ Då reste sig Paulus, gav tecken med handen och sade: "Israelitiska män och ni som fruktar Gud, lyssna! ¹⁷ Detta folks Gud, Israels Gud, utvalde våra fäder, och han tog hand om sitt folk, ^[d] när de bodde som främlingar i Egypten. Med upplyft arm förde han dem ut därifrån, ¹⁸ och under fyrtio år bar han dem ^[e] i öknen. ¹⁹ Han utrotade sju folk i Kanaan och gav deras land i arv åt sitt folk. ²⁰ Detta tog omkring fyrahundra femtio år. Därefter gav han dem domare fram till profeten Samuels tid. ²¹ Sedan bad de att få en kung, och Gud gav dem Saul, Kis son, en man av Benjamins stam, för en tid av fyrtio år. ²² Men Gud avsatte honom och gjorde David till kung över dem. Honom gav han sitt vittnesbörd: Jag har funnit David, Isais son, en man efter mitt hjärta. Han skall utföra min vilja i allt. ²³ Av hans efterkommande har Gud enligt sitt löfte fört fram Jesus som Frälsare för Israel. ²⁴ Innan Jesus trädde fram, hade Johannes förkunnat omvändelsens dop för hela Israels folk. ²⁵ Och när Johannes stod vid slutet av sitt lopp, sade han: Det ni tror att jag är, det är jag inte. Men se, efter mig kommer en som jag inte ens är värd att knyta upp sandalerna på.

²⁶ Ni bröder, söner av Abrahams släkt, och ni andra som fruktar Gud, till oss har budskapet om denna frälsning blivit sänt. ²⁷ Ty Jerusalems invånare och deras ledare förstod inte vem han var. Genom sin dom har de uppfyllt profeternas förutsägelser som föreläses varje sabbat. ²⁸ Fast de inte fann något giltigt skäl att döma honom till döden, krävde de att Pilatus skulle låta avrätta honom. ²⁹ Och när de hade fullbordat allt som var skrivet om honom, tog de ner honom från träet ^[f] och lade honom i en grav. ³⁰ Men Gud uppväckte honom från de döda, ³¹ och under många dagar visade han sig för dem som hade följt honom från Galileen upp till Jerusalem och som nu är hans vittnen inför folket. ³² Och nu förkunnar vi för er det glada budskapet att det löfte som gavs till våra fäder, ³³ det har Gud uppfyllt åt oss, deras barn, genom att låta Jesus träda fram, så som det är skrivet i andra psalmen: Du är min son, jag har i dag fött dig. ^[g] ³⁴ Och att han har uppväckt honom från de döda, så att han inte mer kommer att vända tillbaka till graven, det har han sagt med dessa ord: Jag vill ge er de heliga och fasta nådelöften som David fick. ^[h] ³⁵ Därför säger han också på ett annat ställe: Du skall inte låta din Helige se förgängelsen. ^[i] ³⁶ När David på sin tid hade tjänat Guds vilja, insomnade han och blev lagd till vila hos sina fäder och såg förgängelsen. ³⁷ Men den som Gud uppväckte har inte sett

förgängelsen.³⁸ Därför skall ni veta, mina bröder, att det är genom honom som syndernas förlåtelse predikas för er,³⁹ och att var och en som tror förklaras rättfärdig i honom och fri från allt som ni inte kunde frias från genom Mose lag.⁴⁰ Se därför till att det som är sagt hos profeterna inte drabbar er:

⁴¹ Se, ni föraktare, häpna och gå under: en gärning utför jag i era dagar, en gärning som ni aldrig kommer att tro, när man berättar den för er".^[j]

⁴² När de gick ut bad folket att de nästa sabbat skulle tala om detta för dem.⁴³ Och då man skildes åt, följde många judar och gudfruktiga proselyter med Paulus och Barnabas, som talade till dem och uppmanade dem att förbli i Guds nåd.

⁴⁴ Följande sabbat samlades nästan hela staden för att lyssna till Herrens ord.⁴⁵ När judarna fick se allt folket, fylldes de av avund och hånade Paulus och sade emot honom när han predikade.⁴⁶ Då svarade Paulus och Barnabas frimodigt: "Guds ord måste först predikas för er. Men då ni visar det ifrån er och inte anser er själva värdiga det eviga livet, se, då vänder vi oss till hedningarna.⁴⁷ Ty så har Herren befallt oss:

Jag har satt dig till ett ljus för hedningarna, för att du skall bli till frälsning intill jordens yttersta gräns."^[k]

⁴⁸ När hedningarna hörde detta, blev de glada och prisade Herrens ord, och de kom till tro, så många som var bestämda till evigt liv.⁴⁹ Och Herrens ord spreds över hela området.

⁵⁰ Men judarna hetsade upp de ansedda kvinnor som fruktade Gud och de främsta männen i staden, och de satte i gång en förföljelse mot Paulus och Barnabas och drev bort dem från sitt område.⁵¹ Då skakade de dammet av sina fötter mot dem och begav sig till Ikonium.⁵² Och lärjungarna uppfylldes av glädje och den helige Ande.

8 september

St. Andreas av Kreta: "Idag, på Marias födelsedag inleds reformationen av vår natur; den gamla världen transformeras på nytt till gudomlig likhet och tar emot."

Jesaja 11-12

Telningen från Isais rot och hans fridsrike

11 Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam,
en telning från hans rötter skall bära frukt.

² Över honom skall Herrens Ande vila,
Anden med vishet och förstånd,

Anden med råd och styrka,

Anden med kunskap och fruktan för Herren.

³ Han skall ha sin glädje i Herrens fruktan.

Han skall inte döma efter vad ögonen ser
eller utöva lag efter vad öronen hör,

⁴ utan med rättfärdighet skall han döma de fattiga,
med rättvisa skaffa rätt åt de ödmjuka på jorden.

Han skall slå jorden med sin muns stav,
med sina läppars andedräkt döda de ogudaktiga.

⁵ Rättfärdighet skall vara bältet runt hans midja,
trofasthet bältet om hans höfter.

⁶ Vargar skall bo tillsammans med lamm,
leoparder ligga bland killingar.

Kalvar och unga lejon och gödboskap skall vara tillsammans,
och en liten pojke skall valla dem.

⁷ Kor och björnar skall gå och beta,
deras ungar skall ligga tillsammans,

och lejon skall äta halm som oxar.

⁸ Ett spädbarn skall leka vid huggormens hål,
ett avvant barn räcka ut handen mot giftormens öga.

⁹ Ingen skall göra något ont eller förstöra något
på hela mitt heliga berg,

ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap,
liksom vattnet täcker havet.

¹⁰ Det skall ske på den dagen att hednafolken skall söka Isais rot, där
han står som ett baner för folken, och hans boning skall vara härlig.

¹¹ På den dagen skall Herren för andra gången räcka ut handen för att
friköpa en rest av sitt folk, som är kvar från Assyrien, Egypten, Patros,
Nubien, Elam, Sinear, Hamat och havsländerna.

¹² Han skall resa ett baner för hednafolken
och samla de fördrivna av Israel
och de kringstridda av Juda
från jordens fyra hörn.

¹³ Då skall Efraims avund upphöra
och Juda fiender utrotas.

Efraim skall inte avundas Juda,
och Juda inte vara fiende till Efraim.

¹⁴ Och de skall slå ner
på filisteernas skuldra i väster,
tillsammans skall de ta byte från folken i öster.
Över Edom och Moab skall de räcka ut sin hand
och Ammons barn skall lyda dem.

¹⁵ Och Herren skall låta Egyptens havsvik torka ut
och lyfta sin hand mot floden genom en brännande vind.

Han skall klyva den i sju bäckar,
så att man kan gå torrskodd över.

¹⁶ Det skall bli en banad väg
för den rest av hans folk
som är kvar från Assyrien,
liksom det var för Israel
den dag de drog upp ur Egyptens land.

Det frälsta Israels lovsång

12 På den dagen skall du säga: "Jag tackar dig, Herre,
du var vred på mig,
men din vrede har upphört
och du tröstar mig.

² Se, Gud är min frälsning,
jag är trygg och fruktar inte,
ty Herren Herren är min starkhet och min lovsång.
Han har blivit min frälsning."

³ Med fröjd skall ni ösa vatten
ur frälsningens källor.

⁴ På den dagen skall ni säga:
"Tacka Herren,
åkalla hans namn,
gör hans gärningar kända bland folken.
Förkunna att hans namn är upphöjt.

⁵ Lovsjung Herren, ty han har gjort härliga ting.
Låt detta bli känt över hela jorden.

⁶ Ropa av fröjd och jubla, ni Sions invånare,
ty Israels Helige är stor,
han är mitt ibland er."

Apostlagärningarna 14

I Ikonium

14 I Ikonium hände samma sak. De gick till judarnas synagoga och predikade så att många, både judar och greker, kom till tro. ² Men de judar som vägrade att tro eggade upp hedningarna och hetsade dem mot bröderna. ³ Paulus och Barnabas stannade där en lång tid och talade frimodigt i Herren, som bekräftade sitt nåderika ord genom att låta tecken och under ske genom deras händer. ⁴ Men folket i staden delade sig, så att en del höll med judarna och andra med apostlarna. ⁵ Och när hedningarna och judarna med sina ledare gjorde upp en plan att misshandla och stena dem, ⁶ fick apostlarna reda på det och flydde till städerna Lystra och Derbe i Lykaonien och trakten däromkring. ⁷ Där fortsatte de att predika evangeliet.

I Lystra

⁸ I Lystra fanns det en man som från födelsen var lam i fötterna och aldrig hade kunnat gå. ⁹ Han hörde Paulus predika. Denne fäste ögonen på honom, och när han såg att mannen hade tro så att han kunde bli botad, ¹⁰ sade han med hög röst: "Res dig upp och stå på benen!" Då hoppade han upp och började gå omkring. ¹¹ När folket såg vad Paulus hade gjort, ropade de på lykaoniska: "Gudarna har stigit ner till oss i mänsklig gestalt." ¹² Och de kallade Barnabas för Zeus^(a) och Paulus för Hermes,^(b) eftersom det var han som förde ordet. ¹³ Prästen i Zeustemplet utanför staden förde fram tjurar och kransar till portarna och ville offra tillsammans med folket. ¹⁴ Men när apostlarna Barnabas och Paulus hörde det, rev de sönder sina kläder^(c) och rusade in i folkhopen och ropade: ¹⁵ "Människor, vad är det ni gör? Vi är människor som ni. Vi predikar för er det glada budskapet att ni skall omvända er från dessa avgudar till den levande Guden, som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem. ¹⁶ Han har under gångna släktled tillåtit alla hednafolk att gå sina egna vägar. ¹⁷ Ändå har han lämnat många vittnesbörd om att han gör gott. Från himlen ger han er regn och tider med goda skördar och fyller era hjärtan med glädje över maten ni får." ¹⁸ Fastän de sade så, var det med knapp nöd de kunde lugna folket och hindra dem från att offra åt dem.

¹⁹ Från Antiokia och Ikonium kom det nu några judar. De lyckades få med sig folket, och man stenade Paulus och släpade ut honom ur staden i tron att han var död. ²⁰ Men när lärjungarna samlades omkring honom, reste han sig och gick in i staden.

I Derbe och till Antiokia i Syrien

Nästa dag for Paulus och Barnabas till Derbe. ²¹ De predikade evangeliet i staden och vann många lärjungar. Sedan återvände de till Lystra och Ikonium och Antiokia, ²² och styrkte lärjungarna och uppmanade dem att förbli i tron. De sade att vi måste gå genom många lidanden för att komma in i Guds rike. ²³ I varje församling insatte de äldste åt dem, och efter bön och fasta överlämnade de dem åt Herren, som de hade kommit till tro på.

²⁴ Sedan tog apostlarna vägen genom Pisidien och kom till Pamfyliden.

²⁵ Och när de hade predikat ordet i Perge, for de ner till Attalia.

²⁶ Därifrån seglade de tillbaka till Antiokia, där de hade blivit överlämnade åt Guds nåd för det uppdrag som de nu hade fullgjort.

²⁷ Och när de hade kommit dit, kallade de samman församlingen och berättade om allt vad Gud hade gjort med dem och hur han hade öppnat trons dörr för hedningarna. ²⁸ Och de stannade ganska länge där hos lärjungarna.

9 september

St. Peter Claver: "Eftersom guld och silver, som är förgängliga metaller, renas och testas i elden, är det endast förnuftigt att vår tro som övergår alla jordens rikedomar, ska testas och renas."

Jesaja 13

Profetia om Babel

13 Profetia om Babel, som Jesaja, Amos son, skådade:

² Res upp ett baner på ett kalt berg,
ropa högt till dem,
vinka med handen att de må dra in
genom de mäktigas portar.

³ Jag har befallt mina heliga,

jag har också kallat mina krigare till mitt vredesverk,
min stolta, jublande skara.

⁴ Hör, det dånar på bergen som av ett stort folk!
Hör, det sorlar av riken, av samlade hednafolk!
Herren Sebaot mönstrar sin krigshär.

⁵ Från fjärran land kommer de,
från himlens ände,
Herren och hans vredes redskap,
för att fördärva hela landet.

⁶ Jämra er, ty Herrens dag är nära.
Som våld från den Allsmäktige kommer den.

⁷ Därför sjunker alla händer,
och alla människohjärtan blir uppgivna.

⁸ De blir slagna av skräck,
plågor och kval griper dem,
de våndas som en barnaföderska.
Häpen stirrar den ene på den andre,
deras ansikten blossar som eldslågor.

⁹ Se, Herrens dag kommer,
fruktansvärd, med förbittring och brinnande vrede,
för att ödelägga landet
och utrota syndarna som bor där.

¹⁰ Ty himlens stjärnor och stjärnbilder
sänder inte mer sitt ljus.
Solen går upp mörk,
och månens ljus lyser inte.

¹¹ Jag skall straffa världen för dess ondska,
de ogudaktiga för deras missgärning.
Jag skall göra slut på de stoltas övermod
och slå ner tyrannernas högmod.

¹² Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld,
en människa mer sällsynt än guld från Ofir.

¹³ Därför skall jag få himlen att darra,
och jorden att gunga och skaka i sina grundvalar –
genom Herren Sebaots förbittring,
på hans brinnande vredes dag.

¹⁴ Liksom en bortjagad gasell
och en fårjord som ingen samlar
skall de vända hem, var och en till sitt folk,

och fly, var och en till sitt land.

¹⁵ Var och en som påträffas skall bli genomborrad,
var och en som grips skall falla för svärd.

¹⁶ Deras späda barn skall krossas inför deras ögon,
deras hus skall plundras och deras kvinnor våldtas.

¹⁷ Se, jag skall egga mederna mot dem,
de som inte bryr sig om silver och inte frågar efter guld.

¹⁸ Deras bågar faller unga män,
de har inget förbarmande med fostret i moderlivet,
de har inget medlidande med barn.

¹⁹ Med Babel, rikenas krona,
kaldeernas vackra stolthet,
skall det gå som när Gud omstörtade Sodom och Gomorra.

²⁰ Aldrig mer skall det bli bebyggt,
från släkte till släkte skall det ligga obebott.

Ingen arab skall där slå upp sitt tält,
ingen herde slå läger med sin hjord.

²¹ Där skall öknens djur lägga sig ner,
dess hus skall fyllas av ugglor.

Där skall strutsar bo,
där skall getabockar hoppa omkring.

²² Schakaler skall tjuta i dess palats
och ökenhundar i de praktfulla slotten.

Dess tid kommer snart,
dess dagar skall inte fördröjas.

Sång över babelkungens fall

14 Herren skall förbarma sig över Jakob och ännu en gång utvälja Israel och låta dem få ro i deras eget land. Främlingar skall sluta sig till dem och hålla sig till Jakobs hus. ² Folken skall ta dem och föra dem hem. Och Israels hus skall få dem som sin egendom i Herrens land som tjänare och tjänarinnor. Så skall deras fångvaktare bli deras fångar, och de skall råda över sina förtryckare.

³ På den dag då Herren ger dig ro från din smärta och oro och från det hårda arbete som har varit lagt på dig, ⁴ skall du stämma upp denna visa över kungen i Babel och säga:

"Hur har inte förtryckaren fått ett slut,
indrivningen av guld^[a] en ände!

⁵ Herren har brutit sönder de ogudaktigas stav,
tyrannernas ris,

⁶ som i grymhet slog folken
med slag på slag
och i vrede härskade över folkslagen
med skoningslös förföljelse.

⁷ Hela jorden har fått vila och ro,
man brister ut i jubel.

⁸ Även cypresserna gläds över ditt fall,
likaså Libanons cedrar:

'Nu när du ligger där,
skall ingen komma och hugga ner oss.'

⁹ Dödsriket därnere kommer i rörelse för din skull,
för att ta emot dig när du kommer.

Det väcker upp de avlidnas andar för din skull,
alla jordens ledare.

Det låter hednafolkens alla kungar stå upp från sina troner.

¹⁰ Alla börjar de tala och säger till dig:

'Har också du blivit svag som vi?

Du har blivit som en av oss.'

¹¹ Ner till dödsriket har din härlighet måst fara
och dina harpors buller.

Förruttnelse är bädden under dig
och maskar ditt täcke.

¹² Hur har du inte fallit från himlen,
du strålande stjärna, du gryningens son!

Hur har du inte blivit fälld till jorden,
du som slog ner folken till marken!

¹³ Du sade i ditt hjärta:

'Jag skall stiga upp till himlen,
ovanför Guds stjärnor skall jag upprätta min tron.

Jag skall sätta mig på mötesberget längst upp i norr.'^[b]

¹⁴ Jag skall stiga upp över molnens höjder,
jag skall göra mig lik den Högste.'

¹⁵ Men ner till dödsriket blev du förd,
längst ner i graven.

¹⁶ De som ser dig stirrar på dig,

de granskar dig och säger:
Är detta den man som kom jorden att darra
och kungariket att skaka,
¹⁷ som gjorde jorden till en öken
och förstörde dess städer,
han som aldrig släppte hem sina fångar?
¹⁸ Hednafolkens alla kungar ligger alla med ära,
var och en i sitt vilorum,
¹⁹ men du är bortkastad från din grav,
lik en föraktad gren,
täckt av dräpta män som genomborrats av svärd
och förts ner till gropens stenar.
Du är lik ett förtrampat as.
²⁰ Du skall inte som de få vila i en grav,
ty du fördärvade ditt eget land och dräpte ditt eget folk.

Om ogärningsmännens avkomma skall man aldrig mer tala.

²¹ Anställ ett blodbad på hans söner
för deras fädrens missgärning.
De får inte stå upp och ta jorden i besittning
och fylla landets yta med städer."

²² Jag skall resa mig upp emot dem,
säger Herren Sebaot,
och utrota ur Babel både namn och kvarleva,
både barn och efterkommande,
säger Herren.

²³ Jag skall göra det till ett tillhåll för hägrar
och fylla det med sumpsjöar,
jag skall sopa bort det med ödeläggelsens kvast,
säger Herren Sebaot.

Profetia om Assyrien

²⁴ Herren Sebaot har svurit och sagt:
Sannerligen, som jag har tänkt, så skall det ske,
det jag har beslutat skall bli verklighet.

²⁵ Jag skall krossa Assur i mitt land,
på mina berg skall jag trampa ner honom.
Då skall hans ok lyftas av dem,
hans börda lyftas från deras skuldror.

²⁶ Detta är det beslut som är fattat om hela jorden,

detta är den hand som är uträckt över alla folk.

²⁷ Ty Herren Sebaot har beslutat det,
vem kan då göra det om intet?

Hans hand är uträckt,
vem kan då hindra den?

Profetia om Filisteen

²⁸ I det år då kung Ahas dog kom denna profetia:

²⁹ Gläd er inte, alla ni filisteer,
över att det ris som slog er är sönderbrutet,
ty från ormens rot skall en giftorm komma,
och dess avkomma blir en flygande seraf-orm.

³⁰ De utblottades förstfödda skall finna bete,
de fattiga skall vila i trygghet.

Men din rot skall jag döda genom hunger,
de som blir kvar av dig skall dräpas.

³¹ Jämra dig, du port! Ropa, du stad!

Alla i filisteernas land smälter bort av ångest.

Ty ett rökmoln kommer norrifrån

och ingen blir efter i fiendernas led.

³² Vad skall man svara det främmande folkets sändebud?

– Att Herren har grundat Sion,

och där har de betryckta i hans folk sin tillflykt.

Apostlagärningarna 15

Mötet i Jerusalem

15 Några som hade kommit ner från Judeen började lära bröderna att de inte kunde bli frälsta, om de inte lät omskära sig enligt seden från Mose. ² När det nu uppstod oenighet och Paulus och Barnabas kom i allvarlig tvist med dem, beslöt man att dessa två och några andra av dem skulle fara upp till apostlarna och de äldste i Jerusalem för att överlägga med dem om denna stridsfråga. ³ Församlingen utrustade dem för resan, och de for genom Fenicien och Samarien. Där berättade de om hedningarnas omvändelse, och det väckte stor glädje bland alla bröderna.

⁴ När de kom till Jerusalem, togs de emot av församlingen och av apostlarna och de äldste, och de berättade om allt vad Gud hade gjort med dem. ⁵ Några från fariseernas parti^[a] hade kommit till tro, och de steg nu fram och sade att man måste omskära hedningarna och befälla dem att hålla Mose lag. ⁶ Apostlarna och de äldste samlades då för att behandla frågan. ⁷ Efter en lång överläggning reste sig Petrus och sade till dem: "Bröder, ni vet att Gud för länge sedan bestämde, att hedningarna genom min mun skulle få höra evangeliets ord och komma till tro. ⁸ Och Gud som känner hjärtat, har vittnat för dem genom att ge den helige Ande åt dem likaväl som åt oss. ⁹ Han gjorde ingen skillnad mellan oss och dem, sedan han genom tron hade renat deras hjärtan. ¹⁰ Varför vill ni då fresta Gud och på lärjungarnas axlar lägga ett ok, som varken våra fäder eller vi själva har kunnat bära? ¹¹ Nej, vi tror att vi på samma sätt som de blir frälsta genom Herren Jesu nåd." ¹² Då teg alla de församlade, och man lyssnade på Barnabas och Paulus, som berättade om hur stora tecken och under Gud hade utfört genom dem bland hedningarna.

¹³ När de hade slutat tala, sade Jakob: "Bröder, hör på mig. ¹⁴ Simeon har berättat om hur Gud först såg till att han vann ett folk åt sitt namn bland hedningarna. ¹⁵ Det stämmer överens med profeternas ord, där det heter:

¹⁶ Därefter skall jag vända tillbaka och åter bygga upp Davids fallna boning. Dess ruiner skall jag bygga upp och jag skall upprätta den igen,^[b]

¹⁷ för att alla andra människor skall söka Herren, alla hedningar, över vilka mitt namn har nämnts.

Så säger Herren, som gör detta,

¹⁸ det som är känt från evighet.

¹⁹ Därför anser jag att vi inte skall göra det svårt för de hedningar som vänder sig till Gud ²⁰ utan endast skriva till dem att de skall avhålla sig från sådant som orenats genom avgudadyrkan, från otukt, från köttet av kvävda djur^[c] och från blod. ²¹ Ty Mose har i tidigare släktled haft sina förkunnare i alla städer, då han föreläses i synagogorna varje sabbat."

Brev från församlingen i Jerusalem

²² Då beslöt apostlarna, de äldste och hela församlingen att bland sig utse några män och sända dem till Antiokia tillsammans med Paulus och Barnabas. De valde Judas, som kallades Barsabbas, och Silas, båda

ledande män bland bröderna,²³ och skickade med dem följande brev: "Apostlarna och de äldste och bröderna hälsar de bröder i Antiokia och Syrien och Cilicien som är av hednisk härkomst.²⁴ Vi har hört att några som kommit från oss har skapat oro och förvirring bland er med sina uttalanden. Men vi har inte gett dem något uppdrag.²⁵ Därför har vi enhälligt beslutat att utse några män och sända dem till er tillsammans med våra kära bröder Barnabas och Paulus,²⁶ dessa som har vågat livet för vår Herre Jesu Kristi namn.²⁷ Vi sänder alltså Judas och Silas, och de skall muntligen meddela samma sak.²⁸ Den helige Ande och vi har nämligen beslutat att inte lägga någon börda på er förutom följande nödvändiga föreskrifter:²⁹ Ni skall avhålla er från kött som offrats åt avgudar, från blod, från kött av kvävda djur och från otukt. Ni gör rätt om ni undviker sådant. Allt väl!"

³⁰ De sändes nu i väg och kom ner till Antiokia, där de sammankallade församlingen och överlämnade brevet.³¹ Bröderna läste det och blev glada över den uppmuntran som det gav.³² Judas och Silas, som själva var profeter, talade mycket som uppmuntrade och styrkte bröderna.

³³ Och sedan de hade varit där en tid, lät bröderna dem under fridshälsningar vända tillbaka till dem som hade sänt ut dem.^[d]

³⁵ Paulus och Barnabas stannade i Antiokia, där de undervisade och predikade Herrens ord tillsammans med många andra.

PAULUS ANDRA MISSIONSRESA (15:36–18:22)

Ny missionsresa

³⁶ Efter några dagar sade Paulus till Barnabas: "Låt oss nu vända tillbaka och besöka bröderna i alla de städer där vi har predikat Herrens ord, och se hur de har det."³⁷ Barnabas ville också ta med Johannes som kallades Markus.³⁸ Men Paulus ansåg det inte lämpligt att de skulle ta med sig den som hade lämnat dem i Pamfylien och inte följt med i arbetet.³⁹ Så skarp blev deras tvist att de skildes åt. Barnabas tog med sig Markus och seglade till Cypern.⁴⁰ Men Paulus däremot utsåg Silas och begav sig därifrån, sedan bröderna hade överlämnat honom åt Herrens nåd.

⁴¹ Han reste genom Syrien och Cilicien och styrkte församlingarna.

10 september

St. Franciscus av Assisi: "Om du var den vackraste och rikaste i världen, och du dessutom kunde göra mirakler och hela människor från demoner, skulle dock allt detta vara något yttre, något utanför dig, något som inte tillhörde dig och som du inte kunde berömma dig av. Det finns emellertid något vi kan berömma oss av – vår ödmjukhet, våra förödmjukelser när vi tar dagens heliga kors på oss, vår Herre Yeshuas kors."

Jesaja 15–16

Jesaja 15 Svenska Folkbibeln (SFB)

Profetia om Moab

15 Profetia om Moab:

På en natt är Ar-Moab ödelagt och förstört.

På en natt är Kir-Moab ödelagt och tystat.

² Han går upp till sitt tempel,
till Dibon och upp på offerhöjderna
för att gråta.

Över Nebo och Medeba jämrar sig Moab,
alla huvuden där är rakade,
alla skägg avskurna.

³ På deras gator har man svept sig i säcktyg.
På deras tak och på deras torg
jämrar sig alla, medan tårarna rinner.

⁴ Hesbon och Eleale höjer klagorop,
det hörs ända till Jahas.

Därför jämrar sig Moabs krigare,
deras själ vändas i dem.

⁵Mitt hjärta sörjer över Moab.
Flyktingarna därifrån flyr till Soar,
till Eglat-Selisija.
Under gråt stiger man upp på Halluhits höjd,
på vägen till Horonajim höjs klagorop över förstörelsen.
⁶Ty Nimrims vatten blir torr ödemark,
gräset torkar bort, brodden vissnar,
inget grönt finns kvar.
⁷Återstoden av sina ägodelar,
sina sparade tillhörigheter,
bär man därför bort över Pilträdsbäcken.
⁸Klagoropen ljuder runt om i Moabs land.
Deras jämmer når till Eglajim,
deras klagan till Beer-Elim.
⁹Ty Dimons vatten är fulla av blod,
men ännu mer skall jag låta komma över Dimon:^[a]
ett lejon för den som undkommer från Moab
och för dem som finns kvar i landet.

Jesaja 16 Svenska Folkbibeln (SFB)

Fortsättning av profetian om Moab

16 Sänd lamm till landets herre från Sela genom öknen till dottern Sions berg.
²Som flyende fåglar utkastade ur fågelboet
kommer Moabs döttrar till Arnons vadställen.
³"Ge oss råd, döm oss rättvist.
Låt din skugga vara som natten
nu mitt på dagen.
Göm de fördrivna, røj inte flyktingarna!
⁴Låt mina fördrivna bo hos dig, Moab var ett gömställe för dem undan fördärvaren.
Ty utpressaren finns inte mer,
skövlingen är slut
och förtryckaren försvunnen ur landet.
⁵Då skall en tron befastas genom nåd.
I trohet skall en furste sitta på den i Davids hydda,
en som söker det rätta och främjar rättfärdighet."

⁶Vi har hört om Moabs stolthet, hur stolt han är,
om hans högfärd, högmod och våldsamma vrede,
och hans tomma skryt.
⁷Därför skall Moab jämra sig över Moab.
Alla skall jämra sig.
Över Kir-Haresets russinkakor skall ni sucka i djup bedrövelse.
⁸Ty Hesbons fält tynar bort,
liksom Sibmas vinstockar.
Deras ädla druvor slogs till marken av folkens herrar.

Deras rankor nådde ända till Jaeser och bredde ut sig i öknen,
deras grenar sträckte sig ut över havet.

⁹ Därför gråter jag över Sibmas vinstockar,
så som Jaeser gråter.

Med mina tårar kommer jag att dränka dig, Hesbon, och dig, Eleale.
Glädjeropen över din mogna frukt och din kornskörd har upphört.

¹⁰ Glädje och fröjd har försvunnit
från de bördiga fälten
och i vingårdarna hörs ingen sång, inget jubel.

Ingen trampar vin i pressarna,
på glädjeropen har jag gjort slut.

¹¹ Därför klagar mitt inre som en harpa över Moab,
mitt innersta över Kir-Heres.

¹² Ty hur Moab än träder upp på offerhöjden och där arbetar sig trött,
hur han än går till sin helgedom och ber,
så uträttar han ingenting med det.

¹³ Detta är det ord som Herren på den tiden talade om Moab. ¹⁴ Men nu har Herren åter talat och sagt: Inom tre år, så som daglönaren räknar åren, skall Moab i sin härlighet, med alla sina stora skaror, bli räknad för intet. Och det som blir kvar skall vara litet och obetydligt och inte mycket värt.

Apostlagärningarna 16 Svenska Folkbibeln (SFB)

¹⁶ Paulus kom också till Derbe och Lystra. Där fanns en lärjunge som hette Timoteus. Han var son till en troende judinna, och hans far var grek.^{1a} ² Bröderna i Lystra och Ikonium talade väl om Timoteus. ³ Eftersom Paulus ville ha honom med på resan, tog han och omskar honom av hänsyn till judarna i de trakterna, ty alla kände till att hans far var grek. ⁴ När de reste genom städerna, överlämnade de åt bröderna de föreskrifter som apostlarna och de äldste i Jerusalem hade fastställt. ⁵ Och församlingarna stärktes i tron, och antalet troende ökade för varje dag.

Under Andens ledning

⁶ Sedan tog de vägen genom Frygien och Galatien, eftersom de av den helige Ande hindrades från att predika ordet i Asien. ⁷ Och när de nådde Mysien försökte de bege sig till Bitynien, men det tillät inte Jesu Ande. ⁸ Då for de genom Mysien ner till Troas. ⁹ På natten såg Paulus en syn. En man från Makedonien stod där och bad honom: "Kom över till Makedonien och hjälp oss!" ¹⁰ När han hade sett denna syn, försökte vi ^{1b} genast ta oss till Makedonien, eftersom vi förstod att Gud hade kallat oss att predika evangeliet för dem.

I Filippi

¹¹ Vi lade ut från Troas och seglade rakt över till Samotrake och nästa dag till Neapolis ¹² och därifrån till Filippi, som är den ledande staden i denna del av Makedonien^[c] och en romersk koloni.^[d] I den staden stannade vi några dagar. ¹³ På sabbaten tog vi vägen ut genom stadsporten och gick längs en flod, där vi antog att det fanns ett böneställe. Vi satte oss ner och började tala till de kvinnor som hade kommit dit. ¹⁴ En av dem som lyssnade hette Lydia. Hon handlade med purpurtyger och var från staden Tyatira, och hon hörde till dem som fruktade Gud. Och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon tog till sig det som Paulus predikade. ¹⁵ När hon och alla i hennes familj hade blivit döpta bad hon: "Kom hem till mig och bo där, om ni anser att jag tror på Herren." Och hon övertalade oss.

Paulus och Silas i fängelse

¹⁶ En gång när vi var på väg till bönestället, mötte vi en slavflicka som hade en spådomsande och som skaffade sina herrar goda inkomster genom att spå. ¹⁷ Hon följde efter Paulus och oss andra och skrek: "De här männen är den högste gudens tjänare, och de förkunnar för er en väg till frälsning." ¹⁸ Så gjorde hon i flera dagar. Men Paulus blev upprörd och vände sig om och sade till anden: "Jag befäller dig i Jesu Kristi namn att fara ut ur henne." Och i samma ögonblick for den ut. ¹⁹ När hennes herrar såg att allt hopp om inkomster var ute för dem, grep de Paulus och Silas och släpade dem till torget inför stadens myndigheter. ²⁰ De förde fram dem till stadens domare och sade: "De här männen stör ordningen i vår stad. De är judar ²¹ och förkunnar seder som det inte är tillåtet för oss som romerska medborgare att anta eller följa." ²² Folket gick också till angrepp mot dem, och domarna slet av dem kläderna och befälde att de skulle piskas. ²³ De fick många rapp och kastades i fängelse, och fångvaktaren fick befallning att noga bevaka dem. ²⁴ När han hade fått en sådan befallning, satte han dem i det innersta fängelserummet och spände fast deras fötter i stocken.

²⁵ Vid midnatt var Paulus och Silas i bön och sjöng lovsånger till Gud, och de andra fångarna lyssnade på dem. ²⁶ Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv, så att fängelset skakades i sina grundvalar. I samma ögonblick öppnades alla dörrar, och allas bojor lossnade och föll av. ²⁷ Fångvaktaren vaknade, och när han fick se att fängelsets dörrar stod öppna, drog han sitt svärd och skulle just ta sitt liv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt. ²⁸ Men Paulus ropade högt: "Gör dig inte något illa! Vi är alla här." ²⁹ Då bad fångvaktaren om ljus och rusade in och föll skräckslagen ner inför Paulus och Silas. ³⁰ Sedan förde han ut dem och frågade: "Ni herrar, vad skall jag göra för att bli frälst?" ³¹ De svarade: "Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj." ³² Och de predikade Herrens ord för honom och för alla i hans familj. ³³ Redan vid denna tid på natten tog fångvaktaren dem med sig och tvättade deras sår. Och han och de som hörde till hans familj döptes genast. ³⁴ Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud.

³⁵ När det blev dag skickade domarna sina rättstjänare och lät säga: "Frige de där männen!" ³⁶ Fångvaktaren framförde detta till Paulus och sade: "Domarna har sänt bud att ni skall frigas. Så kom nu ut och gå i frid!" ³⁷ Men Paulus sade till dem: "De har låtit piska oss offentligt, utan dom och rannsakan, fast vi är romerska medborgare, och de har kastat oss i fängelse. Och nu vill de låta oss gå i hemlighet. Å nej, de får själva komma och föra ut oss." ³⁸ Rättstjänarna framförde detta till domarna. När dessa fick höra att de var romerska medborgare blev de förskräckta. ³⁹ De kom och talade vänligt till dem och förde ut dem och bad dem lämna staden. ⁴⁰ När Paulus och Silas hade

kommit ut ur fängelset gick de hem till Lydia. Där träffade de bröderna och gav dem uppmuntran och tröst. Sedan for de vidare.

11 oktober

St. Jean Gabriel Perboyre: "Många har svårt att finna en god bok för meditation. Jag har inte hittat något så bra som mitt eget hjärta."

Jesaja 17-18

Damaskus och Israel skall straffas

17 Profetia om Damaskus.

Se, Damaskus skall upphöra att vara en stad,
det skall bli en ruinhög.

² Aroers städer blir övergivna.

De blir ett tillhåll för hjordar som lägger sig där,
utan att någon skrämmer dem.

³ Och Efraims befästa stad skall inte längre finnas till,
inte heller Damaskus kungadöme och återstoden av Aram.
Det skall gå med dem som med Israels barns härlighet,

säger Herren Sebaot.

⁴ När den dagen kommer, skall Jakobs härlighet förblekna och hans feta kropp magra.

⁵ Det skall vara som när skördemannen samlar ihop säd och med sin arm skördar axen.

Han skall då vara lik en som plockar ax i Refaimdalen.

⁶ Bara en efterskörd lämnas kvar,
som när man skakar ett olivträd,
två eller tre mogna oliver blir kvar högst uppe i toppen,
fyra eller fem på trädets kvistar, säger Herren, Israels Gud.

⁷ På den dagen skall människorna blicka upp till sin Skapare,
deras ögon skall se på Israels Helige.

⁸ Människorna skall inte vända sin blick till de altaren
som deras händer har gjort.

På sina fingrars verk skall de inte se,
inte på aserorna eller på solstoderna.

⁹ På den dagen skall deras befästa städer
vara som övergivna fästen

i skogen och på bergstopparna,
som övergavs när Israels barn drog in.

Allt skall bli ödelagt.

¹⁰ Ty du hade glömt din frälsnings Gud,
du kom inte ihåg din styrkas klippa.

Därför planterade du ljuvliga planteringar
och satte främmande skott i dem.

¹¹ Den dag du planterade dem inhägnade du dem,
och tidigt kom dina plantor att blomma,
men skörden uteblev på skördedagen,
då plågan blev mycket svår.

¹² Hör larmet av många folk,
det brusar som havet brusar.

Det dånar av folkslag,
det dånar som väldiga vatten dånar.

¹³ Folkslag dånar,
som stora vatten dånar.

Men han tillrättavisar dem och de flyr bort i fjärran.

De jagas som agnar för vinden på bergen,
som virvlande löv för stormen.

¹⁴ När aftonen är inne, se, då kommer plötsligt förskräckelse,

och innan morgonen gryr är de borta.
Detta är våra rövares del och våra plundrars lott.

Svar till budbärarna från Nubien

18 Ve dig, du land, där vingar surrar, du land bortom Nubiens
strömmar,

² du som har sänt budbärare över havet,
i papyrusbåtar bort över vattnet.

Ge er av, ni snabba sändebud,
till det resliga folket med glänsande hy,
till folket som inger fruktan vida omkring,
det starka och segerrika folket
i landet som delas av floder.

³ Alla ni världens invånare, ni som bor på jorden,
se upp när man reser baner på bergen,
lyssna när man stöter i basun!

⁴ Ty så har Herren sagt till mig:

"I stillhet skall jag skåda ner från min boning,
som solglans glöder från en klar himmel,
som molnet släpper ut dagg under skördens hetta."

⁵ Ty innan skördetiden är inne,

när blomningen är över
och blomman förbyts i mognande druva,
skall han skära av rankorna med vingårdskniv
och hugga bort grenarna.

⁶ Allt skall lämnas

till rovfåglarna på bergen
och åt djuren på marken.

På dem skall rovfåglarna tillbringa sommaren,
på dem skall markens alla djur övervintra.

⁷ På den tiden skall gåvor bäras fram till Herren Sebaot
från det resliga folket med glänsande hy,
från folket som inger fruktan vida omkring,
det starka och segerrika folket

i landet som delas av floder,
till platsen för Herren Sebaots namn, Sions berg.

Apostlagärningarna 17

I Tessalonika och Berea

17 De tog vägen över Amfipolis och Apollonia och kom till Tessalonika, där judarna hade en synagoga. ² Till dem gick Paulus som han brukade, och under tre sabbater samtalade han med dem utifrån Skrifterna ³ och förklarade och visade att Messias måste lida och uppstå från de döda. Och han fortsatte: "Denne Jesus som jag predikar för er, han är Messias." ⁴ Några av dem blev övertygade och slöt sig till Paulus och Silas. Därtill kom ett stort antal greker som fruktade Gud och inte så få kvinnor av förnäm släkt. ⁵ Men judarna blev avundsjuka och tog med sig en del löst folk från gatan och ställde till upplopp och oroligheter i staden. De stormade fram mot Jasons hus och sökte efter Paulus och Silas och ville föra ut dem till folkmassan. ⁶ Men när de inte fann dem, släpade de Jason och några andra bröder till stadens styresmän^a och skrek: "Nu är de här också, de som har vänt upp och ner på hela världen, ⁷ och Jason har tagit emot dem. De handlar alla mot kejsarens påbud och säger att en annan, en som heter Jesus, är kung." ⁸ Folket och styresmännen blev förskräckta när de hörde detta, ⁹ och sedan Jason och de andra hade ställt borgen frigavs de.

¹⁰ Redan samma natt skickade bröderna i väg Paulus och Silas till Berea. Så snart de kom dit gick de till judarnas synagoga. ¹¹ Judarna där var mer öppna än de i Tessalonika. De tog emot ordet med all villighet och forskade dagligen i Skrifterna för att se om det kunde förhålla sig så. ¹² Många av dem kom till tro, likaså ganska många ansedda grekiska kvinnor och män. ¹³ Men när judarna i Tessalonika fick veta att Guds ord predikades av Paulus också i Berea, kom de dit och hetsade upp massorna och ställde till oro. ¹⁴ Bröderna sände då genast i väg Paulus ner mot kusten, men Silas och Timoteus stannade kvar där.

Paulus i Athen

¹⁵ De som följde Paulus förde honom ända till Athen. Och de vände tillbaka med beskedet att Silas och Timoteus skulle komma till honom så snart som möjligt. ¹⁶ Medan Paulus väntade på dem i Athen, blev han upprörd i sin ande, när han såg hur fylld staden var med avgudabilder.

¹⁷ Han samtalade nu i synagogan med judarna och med dem som fruktade Gud och dessutom varje dag på torget med dem som han träffade där. ¹⁸ Även en del filosofer, både epikureer och stoiker, ^(b) diskuterade med honom och en del sade: "Vad kan den där pratmakaren vilja säga?" Andra sade: "Han tycks vara en som förkunnar främmande gudar." Detta sade de, eftersom han predikade evangeliet om Jesus och uppståndelsen. ¹⁹ Och de tog honom med sig upp till Areopagen ^(c) och sade: "Kan vi få veta vad det är för en ny lära du förkunnar?" ²⁰ Det är underliga ting du låter oss höra. Nu vill vi veta vad det egentligen rör sig om." ²¹ Athenarna liksom främlingarna där ägnade nämligen all sin tid åt att tala om och lyssna till senaste nytt för dagen.

Paulus tal på Areopagen

²² Paulus ställde sig nu mitt på Areopagen och sade: "Athenare, jag ser av allting att ni är mycket religiösa. ²³ När jag har gått omkring och sett era gudabilder, har jag nämligen också funnit ett altare med inskriften: Åt en okänd gud. Vad ni alltså tillber utan att känna, det predikar jag för er. ²⁴ Gud är den som har skapat världen och allt som är i den. Han som är Herre över himmel och jord bor inte i tempel som är gjorda av människohand. ²⁵ Inte heller låter han betjäna sig av människohänder som om han behövde något, han som åt alla ger liv och anda och allt. ²⁶ Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo, ²⁷ för att de skall söka Gud, om de möjligen skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom, fastän han inte är långt borta från någon enda av oss. ²⁸ Ty i honom är det vi lever, rör oss och är till, så som även några av era egna skalder har sagt: Vi är av hans släkt. ²⁹ Är vi nu av Guds släkt bör vi inte tänka oss att gudomen liknar något av guld, silver eller sten, en bild som kommit till av mänsklig konst och fantasi. ³⁰ Gud har länge haft overseende med okunnighetens tider, men nu befaller han människorna att de alla och överallt skall omvända sig. ³¹ Ty han har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom den man som han har bestämt till det, sedan han erbjudit tron åt alla genom att uppväcka honom från de döda."

³² När de hörde Paulus tala om uppståndelsen från de döda, började några håna honom, men andra sade: "Vi vill höra dig tala om detta en annan gång." ³³ Därmed lämnade Paulus dem. ³⁴ Men några män slöt sig

till honom och kom till tro, bland dem Dionysius, som var medlem av Areopagen, och en kvinna som hette Damaris och några till.

12 september

St. Cesarius de Arles: "Om en människa börjar med att framhärda i sina synder, kommer en desperation att uppstå och ur desperationen kommer en obstinat karaktär fram. Gud tvingar ingen till denna obstinata karaktär, snarare uppstår den genom att Gud förlåter och har medkänsla med syndaren. Det är inte gudomlig makt utan gudomligt tålamod som förhärdade Faraos hjärta."

Jesaja 19–20

Egyptens förnedring och upprättelse

19 Profetia om Egypten.

Se, Herren far fram på en snabb sky
och kommer till Egypten.

Egyptens avgudar bävar inför honom,
och egyptiernas hjärtan smälter i deras bröst.

² Jag skall uppegga egyptier mot egyptier,
broder skall strida mot broder
och vän mot vän,
stad mot stad och rike mot rike.

³ Egyptiernas mod skall försvinna,
deras planer skall jag göra om intet.
De skall fråga sina avgudar och trollkarlar,

andebesvärjare och spåmän.

⁴ Jag skall överlämna egyptierna i en hård herres hand,
en grym kung skall råda över dem,
säger Herren, Herren Sebaot.

⁵ Vattnet i havet skall torka ut,
floden sina och ebba ut.

⁶ Strömmarna skall stinka,
Egyptens kanaler krympa ihop och torka ut,
rör och vass vissna bort.

⁷ Ängarna vid Nilen längs flodens strand
och alla sädesfält vid floden,
skall torka ut, fördärvas och bli till intet.

⁸ Nilens fiskare skall klaga,
alla som kastar ut krok i floden skall sörja,
de som lägger ut nät i vattnet skall bli modlösa.

⁹ De som bereder lin och de som väver fina tyger
skall komma på skam.

¹⁰ Landets stöttepelare skall krossas
och alla som arbetar för lön gripas av ångest.

¹¹ Som dårar står alla Soans furstar,
faraos visaste rådgivare ger oförnuftiga råd.

Hur kan ni säga till farao:

"Jag är son till visa män,
son till forntida kungar"?

¹² Var finns nu dina visa män?

Låt dem tala om för dig nu – för de vet ju –
vad Herren Sebaot har beslutat om Egypten.

¹³ Soans furstar handlar dåraktigt,

Nofs furstar är bedragna,
de har lett Egypten vilse,
de som var hörnstenar i Egyptens stammar.

¹⁴ Herren har utgjutit en förvirringens ande bland dem,
så att de leder Egypten vilse i allt det gör,
likt en drucken som raglar i sina spyor.

¹⁵ Egypten kan inget uträtta,
varken huvud eller svans,
palmtopp eller sävstrå.

¹⁶ På den dagen skall egyptierna vara som kvinnor.

De skall skälva och vara förskräckta
för Herren Sebaots upplyfta hand,
när han lyfter den mot dem.

¹⁷ Och Juda land skall vara en skräck för egyptierna.

Så ofta någon nämner det för dem skall de bli förskräckta,
på grund av det beslut som Herren Sebaot har fattat mot det.

¹⁸ På den dagen skall det finnas fem städer i Egyptens land som talar
Kanaans språk och som svär vid Herren Sebaot. En av dem skall heta Ir-

Haheres.^[a] ¹⁹ På den tiden skall ett altare vara rest åt Herren mitt i
Egyptens land och en stod åt Herren vid landets gräns. ²⁰ De skall vara
till tecken och vittnesbörd om Herren Sebaot i Egyptens land. Ty när de
ropar till Herren på grund av förtryckarna, skall han sända dem en
frälsare, en stor frälsare, och han skall befria dem. ²¹ Herren skall göra
sig känd för egyptierna, och egyptierna skall på den tiden lära känna
Herren. De skall tjäna honom med slaktoffer och matoffer och avge
löften åt Herren och infria dem. ²² Så skall Herren slå Egypten – slå, men
också hela. När de omvänder sig till Herren, skall han bönhöra dem och
hela dem.

²³ På den dagen skall det finnas en banad väg mellan Egypten och
Assyrien, och assyrierna skall komma in i Egypten och egyptierna in i
Assyrien, och egyptierna skall tjäna Herren tillsammans med assyrierna.

²⁴ På den dagen skall Israel vara den tredje vid sidan av Egypten och
Assyrien, en välsignelse mitt på jorden. ²⁵ Herren Sebaot skall välsigna
dem och säga:

Välsignad vare Egypten, mitt folk,
och Assyrien, mina händers verk,
och Israel, min arvedel!

Profetia om Egypten och Nubien

²⁰ I det år då Tartan, utsänd av Assyriens kung Sargon, kom till Asdod
och belägrade och intog det, ² på den tiden talade Herren genom Jesaja,
Amos son. Han sade: "Stå upp, lös säcktygskläderna från dina höfter och
tag av skorna från dina fötter." Han gjorde så och gick naken och
barfota. ³ Sedan sade Herren: "Liksom min tjänare Jesaja har gått naken

och barfota, och nu i tre år varit ett tecken och förebud angående Egypten och Nubien, ⁴ så skall kungen i Assyrien låta fångarna från Egypten och de bortförda från Nubien, både unga och gamla, föras bort nakna och barfota, med blottad bak, till skam för Egypten. ⁵ Då skall de bli förfärad och skämmas över Nubien som var deras hopp och över Egypten som var deras ära. ⁶ På den dagen skall de som bor i detta kustland säga: Se, så gick det med dem som var vårt hopp, dem som vi flydde till för att få hjälp och bli räddade undan kungen i Assyrien. Hur skall då vi komma undan?"

Apostlagärningarna 18

Paulus i Korint

18 Sedan lämnade Paulus Athen och kom till Korint. ² Där träffade han en jude vid namn Akvila, född i Pontus, och hans hustru Priskilla. De hade nyligen kommit från Italien, eftersom Klaudius hade gett befallning om att alla judar skulle lämna Rom. Till dessa båda kom nu Paulus, ³ och då han hade samma yrke som de, stannade han hos dem och arbetade. De var nämligen tältmakare. ⁴ Varje sabbat förde han samtal i synagogan och övertygade både judar och greker.

⁵ När Silas och Timoteus kom ner från Makedonien, var Paulus helt upptagen med att predika ordet och vittna för judarna att Jesus är Messias. ⁶ Men de gick emot honom och hånade honom. Då skakade han sina kläder och sade till dem: "Ert blod skall komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld. Från och med nu går jag till hedningarna." ⁷ Och han gick därifrån och tog in hos Titius Justus, en man som fruktade Gud och som hade ett hus alldeles intill synagogan. ⁸ Krispus, föreståndaren för synagogan, och hela hans familj kom till tro på Herren. Även många andra korintier som lyssnade kom till tro och döptes. ⁹ En natt sade Herren i en syn till Paulus: "Var inte rädd, utan tala och tig inte! ¹⁰ Jag är med dig, och ingen skall angripa dig och göra dig något ont, ty jag har mycket folk här i staden." ¹¹ Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord.

Paulus inför Gallios domstol

¹² När Gallio var landshövding i Akaja, gick judarna till gemensamt angrepp mot Paulus och drog honom inför domstol ¹³ och sade: "Den

här mannen förleder folk att dyrka Gud i strid mot lagen." ¹⁴ Just som Paulus skulle ta till orda, sade Gallio till judarna: "Om det vore fråga om något brott eller något illdåd skulle jag naturligtvis ta upp ert klagomål, ni judar. ¹⁵ Men gäller det tvistefrågor om ord och namn och er egen lag, då får ni själva avgöra saken. I sådana tvister vill jag inte vara domare." ¹⁶ Och han drev bort dem från domstolen. ¹⁷ Alla grep då synagogföreståndaren Sostenes och misshandlade honom framför domarsätet, utan att Gallio brydde sig om det.

Tillbaka till Antiokia

¹⁸ Paulus stannade i Korint ännu någon tid. Därefter tog han avsked av bröderna och avseglade till Syrien i sällskap med Priskilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade låtit raka sitt huvud. Han hade nämligen avlagt ett löfte.^[a] ¹⁹ De kom till Efesus, och där lämnade han dem. Självgick han in i synagogan och samtalande med judarna. ²⁰ De bad honom stanna längre, men han avböjde ²¹ och tog avsked och sade: "Jag kommer tillbaka till er igen om Gud vill." Sedan avseglade han från Efesus. ²² När han kom till Cesarea, gick han upp och hälsade på församlingen och for därefter ner till Antiokia.

PAULUS TREDJE MISSIONSRESA (18:23–21:16)

Apollos

²³ Här uppehöll sig Paulus någon tid. Sedan bröt han upp och for först genom Galatien och sedan genom Frygien, och han styrkte alla lärjungarna. ²⁴ Till Efesus kom en jude som hette Apollos. Han var född i Alexandria och var en lärd man och mycket kunnig i Skriften. ²⁵ Han hade fått undervisning om Herrens väg^[b] och talade brinnande i anden och undervisade noggrant om Jesus, men han kände bara till Johannes dop. ²⁶ Han började också frimodigt predika i synagogan. Priskilla och Akvila hörde honom, och de tog sig an honom och förklarade grundligare Guds väg för honom. ²⁷ När Apollos sedan ville fara över till Akaja, skrev bröderna till lärjungarna och uppmanade dem att ta emot honom. Han kom dit och blev till stor hjälp för dem som genom Guds nåd hade kommit till tro. ²⁸ Ty han motbevisade eftertryckligt judarna, när han utifrån Skrifterna offentligt bevisade att Jesus är Messias.

13 september

St. Francois de Sales: "Den dag som gått ska inte döma den dag som är; inte heller ska denna dag döma den som gått. Det är bara Sista Dagen som dömer allt."

Jesaja 21–22

Babels fall

21 Profetia om Öknen vid havet. ^[a]

Liksom en storm, som far fram i Negev,
kommer det från öknen, från det fruktansvärda landet.

² En hemsk syn har uppenbarats för mig:
"Bedragaren bedrar, plundraren plundrar.

Drag upp, du Elam!

Träng på, du Mediens folk!

På all suckan skall jag göra slut."

³ Därför är mina höfter fulla av smärta,
ångest har gripit mig lik en barnaföderskas ångest.

Jag är nertryckt, så att jag inte kan höra,
jag är bestört, så att jag inte kan se.

⁴ Mitt hjärta är utom sig, bävan överväldigar mig.
Skymningen, som jag längtade efter, får mig att darra.

⁵ Man dukar bordet, sätter ut vakt, äter och dricker.

Stig upp, ni furstar,
smörj era sköldar!

⁶ Ty så har Herren sagt till mig:

"Gå och ställ ut en väktare.

Han skall meddela vad han ser."

⁷ Och han såg en hästvagn och ett par ryttare,
en åsnevagn och en kamelvagn.

Han gav noga akt, mycket noga.

⁸ Han började ryta som ett lejon:^[b]

"Herre, här står jag ständigt på vakt, dagen lång,
jag stannar här på min post natt efter natt.

⁹ Och se, här kommer en vagn med män och ett par ryttare!"

Och han tog till orda och sade:

"Babel har fallit, ja, det har fallit!

Alla dess uthuggna avgudabilder är nerslagna till marken."

¹⁰ O, du mitt krossade, mitt söndertröskade folk,
vad jag har hört av Herren Sebaot, Israels Gud,
det har jag förkunnat för er.

Profetia om Edom

¹¹ Profetia om Duma.^[c]

Man ropar till mig från Seir:

"Väktare, vad återstår av natten?

Väktare, vad återstår av natten?"

¹² Väktaren svarar:

"Morgon kommer, ändå är det natt.

Vill ni fråga mer, så fråga.

Kom tillbaka igen."

Profetia om Arabien

¹³ Profetia om Arabien.

Ni skall bo i Arabiens vildmark,
ni karavaner från Dedan.

¹⁴ Möt de törstande med vatten.

Må invånarna i Temas land möta flyktingarna med bröd.

¹⁵ Ty de flyr undan svärd,
undan draget svärd och spänd båge,
undan krigets vedermöda.

¹⁶ Ty så har Herren sagt till mig:

Inom ett år, så som daglönaren räknar året,
skall all Kedars härlighet vara slut,

¹⁷ och få skall vara kvar av de många bågskyttarna,
Kedars väldiga krigare.

Ty så har Herren, Israels Gud, talat.

Jerusalems övermod

22 Profetia om Synernas dal. Vad fattas dig,
eftersom allt ditt folk stiger upp på taken?

² Du larmfyllda, du bullrande stad, du glada stad!
Dina slagna har inte blivit slagna med svärd,
inte heller dödats i strid.

³ Alla dina furstar har flytt tillsammans,
utan bågskott blev de fångar.

Alla som påträffades hos dig blev fångar,
hur långt bort de än flydde.

⁴ Därför säger jag:

Vänd blicken bort ifrån mig,
bittert måste jag gråta.

Bemöda er inte att trösta mig
över att dottern mitt folk har blivit förstörd.

⁵ Ja, en dag av förvirring, nertrampning och bestörtning
kommer från Herren, Herren Sebaot,
i Synernas dal,

med nerbrutna murar och rop upp mot berget.

⁶ Elam bär kogret,

vagnkämpar och ryttare följer honom.

Kir har blottat skölden.

⁷ Dina skönaste dalar fylls med vagnar,
och ryttare har ställt upp sig vid porten.

⁸ Juda blottställs och ligger utan skydd.

Då ser du dig om efter vapnen i Skogshuset.

⁹ Ni ser att Davids stad har många rämnor,
och ni samlar upp vattnet i Nedre dammen.

¹⁰ Ni räknar husen i Jerusalem,

och ni river ner hus för att förstärka muren.

¹¹ Mellan de båda murarna gör ni en behållare
för vattnet från Gamla dammen.

Men ni ser inte upp till honom som har gjort detta,
till honom som för länge sedan har bestämt det.

¹² Herren, Herren Sebaot kallar er på den dagen
till gråt och sorg,

till att raka era huvuden och klä er i säcktyg.

¹³ Men i stället ägnar ni er åt munterhet och glädje.

Ni dödar oxar och slaktar får,

ni äter kött och dricker vin och säger:

"Låt oss äta och dricka, för i morgon dör vi."

¹⁴ Men Herren Sebaot uppenbarade detta i mina öron: Sannerligen, denna er missgärning skall inte bli försonad, så länge ni lever, säger Herren, Herren Sebaot.

Shebna och Eljakim

¹⁵ Så säger Herren, Herren Sebaot: Gå och säg till förvaltaren, överhovmästaren Shebna: ¹⁶ Vad gör du här? Vem tänker du lägga här, eftersom du här hugger ut en grav åt dig? Du hugger ut din grav högt uppe, du urholkar klippan till en boning åt dig. ¹⁷ Se, Herren skall kasta dig långt bort, du starke man. Han skall gripa tag i dig med kraft. ¹⁸ Han skall rulla ihop dig till ett nystan och kasta dig som en boll bort till ett vidsträckt land. Där skall du dö, och dit skall dina härliga vagnar komma, du skamfläck för din herres hus.

¹⁹ Och jag skall stöta bort dig från din plats, och från din tjänst skall du bli avsatt. ²⁰ På den dagen skall jag kalla på min tjänare Eljakim, Hilcias son. ²¹ Honom skall jag klä i din dräkt, spänna på ditt bälte och lägga din myndighet i hans hand, så att han blir en far för Jerusalems invånare och för Juda hus. ²² Jag skall ge honom nyckeln till Davids hus att bära. När han öppnar skall ingen kunna stänga, och när han stänger skall ingen kunna öppna. ²³ Jag skall slå in honom som en stadig spik i en fast vägg, och han skall bli som en härlig tron för sin fars hus. ²⁴ Och på honom skall de hänga all härlighet i hans fars hus, ättlingarna och avkomlingarna – alla mindre kärl, skålar och alla slags krukor. ²⁵ På den dagen, säger Herren Sebaot, skall spiken, som var inslagen i den fasta väggen tas bort, huggas av och falla ner. Bördan som hängde på den skall förstöras. Så har Herren talat.

Apostlagärningarna 19

Paulus i Efesus

19 Medan Apollos var i Korint kom Paulus ner till Efesus, sedan han rest genom höglandet. Där träffade han några lärjungar, ² och han frågade dem: "Tog ni emot den helige Ande när ni kom till tro?" De svarade honom: "Nej, vi har inte ens hört att den helige Ande har blivit utgjuten."^[a] ³ Då frågade han: "Vilket dop blev ni döpta med?" De svarade: "Med Johannes dop."⁴ Paulus sade: "Johannes döpte med omvändelsens dop och uppmanade folket att tro på den som kom efter honom, det vill säga på Jesus."⁵ När de fick höra detta döptes de i Herren Jesu namn.⁶ Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande över dem, och de talade med tungor och profeterade.⁷ Tillsammans var det omkring tolv män.

⁸ Sedan gick han in i synagogan och under tre månader predikade han frimodigt. Han samtalande med dem och försökte övertyga dem om det som hör till Guds rike.⁹ Men där fanns några som förhärdade sig och inte ville tro utan talade illa om 'den vägen', så att alla hörde det. Då lämnade han dem och tog lärjungarna med sig, och varje dag höll han samtal i Tyrannus hörsal.¹⁰ Detta pågick under två år, så att alla som bodde i Asien, judar och greker, fick höra Herrens ord.¹¹ Gud gjorde ovanliga under genom Paulus händer,¹² så att man till och med tog dukar och plagg som varit i beröring med hans hud och lade på de sjuka, och sjukdomarna lämnade dem och de onda andarna for ut.

¹³ Några kringvandrande judiska andeutdrivare tog sig också för att uttala Herren Jesu namn över dem som hade onda andar. De sade: "Jag besvär er vid den Jesus som Paulus predikar."¹⁴ Det var sju söner till en viss Skevas, en judisk översteprest, som gjorde så.¹⁵ Men den onde anden svarade dem: "Jesus känner jag till, och vem Paulus är vet jag, men vilka är ni?"¹⁶ Och mannen som hade den onde anden kastade sig över dem, övermannade alla och misshandlade dem så svårt att de måste fly ut ur huset, nakna och blodiga.¹⁷ Detta fick alla i Efesus veta, både judar och greker, och fruktan kom över dem alla, och Herren Jesu namn blev prisat.¹⁸ Många av dem som trodde kom och bekände öppet vad de tidigare hade gjort.¹⁹ Åtskilliga av dem som hade bedrivit trolldom samlade ihop sina böcker och brände upp dem offentligt. Man räknade ut vad de var värda och kom fram till femtiotusen silverdrakmer.^[b] ²⁰ På detta sätt hade ordet genom Herrens kraft framgång och visade sin styrka.

Oroligheter i Efesus

²¹ När detta var slutfört bestämde sig Paulus för att genom Makedonien och Akaja resa till Jerusalem. Han sade: "Och när jag har varit där måste jag också besöka Rom." ²² Han sände två av sina medhjälpare, Timoteus och Erastus, till Makedonien och stannade själv en tid i Asien.

²³ Vid den tiden uppstod det stor oro med anledning av 'den vägen'. ²⁴ En silversmed som hette Demetrius, tillverkade Artemistempelet^[c] av silver och skaffade därmed hantverkarna stora inkomster. ²⁵ Nu kallade han samman dem och sådana som hade liknande arbeten och sade: "Ni män, ni vet att vi har vårt välstånd av detta arbete. ²⁶ Och nu ser ni och hör hur den där Paulus har vilselett en massa människor, inte bara i Efesus utan i nästan hela Asien, med sitt tal om att gudar som är tillverkade av händer inte är några gudar. ²⁷ Det är fara värt inte endast att vårt hantverk får dåligt rykte utan också att den stora gudinnan Artemis tempel förlorar sitt anseende, och att den gudinna som hela Asien, ja, hela världen dyrkar, mister sin gudomliga storhet."

²⁸ När de hörde detta blev de ursinniga och skrek: "Stor är efesiernas Artemis!"^[d] ²⁹ Hela staden kom i uppror, och folk rusade alla på en gång till teatern och släpade med sig Gajus och Aristarkus, två makedonier som var Paulus följeslagare. ³⁰ Paulus ville gå in till folket men hindrades av lärjungarna. ³¹ Några asiarker^[e] som var hans vänner skickade också bud till honom och bad att han inte skulle ge sig in på teatern. ³² Där skrek några ett, andra något annat. Folkmassan var i uppror, och de flesta visste inte ens varför de hade samlats. ³³ Några ur hopen förklarade för Alexander vad saken gällde, och judarna skickade fram honom. Han gav tecken med handen och ville hålla ett försvarstal inför folket. ³⁴ Men när de märkte att han var jude, ropade de alla på en gång i ett par timmar: "Stor är efesiernas Artemis!"

³⁵ Men stadens sekreterare lugnade folket och sade: "Efesier, finns det någon enda människa som inte känner till att efesiernas stad är vårdare av den stora Artemis tempel och hennes bild som har fallit ner från himlen?"^[f] ³⁶ Eftersom ingen kan neka till detta, bör ni hålla er lugna och inte göra något förhastat. ³⁷ Ni har fört hit de här männen som varken har rånat tempel eller hädat vår gudinna. ³⁸ Om nu Demetrius och hans hantverkare vill föra talan mot någon, så hålls det rättegångar och finns det landshövdingar. Inför sådana skall de anklaga varandra. ³⁹ Och om det är något mer ni vill ta upp, skall det avgöras i den lagliga folkförsamlingen. ⁴⁰ På grund av det som har hänt i dag riskerar vi att bli anklagade för uppror. Vi har ju inte något skäl att anföra när vi skall stå

till svars för dessa oroligheter." Och efter att ha sagt det upplöste han folksamlingen.

14 september

St. Petrus Damianos: "Korset: en gång känt som tortyrredskap, nu den lysande vägen till Yeshuas tron."

Jesaja 23–24

Profetia om Tyrus

23 Profetia om Tyrus.

Jämra er, ni fartyg från Tarsis,
ty det är ödelagt, utan hus och utan ingång.
Från kitteernas land når dem budskapet om detta.
² Sitt stumma, ni kustlandets invånare!
Köpmän från Sidon, sjöfarande män, uppfyllde dig.
³ Av Sihors säd och Nilflodens skördar
skaffade du dig förtjänst
genom att fara över stora vatten och driva handel.
Du blev en marknadsplats för folken.
⁴ Stå där med skam, Sidon,
ty havet har sagt, ja, havets fäste säger:
"Jag har inte haft födslosmärutor,
inte fött barn,

inte fött upp unga män eller fostrat jungfrur."

⁵ När ryktet kommer till Egypten,
bävar man vid nyheterna om Tyrus.

⁶ Drag bort till Tarsis och jämra er,
ni kustlandets invånare.

⁷ Är detta er glada stad från forna dagar?
Hennes fötter skall bära henne långt bort för att bo där.

⁸ Vem har beslutat detta om Tyrus,
hon som delade ut kronor,
hade köpmän som var furstar
och handelsmän som var stormän på jorden?

⁹ Herren Sebaot har beslutat det
för att slå ner all stolt härlighet
och ödmjuka alla stormän på jorden.

¹⁰ Bred ut dig över ditt land som Nilfloden,
du Tarsis dotter.

Du bär ingen boja mer.

¹¹ Han räckte ut sin hand över havet,
han kom kungariket att skaka.

Herren befalde att Kanaans fästen skulle ödeläggas.

¹² Han sade: "Du skall aldrig mer jubla,
du kränkta jungfru, du Sidons dotter.
Stå upp och drag bort till kitteernas land.
Men inte heller där skall du få ro.

¹³ Se på kaldeernas land.

Detta folk finns inte mer.
Assyrierna gav detta land åt ökendjur.
De uppförde sina belägringstorn,
rev ner palatsen i landet
och förvandlade det till en grushög.

¹⁴ Jämra er, ni Tarsisskepp,
ty er befästning är förstörd."

¹⁵ På den dagen skall Tyrus vara bortglömt i sjuttio år, lika länge som en kungs dagar. Men efter sjuttio år skall det gå med Tyrus som i visan om skökan:

¹⁶ "Tag din harpa och gå omkring i staden,
du bortglömda sköka.

Spela vackert och sjung flitigt,
så att du blir ihågkommen."

¹⁷ Ty efter sjuttio år skall Herren se till Tyrus, och hon skall åter ta emot skökolön och bedriva otukt med jordens alla länder i hela världen.

¹⁸ Men hennes handelsvinst och hennes lön skall helgas åt Herren. Det skall inte lagras eller läggas undan, utan hennes vinst skall gå till dem som bor inför Herrens ansikte för att de skall ha tillräckligt med mat och vackra kläder.

Den stora hemsökelsen över jorden

24 Se, Herren tömmer jorden och ödelägger den.

Han omvälver dess yta
och skingrar dess invånare.

² Det går prästen som folket,
husbonden som tjänaren,
husmodern som tjänarinnan,
säljaren som köparen,
låntagaren som långgivaren,
den skuldsatte som borgensmannen.

³ Jorden blir helt utplundrad
och fullständigt ödelagd.

Ty Herren har sagt detta.

⁴ Jorden sörjer och tynar bort,
världen försmäktar och vissnar bort,
jordens stolta folk försmäktar.

⁵ Jorden har blivit orenad under sina invånare,
ty de har överträtt Guds undervisning,
kränkt lagarna
och brutit det eviga förbundet.

⁶ Därför förtär en förbannelse jorden,
de som bor på den måste straffas för sin skuld.
Därför tynar jordens invånare bort,
bara några få är kvar.

⁷ Vinmusten sörjer, vinstocken tynar bort.
Alla som var hjärteglada suckar.

⁸ Det är slut med pukornas fröjd,
de gladas sorl har upphört.

Det är slut med harpans glädje.

⁹ Man dricker inte vin under sång,
rusdrycken är bitter för dem som dricker den.

¹⁰ Den öde staden ligger nerbruten,
alla hus är stängda,
ingen kan komma in.

¹¹ Ute på gatorna hörs klagorop över vinet.
All glädje har förmörkats,
all jordens fröjd har flytt.

¹² Bara ödeläggelse är kvar i staden,
porten har slagits i spillror.

¹³ Ty det skall bli på jorden bland folken,
som när man slår ner oliver,
eller som när man gör en efterskörd
sedan vinbärgningen är avslutad.

¹⁴ Dessa höjer sin röst och ropar av fröjd.
Från havet jublar de högt över Herrens höghet:

¹⁵ "Ära därför Herren i öster,
ära i havsländerna Herrens, Israels Guds, namn."

¹⁶ Från jordens ände hör vi lovsånger:
"Ära till den Rättfärdige!"

Men jag sade: Jag arme, jag arme, ve mig!
Förrädare förräder.

Ja, med förräderi förräder förrädarna.

¹⁷ Frukta, fallgrop och snara väntar er,
ni jordens invånare.

¹⁸ Det skall ske att den som flyr undan förskräckelsens rop
störtar i fallgropen,
och den som kommer upp ur fallgropen
fångas i snaran.

Ty fönstren i höjden är öppna
och jordens grundvalar skakar.

¹⁹ Jordan brister, ja, den brister.

Jorden rämnar, ja, den rämnar.

Jorden vacklar, ja, den vacklar.

²⁰ Jordan raglar som en drucken.

Den svajar fram och tillbaka
som en vakthydda i trädets topp.

Dess missgärning vilar tung på den.
Den skall falla och inte mer resa sig.

²¹ På den dagen skall Herren straffa
höjdens här uppe i höjden
och jordens kungar nere på jorden.

²² De skall samlas ihop
som fångar i fånggroppen,
de skall stängas inne i fängelse.

Efter lång tid når straffet dem.

²³ Då skall månen blygas och solen skämmas,
ty Herren Sebaot skall då vara konung
på Sions berg och i Jerusalem
och inför sina äldste, i härlighet.

Apostlagärningarna 20

I Makedonien och Grekland

20 När oroligheterna hade lagt sig, kallade Paulus till sig lärjungarna och förmanade och tröstade dem. Sedan tog han farväl och for till Makedonien. ² Och när han hade farit genom det området och talat många uppmuntrande ord till bröderna, kom han till Grekland, ³ där han uppehöll sig i tre månader. Men då judarna förberedde ett attentat mot honom, just som han skulle avsegla till Syrien, bestämde han sig för att resa tillbaka genom Makedonien. ⁴ Med honom följde Sopater, Pyrrhus son, från Berea, Aristarkus och Sekundus från Tessalonika, vidare Gajus från Derbe och Timoteus samt Tykikus och Trofimus från Asien. ⁵ Dessa reste i förväg och väntade på oss i Troas. ⁶ Efter det osyrade brödets högtid seglade vi själva från Filippi, och fem dagar senare träffade vi dem i Troas, där vi stannade i sju dagar.

I Troas

⁷ Den första dagen i veckan^[a] var vi samlade till brödsbrytelse. Paulus samtalade med de församlade, och eftersom han skulle resa nästa dag, fortsatte han att tala ända till midnatt. ⁸ Det fanns ganska många lampor i det rum på översta våningen, där vi var samlade. ⁹ I fönstret satt en ung

man som hette Eutykus. Han föll i djup sömn när Paulus talade så länge, och i sömnen föll han ner från tredje våningen, och när man lyfte upp honom var han död. ¹⁰ Paulus gick då ner, böjde sig över honom och tog honom i sina armar och sade: "Var inte oroliga. Han lever." ¹¹ Därefter gick Paulus upp igen och bröt brödet och åt. Sedan han hade talat länge, ända till gryningen, gick han därifrån. ¹² Och de förde fram den unge mannen. Han levde, och de blev mycket uppmuntrade.

Från Troas till Miletus

¹³ Vi andra gick i förväg ombord på skeppet och avseglade till Assos, där vi skulle ta Paulus ombord. Så hade han bestämt, eftersom han själv tänkte ta landvägen. ¹⁴ Så snart han träffade oss i Assos, tog vi honom ombord och kom till Mitylene. ¹⁵ Därifrån avseglade vi nästa dag och nådde fram i höjd med Kios. Dagen därpå lade vi till vid Samos och efter ännu en dag kom vi till Miletus. ¹⁶ Paulus hade nämligen beslutat att segla förbi Efesus för att inte bli uppehållen i Asien. Han påskyndade resan för att om möjligt kunna vara i Jerusalem på pingstdagen.

Paulus avskedstal till de äldste från Efesus

¹⁷ Från Miletus skickade han bud till Efesus och kallade till sig församlingens äldste. ¹⁸ Och när de hade kommit till honom, sade han till dem: "Ni vet hur jag uppträdde hos er hela tiden, från första dagen jag kom till Asien, ¹⁹ hur jag tjänade Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar som mötte mig genom judarnas anslag. ²⁰ Jag har inte försummat något som kunde vara till nytta för er. Jag har predikat och undervisat, offentligt och i hemmen, ²¹ och jag har uppmanat både judar och greker att de skall omvända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus. ²² Och se, bunden i anden beger jag mig upp till Jerusalem utan att veta vad som kommer att möta mig där. ²³ Jag vet bara att den helige Ande i stad efter stad vittnar att bojer och lidanden väntar mig. ²⁴ Men jag anser inte att mitt liv har något värde för mig själv. Jag vill endast fullborda mitt lopp och den uppgift som jag har fått av Herren Jesus: att vittna om Guds nåderika evangelium.

²⁵ Och se, jag vet nu att ni inte mer kommer att se mitt ansikte, alla ni som jag har gått omkring hos och predikat riket för. ²⁶ Därför betygar jag i dag för er att jag inte är skyldig till någons blod. ²⁷ Jag har inte tvekat att predika för er hela Guds vilja och plan. ²⁸ Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget

blod. ²⁹ Jag vet att när jag har lämnat er, skall rovlystna vargar komma in bland er, och de skall inte skona hjorden. ³⁰ Ja, ur er egen krets skall män träda fram och förvränga sanningen för att dra lärjungarna över på sin sida. ³¹ Håll er därför vakna och kom ihåg att jag ständigt i tre års tid natt och dag har varnat var och en av er under tårar.

³² Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att uppbygga er och ge åt er arvslotten bland alla dem som blivit helgade. ³³ Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon.

³⁴ Ni vet själva att dessa händer har sört för mina egna och mina följeslagares behov. ³⁵ I allt har jag visat er att ni genom att arbeta på detta sätt skall ta er an de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv sade: Det är saligare att giva än att taga."^[c]

³⁶ När Paulus hade sagt detta, föll han på knä och bad tillsammans med dem alla. ³⁷ De brast alla i gråt och föll honom om halsen och kysste honom. ³⁸ Det som smärtade dem mest var att han hade sagt, att de inte mer skulle se hans ansikte. Så följde de honom till skeppet.

15 september

St. Gemma Galgani: "Kära Guds Moder låna mig ditt hjärta, jag söker det hela dagen för att hålla mina många bekymmer in i det."

Jesaja 25

Lovsång till Herren för hans seger

25 Herre, du är min Gud! Jag vill upphöja dig, jag vill prisa ditt namn,
för du gör underbara ting,
dina rådslut från fordom
utför du med trofasthet och sanning.

² Du har gjort stad till stenhög,
befäst stad till ruiner,
och främlingars fäste skall inte längre vara stad,
det skall aldrig mer byggas upp.

³ Därför skall det mäktiga folket ära dig,
de skoningslösa hedningarnas städer frukta dig.

⁴ Du är ett skydd för den svage,
ett skydd för den fattige i hans nöd,
en tillflykt undan storm,
en skugga undan hetta.

Ty de skoningslösas andedräkt är som en storm mot en vägg.

⁵ Som du kuvar hettan när det är som torrast,
så kuvar du främlingarnas larm.

Ja, som hettan dämpas av molnets skugga,
så dämpas de skoningslösas sång.

Herrens festmåltid

⁶ Herren Sebaot skall på detta berg
göra en festmåltid för alla folk,
en festmåltid med utsökta rätter och gamla viner,
ja, med bästa vin, väl klarat.

⁷ Han skall på detta berg göra om intet
den slöja som beslöjar alla folk,
det täckelse som täcker alla folkslag.

⁸ Han skall för alltid göra döden om intet.
Herren Herren skall torka bort tårarna från alla ansikten,
sitt folks vanära skall han ta bort från hela jorden.
Ty Herren har talat.

⁹ På den dagen skall man säga:

Se, här är vår Gud!
Honom väntade vi på,
han skall frälsa oss.

Ja, här är Herren som vi väntade på.
Låt oss vara glada och fröjdas över hans frälsning.

¹⁰ Ty Herrens hand skall vila över detta berg,
men Moab skall trampas ner i sitt eget land
liksom halm trampas ner i gödselhögen.

¹¹ Hur han än där breder ut sina händer,
lik simmaren som simmar,

skall dock hans stolthet brytas ner
trots hans händers alla konster.

¹² Ja, dina murars höga fästningsverk störtar han omkull och
förödmjucar,
han slår dem till jorden, ner i stoftet.

Jesaja 26 Svenska Folkbibeln (SFB)

Lovsång

26 På den dagen skall man sjunga denna sång i Juda land:

Vi har en stark stad.

Han reser upp murar och skyddsvärn till vår räddning.

² Öppna portarna,

så att ett rättfärdigt folk får tåga in,
ett folk som förblir troget.

³ Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid,
i frid, ty på dig förtröstar han.

⁴ Förtrösta på Herren till evig tid,

ty Herren Herren är en evig klippa.

⁵ Han störtar ner dem som tronar i höjden,
den stolta staden förödmjucar han.

Han slår den till jorden,
han låter den komma ner i stoftet.

⁶ Den trampas ner under fötterna,
fattigas fötter, svagas steg.

⁷ Den rättfärdiges väg är jämn,

du, den Rättfärdige, jämnar den rättfärdiges stig.

⁸ Ja, på dina domars väg, Herre,
väntar vi dig.

Till ditt namn och ditt pris

står vår själs längtan.

⁹ Min själ längtar efter dig om natten,
ja, anden i mig söker dig.

Ty när dina domar drabbar jorden,
lär sig världens invånare rättfärdighet.

¹⁰ När den ogudaktige får nåd,
lär han sig inte rättfärdighet.

I det land där rätt skulle råda, handlar han orätt,
han ser inte Herrens höghet.

¹¹ Herre, din hand är upplyft,
men de ser det inte.

De skall se din iver för folket och blygas,
ja, den eld som är avsedd för dina fiender skall förtära dem.

¹² Herre, du skall ge oss frid,
ty allt vad vi har utträttat, har du utfört åt oss.

¹³ Herre, vår Gud, andra herrar än du har härskat över oss,
men bara genom dig prisar vi ditt namn.

¹⁴ De döda får inte liv igen,
de avsomnade står inte upp.

Därför har du gripit in och förgjort dem.
Du har fullständigt utplånat minnet av dem.

¹⁵ Du har förökat folket, Herre.

Du har förökat folket och bevisat dig härlig,
du har utvidgat landets alla gränser.

¹⁶ Herre, i nöden sökte de dig,
de utgöt tysta böner
när din tillrättavisning drabbade dem.

¹⁷ Som en havande kvinna våndas,
då hon är nära att föda
och ropar ut sin smärta,
så är det med oss inför dig, Herre.

¹⁸ Vi var havande och våndades,
men vi födde vind.

Vi har inte skaffat räddning åt landet,
och ingen föds till att bo på jorden.

¹⁹ Dina döda skall bli levande,
mina dödas kroppar skall uppstå.

Vakna upp och jubla,
ni som bor i stoftet,
ty din dagg är ljusets dagg,
och jorden skall ge igen de avsomnade.

Apostlagärningarna 21

Resan till Jerusalem

21 Efter att ha skilts från dem och lagt ut, seglade vi rakt mot Kos och kom nästa dag till Rhodos och därifrån till Patara. ² Där fann vi ett skepp som skulle fara över till Fenicien, och vi gick ombord och lade ut. ³ Vi siktade Cypern och lämnade ön bakom oss på babords sida, seglade till Syrien och kom till Tyrus, där lasten skulle lossas. ⁴ Vi sökte upp lärjungarna och stannade där i sju dagar. Genom Anden sade de till Paulus att han inte skulle fara upp till Jerusalem. ⁵ Men när de dagarna hade gått, bröt vi upp och fortsatte resan. Alla, också kvinnor och barn, följde med oss ända tills vi kom ut ur staden, och på stranden böjde vi knä och bad. ⁶ Sedan tog vi farväl av varandra och steg ombord på skeppet, och de vände hem till sitt.

⁷ Från Tyrus kom vi till Ptolemais, där vi avslutade vår sjöresa. Vi hälsade på bröderna där och stannade hos dem en dag. ⁸ Nästa dag begav vi oss därifrån och kom till Cesarea. Där tog vi in hos evangelisten Filippus, som var en av de sju, ⁹ och stannade hos honom. ⁹ Han hade fyra ogifta döttrar som hade profetisk gåva. ¹⁰ När vi hade varit där i flera dagar, kom en profet vid namn Agabus ner från Judeen. ¹¹ Han kom nu till oss, tog Paulus bälte och band sina fötter och händer och sade: "Så säger den helige Ande: Den man som äger detta bälte kommer judarna i Jerusalem att binda så här och utlämna åt hedningarna." ¹² När vi hörde det, bad både vi och de som bodde på platsen Paulus att han inte skulle fara upp till Jerusalem. ¹³ Då svarade han: "Varför gråter ni och får mitt hjärta att brista? Jag är beredd inte bara att låta mig bindas utan också att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull." ¹⁴ När han inte kunde övertalas, lugnade vi oss och sade: "Ske Herrens vilja."

¹⁵ Efter dagarna där gjorde vi oss i ordning och for upp till Jerusalem.

¹⁶ Från Cesarea följde också några lärjungar med oss, och de tog oss med till Mnason från Cypern, en gammal lärjunge som vi skulle vara gäster hos.

Paulus anländer till Jerusalem

¹⁷ Så kom vi till Jerusalem, och bröderna tog emot oss med glädje.

¹⁸ Nästa dag gick Paulus tillsammans med oss andra till Jakob, dit också

alla de äldste kom. ¹⁹ Sedan han hade hälsat dem berättade han utförligt om allt som Gud hade gjort genom hans tjänst bland hedningarna.

²⁰ När de hörde det prisade de Gud och sade: "Du ser, broder, att det finns tiotusentals judar som har kommit till tro, och alla håller de strängt på lagen. ²¹ Nu har de hört sägas att du lär alla judar ute bland

hedningarna att avfalla från Mose och säger till dem att de inte skall omskära sina barn eller leva efter våra seder. ²² Vad gör vi nu? De får under alla förhållanden höra att du har kommit. ²³ Följ därför vårt råd. Vi har fyra män som har avlagt ett löfte.^[b] ²⁴ Ta dem med dig och rena dig tillsammans med dem och betala för dem,^[c] så att de kan låta raka huvudet. Då kommer alla att förstå att inget av det som de har hört om dig är sant, utan att du själv håller fast vid lagen och lever efter den.

²⁵ Men när det gäller hedningar som har kommit till tro, har vi skrivit och gett dem besked om vårt beslut: De skall avhålla sig från kött som offrats till avgudar, från blod, kött från kvävda djur och otukt." ²⁶ Då tog Paulus med sig männen, och nästa dag renade han sig tillsammans med dem och gick till templet och gav till känna, när renhetsdagarna skulle vara avslutade och offer bäras fram för var och en av dem.

Paulus fängslas

²⁷ De sju dagarna närmade sig sitt slut, när judarna från Asien fick se Paulus i templet. De hetsade då upp hela folkmassan, grep honom

²⁸ och ropade: "Israelitiska män, hjälp oss! Det är den här mannen som överallt undervisar alla och talar mot vårt folk och mot vår lag och denna plats. Och nu har han dessutom tagit med sig greker in i templet och orenat denna heliga plats." ²⁹ De hade nämligen tidigare sett Trofimus från Efesus ute i staden tillsammans med Paulus och räknade med att Paulus hade tagit honom med sig in i templet. ³⁰ Hela staden kom i rörelse, och folk strömmade till. De grep Paulus och släpade ut honom ur templet, och genast stängdes portarna.

³¹ Just som de stod i begrepp att döda honom, rapporterades det upp till garnisonens befälhavare att Jerusalem var i uppror. ³² Han tog då genast soldater och befäl med sig och ryckte ut mot dem. Så snart folket fick se befälhavaren och soldaterna, slutade de att misshandla Paulus.

³³ Befälhavaren trädde då fram, grep honom och befallde att han skulle beläggas med dubbla kedjor. Sedan frågade han vem det kunde vara och vad han hade gjort. ³⁴ Somliga i folkmassan skrek ett, andra något annat, och då han mitt under allt tumult inte kunde få klart besked, befallde han att denne skulle föras till fästningen.^[d] ³⁵ När man kom

fram till trappan, blev soldaterna tvungna att bära honom, så våldsamt trängde folkmassan på, ³⁶ ty de följde efter och skrek: "Bort med honom!"

³⁷ Just när Paulus skulle föras in i fästningen, frågade han befälhavaren: "Får jag säga något till dig?" Han svarade: "Du kan ju grekiska! ³⁸ Då är du alltså inte egyptiern som gjorde uppror för en tid sedan och förde de fyra tusen knivmännen^(e) ut i öknen." ³⁹ Paulus svarade: "Jag är jude, från Tarsus i Cilicien, medborgare i en betydande stad. Jag ber dig: låt mig få tala till folket."

16 oktober

St. Cyprianus av Carthago: "Vad du än föredrar framför Gud, gör du till en gud åt dig själv".

Jesaja 26:20–28:29

²⁰ Kom mitt folk och gå in i dina kamrar,
stäng igen dörrarna efter dig.

Göm dig ett litet ögonblick,
till dess vreden har gått förbi.

²¹ Ty se, Herren kommer ut ur sin boning
för att straffa jordens invånare för deras missgärning.
Jorden skall blottlägga sina blodskulder
och inte längre dölja sina dräpta.

Israel, Herrens vingård

27 På den dagen skall Herren med sitt hårda, stora och starka svärd,
straffa Leviatan, den snabba ormen,
och Leviatan, den ringlande ormen, och han skall döda
draken^a i havet.

² Sjung på den dagen om den underbara vingården:

³ Jag, Herren, sköter om den,
ständigt vattnar jag den.

Både dag och natt vaktar jag den,
så att ingen skall skada den.

⁴ Jag hyser ingen vrede.

Hade jag törne och tistel att strida emot,
skulle jag gå lös på dem och bränna upp alltsammans,

⁵ såvida man inte sökte skydd hos mig
för att sluta fred med mig.

Ja, fred må man sluta med mig.

⁶ I kommande dagar skall Jakob slå rot,
Israel grönska och blomstra.

De skall fylla hela världen med frukt.

⁷ Har han slagit Israel,

så som han slog dem som slog hans folk?

Eller dräpte han Israel,

så som dess dråpare blev dräpta?

⁸ Nej, väl tillrättavisade han folket

när han förkastade och försköt det,

väl ryckte han bort det

med sin hårda vind på östanstormens dag.

⁹ Men därför blir också Jakobs missgärning försonad,
och detta blir följderna av att deras synder tas bort:

Han gör alla altarets stenar lika kalkstenar
som smulas sönder.

Aseror och solstoder skall inte mer resas.

¹⁰ Den befästa staden är öde,

en folktom plats,

övergiven som en öken.

Kalvar betar där och lägger sig där,
de biter av dess kvistar.

¹¹ När grenarna är torra bryter man av dem,

och kvinnor kommer och gör upp eld med dem.

Ty detta är ett folk utan förstånd.

Därför visar deras skapare dem inget förbarmande
och deras danare dem ingen barmhärtighet.

¹² Det skall ske på den dagen att Herren inbärgar frukten
från den strida floden till Egyptens bäck,
och ni skall samlas in en och en, ni Israels barn.

¹³ Och det skall ske på den dagen
att man skall blåsa i ett stort horn,
och de som har varit försvunna i Assyriens land
och fördrivna till Egyptens land
skall då komma och tillbe Herren
på det heliga berget i Jerusalem.

Ve över Samaria

28 Ve dig, du stolta krona av Efraims druckna män,
du vissnande blomma av hans strålande härlighet
på bergskrönet ovanför de vinberusades bördiga dal.

² Se, från Herren kommer en som är stark och mäktig,
lik en hagelskur, en förödande storm,
lik en flod med väldiga, översvämmande vatten,
som med makt slår allt till jorden.

³ Den stolta kronan av Efraims druckna män trampas då under fötterna.

⁴ Den vissnande blomman av hans strålande härlighet
på bergskrönet ovanför den bördiga dalen
skall bli som ett tidigt moget fikon före sommaren:
Så snart någon får syn på det slukar han det,
medan det ännu är i hans hand.

⁵ På den dagen skall Herren Sebaot bli en härlig krona
och en strålande krans för kvarlevan av sitt folk.

⁶ Han skall bli en rättens ande för den som skipar rätt
och en styrka för dem som driver fienden på porten.

⁷ Men också dessa raglar av vin
och vinglar av starka drycker.

Både präst och profet raglar av starka drycker.

De är berusade av vin

och vinglar.

De raglar när de profeterar,
de stapplar när de skipar rätt.

⁸ Alla bord är täckta med vämjeliga spyor,
det finns ingen ren fläck.

⁹ "Vem kan han lära förstånd?

För vem förklarar han budskapet?

Dem som just är avvanda från modersmjölken,
nyss tagna från modersbrösten?

¹⁰ Ty det är bud på bud, bud på bud,
ljud på ljud, ljud på ljud,
lite här, lite där!"^[a]

¹¹ Ja, genom stammande läppar
och på främmande språk
skall han tala till detta folk,

¹² han som en gång sade till dem:

"Här är viloplatsen, låt den trötta vila.

Här är vederkvickelse."

Men de ville inte höra.

¹³ Och Herrens ord blev för dem

"bud på bud, bud på bud,

ljud på ljud, ljud på ljud,
lite här, lite där."

Så skall de, bäst de går,

falla baklänges och krossas,

bli snärjda och fångade.

¹⁴ Hör därför Herrens ord, ni hånare,
ni som härskar över folket här i Jerusalem.

¹⁵ Ni säger:

"Vi har slutit förbund med döden,

vi har ingått fördrag med dödsriket.

När gisslet far fram som en översvämmande flod,
skall det inte nå oss,

ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt,

falskheten till vårt gömställe."

¹⁶ Därför säger Herren Herren så:

Se, jag har lagt en grundsten i Sion, en beprövad sten,

en dyrbar hörnsten,

en fast grundval.

Den som tror på den behöver inte fly.

¹⁷ Och jag skall låta rätten vara mätsnöret
och rättfärdigheten sänklodet.

Hagel skall slå ner lögnens tillflykt,
vatten skall skölja bort gömstället.

¹⁸ Ert förbund med döden skall upplösas,
ert fördrag med dödsriket skall inte bestå.
När gisslet far fram som en översvämmande flod,
skall ni bli nertrampade av det.

¹⁹ Så ofta det far fram, skall det träffa er.
Morgon efter morgon skall det fara fram,
ja, både dag och natt.

Det blir bara förfäran när man förstår budskapet.

²⁰ Ty sängen är för kort att sträcka ut sig på,
täcket för smalt att svepa in sig i.

²¹ Ja, Herren skall resa sig som på Perasims berg,
och han skall vredgas som i Gibeons dal
för att utföra sitt verk, sitt främmande verk,
och fullgöra sitt arbete, sitt förunderliga arbete.

²² Sluta nu med ert hån,
så att era band inte dras åt ännu hårdare,
ty jag har hört från Herren, Herren Sebaot
om förödelse och orubbligt beslutad straffdom över hela jorden.

²³ Lyssna och hör min röst,
akta på vad jag säger.

²⁴ När åkermannen vill så,
plöjer han då ständigt
och hackar upp och harvar sin åker?

²⁵ Är det inte så att när han har berett marken,
strör han ut svartkummin och kryddkummin,
sår vete i rader och korn på dess plats
och spältvete^(b) i kanten.

²⁶ Ty hans Gud har undervisat honom
och lärt honom det rätta sättet.

²⁷ Man tröskar inte heller svartkummin med tröskvagn
och låter inte vagnshjul gå över kryddkummin,
utan man klappar ut svartkummin med stav
och kryddkummin med käpp.

²⁸ Brödsäden mals och tröskas inte i det oändliga,
man driver inte ständigt sina vagnshjul och hästar över den.

Man vill ju inte tröska sönder den.

²⁹ Också detta kommer från Herren Sebaot, underbar i råd och stor i vishet.

⁴⁰ Befälhavaren gav honom sin tillåtelse. Då Paulus stod där på trappan, gav han tecken med handen åt folket. Det blev tyst, och han talade till dem på hebreiska och sade:

Apostlagärningarna 22

Paulus tal till folket

22 "Bröder och fäder, lyssna på vad jag har att säga er till mitt försvar."

² När de hörde att han talade till dem på hebreiska, blev det tystare. Och han fortsatte: ³ "Jag är jude, född i Tarsus i Cilicien och uppvuxen här i staden. Vid Gamaliels fötter blev jag grundligt undervisad i vår fäderneärvda lag, och jag var lika ivrig att tjäna Gud som ni allesammans är i dag. ⁴ Jag förföljde 'den vägen' ända till döds och grep både män och kvinnor och satte dem i fängelse. ⁵ Det kan översteprästen och hela Stora rådet intyga. Av dem fick jag med mig brev till bröderna^(a) i Damaskus och for dit för att gripa också dem som fanns där och föra dem till Jerusalem, där de skulle få sitt straff.

⁶ Men då jag var på väg och närmade mig Damaskus, omgavs jag vid middagstiden plötsligt av ett starkt sken från himlen. ⁷ Jag föll till marken och hörde en röst säga till mig: Saul, Saul, varför förföljer du mig? ⁸ Jag frågade: Vem är du, Herre? Han svarade: Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer. ⁹ De som var med mig såg visserligen ljuset, men rösten som talade till mig uppfattade de inte. ¹⁰ Jag frågade: Vad skall jag göra, Herre? Herren sade till mig: Stig upp och gå in i Damaskus! Där skall du få veta allt som du är utsedd att göra. ¹¹ Men då jag på grund av strålglansen från det ljusskenet inte kunde se, tog mina följeslagare mig vid handen, och jag kom in i Damaskus.

¹² Ananias, en from och lagtrogen man som alla judar i staden talade väl om, ¹³ kom till mig och ställde sig vid min sida och sade: Saul, min broder, du får din syn igen! Och i samma ögonblick kunde jag se honom.

¹⁴ Då sade Ananias: Våra fäders Gud har utvalt dig till att lära känna hans vilja och till att se den Rättfärdige och höra hans röst. ¹⁵ Ty du skall vara hans vittne inför alla människor och vittna om vad du har sett och hört. ¹⁶ Och nu, varför tvekar du? Stå upp och låt dig döpas och tvättas ren från dina synder och åkalla hans namn.

¹⁷ När jag senare hade återvänt till Jerusalem och bad i templet, kom jag i hänryckning, ¹⁸ och jag såg honom och hörde honom säga till mig: Skynda dig och lämna genast Jerusalem, ty här kommer de inte att ta emot ditt vittnesbörd om mig. ¹⁹ Jag sade: Herre, de vet att jag i den ena synagogan efter den andra lät fångsla och piska dem som trodde på dig. ²⁰ Och när ditt vittne Stefanus blod blev utgjutet, stod jag själv där. Jag hade gått med på det och vaktade kläderna åt dem som dödade honom. ²¹ Då sade han till mig: Gå! Jag skall sända dig ut till hedningarna långt borta."

Paulus hos befälhavaren

²² Så långt hade de lyssnat på honom, men nu skrek de: "Bort från jorden med en sådan människa! Han bör inte få leva." ²³ Och de skrek, slet av sig kläderna och kastade upp damm i luften. ²⁴ Befälhavaren gav då order om att Paulus skulle föras in i fästningen och att han skulle förhöras under gisselslag, så att man fick veta varför de skrek så mot honom. ²⁵ När man hade sträckt ut honom och skulle gissla honom, sade Paulus till officeren som stod där: "Får ni gissla en romersk medborgare som inte ens har blivit dömd?" ²⁶ Så snart officeren hörde det, gick han till befälhavaren och berättade det och sade: "Vad tänker du göra? Den här mannen är romersk medborgare." ²⁷ Då gick befälhavaren och frågade honom: "Säg mig, är du verkligen romersk medborgare?" Paulus svarade: "Ja." ²⁸ Befälhavaren sade: "Jag fick betala en stor summa pengar för detta medborgarskap." Paulus svarade: "Men jag är född med det". ²⁹ De som skulle förhöra honom drog sig genast tillbaka. Också befälhavaren blev förskräckt, då han fick veta att Paulus var romersk medborgare, eftersom han hade låtit fångsla honom.

17 september

St. Robert Bellarmine: "Kristi skola är kärlekens skola. På den yttersta dagen när sluttentamen pågår, kommer inga frågor om texter av Aristoteles eller om aforismerna av Hippokrates eller Justinianus paragrafer. Kärleken är det enda kursinnehållet."

Jesaja 29

Jerusalems belägring och räddning

29 Ve dig, Ariel, Ariel,^[a] staden där David slog upp sitt läger!

Lägg år till år,

låt högtiderna fullborda sitt kretslopp,

² så skall jag försätta Ariel i svårigheter.

Där skall bli sorg och jämmer,

och den skall vara för mig ett verkligt Ariel.

³ Jag skall slå läger runt omkring dig,

omringa dig med belägringsvallar

och resa upp bålverk mot dig.

⁴ Då skall du bli förnedrad

och tala djupt nerifrån jorden,

dämpade skall dina ord komma fram ur stoftet.

Din röst skall höras ur jorden som en andes röst,

ur stoftet skall du viska fram dina ord.

⁵ Men många av dina fiender skall bli som fint damm,
våldsmännens skara som bortflygande agnar.

Detta skall ske plötsligt, på ett ögonblick.

⁶ Från Herren Sebaot skall straffet komma
med åska och jordbävning och väldigt dån,
med storm och oväder

och med flammor av förtärande eld.

⁷ Och alla de många folk som förde krig mot Ariel,
alla som drog ut i strid mot det och dess befästning
och vållade det svårigheter

skall vara som en drömsyn om natten.

⁸ Som när den hungrige drömmer att han äter
och vaknar och känner att magen är tom,
som när den törstige drömmer att han dricker
och vaknar och känner att han försmäktar av törst,
så skall det gå med alla de folk
som drog ut i strid mot Sions berg.

⁹ Hädna och förundras,
stirra er blinda, ja, var blinda.
De är druckna, men inte av vin,
de raglar, men inte av starka drycker.

¹⁰ Ty Herren har utgjutit över er
en ande med djup sömn
och tillslutit era ögon.
Han har höljt mörker över profeterna
och över siarna, era ledare.

¹¹ All uppenbarelse har för er blivit som orden i en förseglad bok. Räcker man en sådan bok åt någon som kan läsa och säger: "Läs detta," så svarar han: "Jag kan det inte, den är ju förseglad." ¹² Och räcker man den åt någon som inte kan läsa och säger: "Läs detta", så svarar han: "Jag kan inte läsa."

¹³ Herren har sagt:
Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun
och ärar mig med sina läppar
men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig,
är fruktan för mig
bara ett inlärt människobud.

¹⁴ Se, därför skall jag ännu en gång
göra underbara ting med detta folk,
ja, underbara och förunderliga.
De visas vishet skall förgå,
de förståndigas förstånd skall förmörkas.

¹⁵ Ve dem som går ner i djupen
för att dölja sina rådslag för Herren,
som bedriver sina verk i mörkret
och säger: "Vem ser oss, och vem känner oss?"

¹⁶ Hur dåraktiga är ni inte!
Skall leret anses lika med krukmakaren?

Skall verket säga om sin mästare:

"Han har inte gjort mig"?

Eller skall det formade säga om honom som har format det:

"Han förstår ingenting"?

¹⁷ Ännu en liten tid

och Libanon skall förvandlas till ett bördigt fält,
och det bördiga fältet skall räknas som vildmark.

¹⁸ Den dagen skall de döva höra bokens ord

och de blindas ögon se ur dunkel och mörker.

¹⁹ De ödmjuka skall få allt större glädje i Herren,
de fattigaste bland människor skall fröjda sig i Israels Helige.

²⁰ Det är förbi med våldsmännen,
det är slut med hånare.

Alla som ville det onda skall utrotas,

²¹ de som genom sitt ord kom en människa att synda,
som snärjde den som skulle skipa rätt i porten
och åsidosatte rätten för den rättfärdige för ingenting.

²² Därför säger Herren så till Jakobs hus,
han som befriade Abraham:

Jakob skall inte mer behöva blygas,
hans ansikte skall inte längre blekna,
²³ ty när han, det vill säga hans barn,
ser mina händers verk ibland sig,
kommer de att hålla mitt namn heligt.

De kommer att hålla Jakobs Helige helig
och bäva för Israels Gud.

²⁴ De som gått vilse i anden skall få förstånd,
de missnöjda skall ta emot undervisning.

Jesaja 30 Svenska Folkbibeln (SFB)

Juda uppmanas lita på Herren, inte på Egypten

³⁰ Ve de upproriska barnen, säger Herren,
som rådslår utan mig,

som sluter förbund utan att min Ande är med,
så att de därigenom hopar synd på synd,

² de som drar ner till Egypten,

utan att ha rådfrågat min mun,
för att söka skydd hos farao
och en tillflykt under Egyptens skugga.
³ Faraos beskydd kommer att bli er till skam,
tillflykten under Egyptens skugga en förödmjukelse.

⁴ Ty hans furstar var i Soan
och hans sändebud kom ända till Hanes,
⁵ men var och en skall skämmas över ett folk
som inte kan vara dem till nytta,
inte till bistånd eller hjälp,
utan endast till skam och hån.

⁶ Profetia om djuren i Negev.
Genom farornas och ångestens land,
där lejoninnor och lejon har sitt tillhåll,
där huggormar och giftiga seraf-ormar bor,
för de sina rikedomar på åsnors ryggar
och sina skatter på kamelers pucklar
till ett folk som inte kan hjälpa dem.

⁷ Ty Egyptens hjälp är förgäves och till ingen nytta.
Därför kallar jag Egypten
"Rahab, [a](#) som ingenting uträttar".

Förakt för Guds ord leder till undergång

⁸ Gå nu och skriv detta på en tavla inför dem
och teckna upp det i en bok,
så att det bevaras för kommande dagar,
alltid och för evigt.

⁹ Ty det är ett upproriskt folk,
barn som ljuger,
barn som inte vill höra Herrens undervisning
¹⁰ och som säger till siarna: "Skåda inte!"
och till profeterna: "Profetera inte för oss det som är sant.
Tala smickrande ord till oss,
profetera bedrägliga ting.

¹¹ Vik av ifrån vägen, gå bort från stigen,
låt oss slippa se Israels Helige."

¹² Därför säger Israels Helige:
"Eftersom ni förkastar detta ord
och förtröstar på våld och vrånghet

och förlitar er på sådant,
¹³ skall denna missgärning bli för er
som ett fallfärdigt stycke på en hög mur,
som buktar ut mer och mer,
till dess muren plötsligt rämnar på ett ögonblick.

¹⁴ Den krossas som en lerkruka, så skoningslöst att man inte kan
finna en skärva stor nog
att med den hämta eld från eldstaden
eller ösa upp vatten ur dammen."

¹⁵ Ty så säger Herren Herren, Israels Helige:
"Om ni vänder om och är stilla skall ni bli frälsta.
Genom stillhet och förtröstan blir ni starka."
Men ni vill inte.

¹⁶ Ni säger: "Nej, på hästar tänker vi fly."
Därför skall ni också fly.

"På snabba hästar tänker vi ge oss av."
Därför skall också era förföljare vara snabba.

¹⁷ Tusen skall fly för en enda mans hot,
och för fem mäns hot skall ni alla fly,
till dess det som är kvar av er
är som en ensam stång på toppen av ett berg,
som ett baner på en kulle.

¹⁸ Därför väntar Herren på att få visa er nåd,
därför är han upphöjd för att visa er barmhärtighet.
Ty Herren är en domens Gud.

Saliga är alla som väntar på honom.

Herren skall välsigna sitt folk

¹⁹ O, du Sions folk, som bor i Jerusalem, gråt inte mer. Han skall förvisso
vara nådig mot dig när du ropar. Så snart han hör din röst, skall han
svara dig. ²⁰ Visserligen skall Herren ge dig nödens bröd och lidandets
dryck, men sedan skall dina lärare inte längre gömmas undan, utan dina
ögon skall se dina lärare. ²¹ Och vare sig du viker av åt höger eller
vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: "Här är
vägen, gå på den." ²² Silvret, som dina snidade avgudabilder är
överdragna med och guldets som dina gjutna avgudabilder är belagda
med, skall du då anse vara orent. Du skall kasta bort det som ett orent
plagg och säga till det: "Bort härifrån!"

²³ Och han skall ge regn åt den säd du har sått i jorden, och markens gröda skall ge dig bröd som är rikligt och närande. Den dagen skall din boskap gå i bet på stora betesmarker. ²⁴ Oxarna och åsnorna, dragdjuren när jorden brukas, skall äta saltad blandsäd som man kastat med sädesvanna och kastskovel.

²⁵ På den stora slaktens dag, när tornen faller, skall bäckar med strömmande vatten flöda fram på alla höga berg och alla stora höjder.

²⁶ Månens ljus skall vara som solens och solens ljus skall vara sju gånger klarare, som ett sjufaldigt dagsljus, när den dag kommer då Herren förbinder sitt folks skador och helar såren efter slagen som det fått.

Dom över Assyrien

²⁷ Se, Herrens namn kommer fjärran ifrån med brinnande vrede och med tunga rökmoln.

Hans läppar är fulla av förbittring,
hans tunga är som förtärande eld.

²⁸ Hans andedräkt är lik en ström som svämmar över, så att den når ända upp till halsen.

Ty han vill sålla hednafolken i förintelsens såll och lägga i folkens mun ett betsel som leder dem vilse.

²⁹ Då skall ni sjunga som under en natt då man firar helig högtid,
och era hjärtan skall glädja sig
som när man under flöjtspel tågar upp på Herrens berg,
upp till Israels klippa.

³⁰ Och Herren skall låta sin majestätiska röst höras och visa hur hans arm drabbar

i vrede och förbittring,
med förtärande eldslåga,
med storm och störtskurar och hagelstenar.

³¹ Ty för Herrens röst
skall Assur gripas av skräck,
när han slår honom med sin stav.

³² Och så ofta staven far fram
och Herren efter sitt rådslut
låter den falla på honom,
skall pukor och harpor ljuda.

Gång på gång skall han lyfta sin arm
för att strida mot honom.

³³ Ty en eldsgrop^[b] är sedan länge tillredd,
även för kungen har den gjorts redo,
den är djup och bred.

Dess bål är fylld av eld och ved i överflöd,
lik en svavelström skall Herrens
Ande sätta den i brand.

Jesaja 30 Svenska Folkbibeln (SFB)

Juda uppmanas lita på Herren, inte på Egypten

30 Ve de upproriska barnen, säger Herren,
som rådslår utan mig,
som sluter förbund utan att min Ande är med,
så att de därigenom hopar synd på synd,
² de som drar ner till Egypten,
utan att ha rådfrågat min mun,
för att söka skydd hos farao
och en tillflykt under Egyptens skugga.
³ Faraos beskydd kommer att bli er till skam,
tillflykten under Egyptens skugga en förödmjukelse.
⁴ Ty hans furstar var i Soan
och hans sändebud kom ända till Hanes,
⁵ men var och en skall skämmas över ett folk
som inte kan vara dem till nytta,
inte till bistånd eller hjälp,
utan endast till skam och hån.

⁶ Profetia om djuren i Negev.
Genom farornas och ångestens land,
där lejoninnor och lejon har sitt tillhåll,
där huggormar och giftiga seraf-ormar bor,
för de sina rikedomar på åsnors ryggar
och sina skatter på kamelers pucklar
till ett folk som inte kan hjälpa dem.
⁷ Ty Egyptens hjälp är förgäves och till ingen nytta.
Därför kallar jag Egypten
"Rahab,^[a] som ingenting uträttar".

Förakt för Guds ord leder till undergång

⁸ Gå nu och skriv detta på en tavla inför dem
och teckna upp det i en bok,
så att det bevaras för kommande dagar,
alltid och för evigt.

⁹ Ty det är ett upproriskt folk,
barn som ljuger,
barn som inte vill höra Herrens undervisning
¹⁰ och som säger till siarna: "Skåda inte!"
och till profeterna: "Profetera inte för oss det som är sant.
Tala smickrande ord till oss,
profetera bedrägliga ting.

¹¹ Vik av ifrån vägen, gå bort från stigen,
låt oss slippa se Israels Helige."

¹² Därför säger Israels Helige:
"Eftersom ni förkastar detta ord
och förtröstar på våld och vrånghet
och förlitar er på sådant,
¹³ skall denna missgärning bli för er
som ett fallfärdigt stycke på en hög mur,
som buktar ut mer och mer,
till dess muren plötsligt rämnar på ett ögonblick.

¹⁴ Den krossas som en lerkruka, så skoningslöst att man inte kan
finna en skärva stor nog
att med den hämta eld från eldstaden
eller ösa upp vatten ur dammen."

¹⁵ Ty så säger Herren Herren, Israels Helige:
"Om ni vänder om och är stilla skall ni bli frälsta.
Genom stillhet och förtröstan blir ni starka."
Men ni vill inte.

¹⁶ Ni säger: "Nej, på hästar tänker vi fly."
Därför skall ni också fly.
"På snabba hästar tänker vi ge oss av."
Därför skall också era förföljare vara snabba.

¹⁷ Tusen skall fly för en enda mans hot,
och för fem mäns hot skall ni alla fly,
till dess det som är kvar av er
är som en ensam stång på toppen av ett berg,
som ett baner på en kulle.

¹⁸ Därför väntar Herren på att få visa er nåd,

därför är han upphöjd för att visa er barmhärtighet.

Ty Herren är en domens Gud.

Saliga är alla som väntar på honom.

Herren skall välsigna sitt folk

¹⁹ O, du Sions folk, som bor i Jerusalem, gråt inte mer. Han skall förvisso vara nådig mot dig när du ropar. Så snart han hör din röst, skall han svara dig. ²⁰ Visserligen skall Herren ge dig nödens bröd och lidandets dryck, men sedan skall dina lärare inte längre gömmas undan, utan dina ögon skall se dina lärare. ²¹ Och vare sig du viker av åt höger eller vänster, så skall dina öron höra detta ord ljuda bakom dig: "Här är vägen, gå på den." ²² Silvret, som dina snidade avgudabilder är överdragna med och guldet som dina gjutna avgudabilder är belagda med, skall du då anse vara orent. Du skall kasta bort det som ett orent plagg och säga till det: "Bort härifrån!"

²³ Och han skall ge regn åt den säd du har sått i jorden, och markens gröda skall ge dig bröd som är rikligt och närande. Den dagen skall din boskap gå i bet på stora betesmarker. ²⁴ Oxarna och åsnorna, dragdjuren när jorden brukas, skall äta saltad blandsäd som man kastat med sädesvanna och kastskovel.

²⁵ På den stora slaktens dag, när tornen faller, skall bäckar med strömmande vatten flöda fram på alla höga berg och alla stora höjder.

²⁶ Månens ljus skall vara som solens och solens ljus skall vara sju gånger klarare, som ett sjufaldigt dagsljus, när den dag kommer då Herren förbinder sitt folks skador och helar såren efter slagen som det fått.

Dom över Assyrien

²⁷ Se, Herrens namn kommer fjärran ifrån med brinnande vrede och med tunga rökmoln.

Hans läppar är fulla av förbittring,
hans tunga är som förtärande eld.

²⁸ Hans andedräkt är lik en ström som svämmar över, så att den når ända upp till halsen.

Ty han vill sålla hednafolken i förintelsens såll och lägga i folkens mun ett betsel som leder dem vilse.

²⁹ Då skall ni sjunga som under en natt då man firar helig högtid,

och era hjärtan skall glädja sig
som när man under flöjtspel tågar upp på Herrens berg,
upp till Israels klippa.

³⁰ Och Herren skall låta sin majestätiska röst höras
och visa hur hans arm drabbar
i vrede och förbittring,
med förtärande eldslåga,
med storm och störtskurar och hagelstenar.

³¹ Ty för Herrens röst
skall Assur gripas av skräck,
när han slår honom med sin stav.

³² Och så ofta staven far fram
och Herren efter sitt rådslut
låter den falla på honom,
skall pukor och harpor ljuda.
Gång på gång skall han lyfta sin arm
för att strida mot honom.

³³ Ty en eldsgrop^[b] är sedan länge tillredd,
även för kungen har den gjorts redo,
den är djup och bred.

Dess bål är fylld av eld och ved i överflöd,
lik en svavelström skall Herrens
Ande sätta den i brand.

Apostlagärningarna 22:30–23:35

³⁰ Nästa dag ville han få klart besked om vad judarna anklagade Paulus för. Han lät därför ta av honom bojorna och befallde att översteprästerna och hela Stora rådet skulle samlas. Sedan förde han ner Paulus och ställde honom inför dem.

Apostlagärningarna 23 Svenska Folkbibeln (SFB)

Paulus inför Stora rådet

23 Paulus såg på Stora rådet och sade: "Bröder, jag har levt inför Gud med ett fullkomligt rent samvete ända till i dag." ² Då befallde översteprästen Ananias dem som stod bredvid att de skulle slå Paulus på munnen. ³ Men Paulus sade till honom: "Gud skall slå dig, du

vitkalkade vägg. Här sitter du för att döma mig efter lagen och så befäller du i strid mot lagen att de skall slå mig." ⁴ De som stod bredvid sade: "Förolämpar du Guds överstepräst?" ⁵ Paulus svarade: "Jag visste inte, bröder, att han var överstepräst. Det står ju skrivet: En ledare för ditt folk skall du inte förbanna." ^[a]

⁶ Eftersom Paulus visste att en del av dem var sadduceer och en annan del fariseer, ropade han i Rådet: "Bröder, jag är farisé och son till fariseer. Och när jag nu står inför rätta, är det på grund av hoppet om de dödas uppståndelse." ⁷ Då han sade det, utbröt en strid mellan fariseerna och sadduceerna, ^[b] och de församlade delade sig i två läger. ⁸ – Sadduceerna förnekar nämligen att det finns någon uppståndelse eller några änglar eller andar, medan fariseerna bekänner sig till allt detta. – ⁹ Det blev ett väldigt skrikande, och några skriftlärdade som hörde till fariseernas parti reste sig och protesterade högljutt: "Vi finner inget ont hos den här mannen. Tänk om en ande eller en ängel verkligen har talat med honom." ¹⁰ Striden blev nu så häftig att befälhavaren fruktade att de skulle slita Paulus i stycken, och han gav order om att vaktstyrkan skulle gå ner och rycka bort honom från dem och föra honom till fästningen. ¹¹ Följande natt kom Herren till honom och sade: "Var vid gott mod. Ty så som du har vittnat i Jerusalem om det som rör mig, måste du vittna i Rom."

Judarnas sammansvärjning mot Paulus

¹² När det blev dag gjorde judarna upp en hemlig plan och svor en ed på att varken äta eller dricka, förrän de hade dödat Paulus. ¹³ Det var mer än fyrtio män som hade sammansvurit sig, ¹⁴ och de gick till översteprästerna och de äldste och sade: "Vi har svurit en ed att inte smaka något förrän vi har dödat Paulus. ¹⁵ Därför skall ni nu tillsammans med Stora rådet anhålla hos befälhavaren att han skickar ner honom till er. Låt honom tro att ni vill undersöka hans sak närmare. Själva står vi då beredda att döda honom, innan han kommer fram."

¹⁶ Men Paulus systerson fick höra talas om bakhållet, och han kom till fästningen och gick in och berättade det för Paulus. ¹⁷ Då kallade Paulus till sig en av officerarna och sade: "För den här unge mannen till befälhavaren. Han har något att berätta för honom." ¹⁸ Officeren förde honom till befälhavaren och sade: "Fången Paulus kallade på mig och bad mig ta den här unge mannen till dig. Han har något att berätta för dig." ¹⁹ Befälhavaren tog honom vid handen, förde honom åt sidan och frågade: "Vad är det du har att meddela mig?" ²⁰ Han svarade: "Judarna

har kommit överens om att be dig skicka ner Paulus till Rådet i morgon och låta dig tro att de skall utreda hans sak närmare. ²¹ Men låt dem inte övertala dig. Mer än fyrtio av dem ligger i bakhåll för honom, och de har svurit en ed att inte äta eller dricka förrän de har dödat honom. De står nu färdiga och väntar på att du skall säga ja till deras anhållan."

²² Befälhavaren lät den unge mannen gå sedan han uppmanat honom att inte tala om för någon att han hade berättat detta för honom.

Paulus förs till Cesarea

²³ Därefter kallade befälhavaren till sig två av sina officerare och befallde dem: "Håll tvåhundra soldater beredda att i kväll vid niotiden gå till Cesarea, dessutom sjuttio ryttare och tvåhundra spjutbärare. ²⁴ Skaffa också riddjur och låt Paulus sitta upp och för honom oskadd till landshövdingen Felix."^[c] ²⁵ Och han skrev ett brev med följande innehåll:

²⁶ "Klaudius Lysias hälsar den högt ärade landshövdingen Felix. ²⁷ Den här mannen hade gripits av judarna, och de skulle just ta livet av honom, när jag kom med min trupp och befriade honom, sedan jag tagit reda på att han var romersk medborgare. ²⁸ Och då jag ville veta varför de anklagade honom, förde jag ner honom till deras Stora råd. ²⁹ Jag fann då att anklagelserna mot honom gällde tvistefrågor i deras lag, och att han inte anklagades för något som förtjänade dödsstraff eller fängelse. ³⁰ Sedan jag blivit underrättad om en sammansvärjning mot honom, skickade jag honom genast till dig. Jag har också anmodat hans anklagare att föra sin talan mot honom inför dig."

³¹ Soldaterna tog då med sig Paulus enligt den order de fått och förde honom under natten till Antipatris.^[d] ³² Nästa dag lät de ryttarna fara vidare med honom och vände tillbaka till fästningen. ³³ Ryttarna kom till Cesarea, lämnade fram brevet till landshövdingen och förde in Paulus till honom. ³⁴ Felix läste det och frågade från vilken provins han var. Och när han fick veta att han var från Cilicien, ³⁵ sade han: "Jag skall höra dig när dina anklagare också har kommit." Sedan befallde han att Paulus skulle stå under bevakning i Herodes palats.

18 september

St. Joseph av Cupertino: "Lydnad är en liten hund som leder de blinda."

Jesaja 31–32

Herren och inte Egypten är Jerusalems räddning

31 Ve dem som drar i väg ner till Egypten för att få hjälp.

De förlitar sig på hästar

och förtröstar på vagnar,

därför att de är många,

och på ryttare,

därför att mängden är stor.

De vänder inte sin blick till Israels Helige

och frågar inte efter Herren.

² Men också han är vis, och låter olyckan komma.

Han tar inte tillbaka sina ord.

Han reser sig upp mot de ondas hus

och mot hjälp från ogärningsmän.

³ Ty egyptierna är människor och inte Gud,

deras hästar är kött och inte ande.

Herren skall räcka ut sin hand,

och hjälparen skall vackla och den hjälpte falla,

båda skall tillsammans förgås.

⁴ Ty så har Herren sagt till mig:

Liksom ett lejon ryter, ett ungt lejon över sitt rov

när många herdor samlas emot det,

och inte skräms av herdarnas rop

eller fruktar för deras oväsen,

så skall Herren Sebaot fara ner för att strida på Sions berg

och uppe på dess höjd.

⁵ Som fågeln breder ut sina vingar,

så skall Herren Sebaot beskydda Jerusalem.
Han skall beskydda och hjälpa, skona och rädda.

⁶ Vänd om till honom som ni så djupt har avfallit ifrån, ni Israels barn.
⁷ Ty på den dagen skall var och en kasta bort sina avgudar av silver och sina avgudar av guld, som era händer har gjort åt er till synd. ⁸ Assur skall falla, men inte genom en mans svärd. Ett svärd som inte är en människas skall förtära honom. Han skall fly för svärd, och hans unga män skall bli slavar. ⁹ Hans klippa skall förgås av skräck, och hans furstar skall förfärad fly för baneret.

Så säger Herren, han som har sin eld på Sion och sin ugn i Jerusalem.

Rättfärdighetens rike

32 Se, en kung skall regera i rättfärdighet,
furstar skall styra med rättvisa.

² En man skall vara som en tillflykt i stormen,
som ett skydd mot störtskuren,
som vattenbäckar i en ödemark,
som skuggan av en väldig klippa
i ett törstigt land.

³ De som har ögon att se med
skall inte vara förblindade,
de som har öron att höra med skall lyssna.

⁴ De obetänksammas hjärtan
skall förstå kunskap,
och de stammandes tunga
skall tala flytande och klart.

⁵ Dåren skall då inte mer kallas ädel,
girigbuken inte kallas frikostig.

⁶ Ty en dåre talar dårskap,
hans hjärta gör det som är orätt,
så att han handlar ogudaktigt
och sprider villoläror om Herren.
Han svälter ut den hungriges själ
och hindrar den törstige att dricka.

⁷ Girigbukens vapen är onda,

han tänker ut ondskefulla anslag
för att fördärva de betryckta genom lögnaktiga ord
och den fattige när han vädjar om rättvisa.

⁸ Men den ädle tänker ädla tankar,
han står fast vid det som är ädelt.

Dom och upprättelse

⁹ Ni kvinnor som är så säkra,
res er upp och hör min röst.

Ni självsäkra döttrar,
lyssna till mina ord.

¹⁰ När dagar lagts till år skall ni darra,
ni som är så sorglösa,
ty vinskörden uteblir,
ingen fruktskörd kommer mer.

¹¹ Bäva, ni som är så säkra,
darra, ni som är så sorglösa,
lägg av era kläder och blotta er,
bär säcktyg runt era höfter!

¹² Slå er för bröstet,
klaga över de vackra fälten,
över de fruktbara vinstockarna,

¹³ över mitt folks åkrar,
där törne och tistel skjuter upp,
ja, över alla glädjens boningar i den yra staden.

¹⁴ Ty palatset blir övergivet,
den folkrika staden lämnas öde.

Ofelhöjden med tornet förvandlas till grothålor för evig tid,
till glädje för vildåsnor
och bete för hjordar –

¹⁵ detta till dess att Anden från höjden blir utgjuten över oss
och öknen blir ett bördigt fält,
och det bördiga fältet räknas som skog.

¹⁶ Då skall rätten ta sin boning i öknen,
rättfärdigheten bo på det bördiga fältet.

¹⁷ Rättfärdighetens frukt skall vara frid,
och rättfärdighetens vinning vara ro och trygghet till evig tid.

¹⁸ Mitt folk skall bo i fridfulla hem,

i trygga boningar och på säkra viloplatser.

¹⁹ Men hagel skall falla när skogen fälls,
och staden skall bli djupt förödmjukad.

²⁰ Lyckliga är ni som sår vid alla vatten
och låter oxen och åsnan fritt ströva omkring.

Apostlagärningarna 24

Anklagelsen mot Paulus

24 Fem dagar senare kom översteprästen Ananias dit ner tillsammans med några äldste och en jurist, en viss Tertullus, och de framförde inför landshövdingen klagomål mot Paulus. ² När Paulus kallats in, började Tertullus anklaga honom och säga: ³ "Att det tack vare dig, högt ärade Felix, länge har rått fred och att detta folk överallt och på alla sätt har fått det mycket bättre, det erkänner vi med största tacksamhet. ⁴ För att inte besvära dig alltför länge, ber jag dig ha godheten att lyssna till vad vi i korthet har att säga. ⁵ Vi har nämligen funnit att den här mannen är en pestböld och ställer till oroligheter bland alla judar runt om i världen, och att han är ledare för nasareernas sekt.^[a] ⁶ Han har till och med försökt vanhelga templet, och därför grep vi honom.^[b] ⁸ När du själv förhör honom, kan du ta reda på allt som vi anklagar honom för." ⁹ Judarna^[c] instämde och påstod att det förhöll sig på det sättet.

Paulus försvarstal

¹⁰ Då landshövdingen gav tecken åt Paulus att tala, gav han sitt svar: "Eftersom jag vet att du i många år har varit domare över detta folk, försvarar jag min sak med tillförsikt. ¹¹ Du kan själv förvissa dig om att det inte är mer än tolv dagar sedan jag for upp till Jerusalem för att tillbe. ¹² Varken i templet eller i synagogorna eller ute i staden har de sett mig diskutera med någon eller ställa till oroligheter bland folket. ¹³ Och de kan inte heller bevisa inför dig vad de nu anklagar mig för. ¹⁴ Men det bekänner jag för dig att jag enligt 'den vägen' som de kallar för en sekt, tjänar mina fäders Gud på det sättet att jag tror på allt som är skrivet i lagen och hos profeterna. ¹⁵ Och jag har samma hopp till Gud som de, att både rättfärdiga och orättfärdiga skall uppstå en gång.

¹⁶ Därför strävar jag själv efter att alltid ha ett gott samvete inför Gud och människor.

¹⁷ Efter flera år kom jag för att överlämna gåvor åt mitt folk och för att frambära offer. ¹⁸ Då fann de mig i templet sedan jag renat mig,^[d] och där var ingen folkmassa eller något tumult. ¹⁹ Men där fanns några judar från Asien, som egentligen skulle stå här inför dig och anklaga mig, om de hade något att anföra emot mig. ²⁰ Eller låt dessa män själva tala om vilket brott de fann mig skyldig till när jag stod inför Stora rådet, ²¹ om det inte skulle vara för detta enda ord som jag ropade när jag stod ibland dem: Det är för de dödas uppståndelse som jag i dag står anklagad inför er."

Paulus i fängelse

²² Felix, som mycket väl kände till 'den vägen', uppsköt nu rättegången och sade: "När befälhavaren Lysias kommer hit ner, skall jag avgöra målet." ²³ Och han befälde officeren att hålla Paulus fängslad och samtidigt ge honom en viss lättnad och inte hindra någon av hans vänner från att vara honom till hjälp.

²⁴ Några dagar senare infann sig Felix tillsammans med sin hustru Drusilla,^[e] som var judinna. Och han lät hämta Paulus och hörde honom tala om tron på Kristus Jesus. ²⁵ Men då Paulus talade om rättfärdighet och självbehärskning och den kommande domen, blev Felix förskräckt och sade: "Gå din väg för den här gången. När jag får tid skall jag kalla på dig." ²⁶ Samtidigt hoppades han att Paulus skulle erbjuda honom pengar. Därför lät han ofta hämta honom och samtalande med honom. ²⁷ När två år hade gått, efterträddes Felix av Porcius Festus. Och då Felix ville hålla sig väl med judarna, lät han Paulus stanna kvar i fängelset.

19 oktober

St. Alonso de Orozco: "Håll inte på att hoppa mellan olika andliga böcker ! Och börja inte läsa mitt i eller mot slutet. vi njuter av variation i det vi läser – men tålmod är det vi behöver för att komma framåt. "

Jesaja 33

Assyriens fall och Sions räddning

33 Ve dig, du ödeläggare,^[a] som själv har gått fri från ödeläggelse.

Ve dig, du plundrare,

 som själv har undgått att bli plundrad.

När du har slutat att ödelägga,

 skall du själv ödeläggas.

När du har upphört att plundra,

 skall du själv plundras.

² Herre, var oss nådig, vi väntar på dig.

Bli du vår^[b] arm var morgon,

 vår frälsning i nödens tid.

³ För det väldiga dånet flyr folken,

 inför ditt majestät skingras folkslagen.

⁴ Man skall förse sig med byte från er,

 som när gräsmaskar förser sig.

 Så som gräshoppor störtar fram

 kastar han sig över det.

⁵ Upphöjd är Herren, ty han bor i höjden.

Han uppfyller Sion med rätt och rättfärdighet.

⁶ Han skall vara din framtids säkra grund,

 rik på frälsning, vishet och kunskap.

Herrens fruktan skall vara Sions skatt.

⁷ Hör, deras hjältar klagar därute,

 fredsbudbärarna gråter bittert.

⁸ Vägarna är öde, ingen går mer på stigarna.

Han bryter förbund, han föraktar städer,^[c]

han tar ingen hänsyn till människor.

⁹ Landet sörjer och försmäktar,
Libanon blygs och tynar bort,
Saron har blivit lik en ödemark,
Basans och Karmels skogar fäller sina löv.

¹⁰ Nu vill jag stå upp, säger Herren,
nu vill jag resa mig upp,
nu vill jag visa min höghet.

¹¹ Med halm går ni havande, och ni föder strå.
Er ande är en eld som kommer att förtära er.

¹² Folken skall förbrännas till kalk,
likt avhugget törne skall de brännas upp i eld.

¹³ Ni som är långt borta, hör vad jag har gjort.
Ni som är nära, lär känna min makt.

¹⁴ Syndarna i Sion blir förskräckta,
bävan griper de gudlösa.

"Vem av oss kan härda ut vid en förtärande eld?

Vem av oss kan bo vid en evig glöd?"

¹⁵ Den som vandrar i rättfärdighet
och talar vad rätt är,
den som föraktar det som vinns genom förtryck
och som avhåller sina händer från att ta mutor,
den som stoppar till sina öron
för att inte höra om blodsgärningar
och sluter sina ögon för att inte se det onda,

¹⁶ han skall bo på höjderna,
klippfästen skall vara hans värn.

Sitt bröd skall han få,
vatten skall aldrig fattas honom.

¹⁷ En kung i sin skönhet skall dina ögon se,
de skall blicka ut över ett vidsträckt land.

¹⁸ Då skall ditt hjärta tänka tillbaka
på förskräckelsens tid:

"Var är nu skrivarna,
var är skatteindrivarna,
var är de som räknade tornen?"

¹⁹ Du slipper då se det vildsinta folket,
folket med obegripligt språk
som ingen kunde förstå,

vars stammande tungomål
ingen kunde tyda.

²⁰ Se på Sion, våra högtiders stad!
Dina ögon skall skåda Jerusalem,
en säker boning,
ett tält som inte flyttas bort.
Dess tältpinnar skall aldrig ryckas upp,
och av dess tältlinor skall ingen enda brista.

²¹ Ty där skall Herren vara i sitt majestät.
Han skall vara för oss
som floder och breda strömmar.
Inget skepp med åror skall där gå fram,
inget mäktigt skepp färdas däröver.

²² Ty Herren är vår domare.
Herren är vår lagstiftare.
Herren är vår konung.
Han är den som frälsar oss.

²³ Dina tåg hänger slaka,
de håller inte masten stadig,
seglet är inte spänt.
Då skall mycket rövat gods utskiftas,
även de lama skall då ta byte.

²⁴ Och ingen av invånarna skall säga: "Jag är sjuk."
Folket som bor där
har fått sin synd förlåten.

Guds dom över Edom och andra folk

34 Träd fram, ni folk, och hör, lyssna, ni folkslag.
Jorden och allt som är på den må höra,
världen och allt som växer där.

² Ty Herrens vrede är riktad mot alla hednafolk,
hans förbittring mot alla deras härskaror.
Han överlämnar dem till undergång,
han utlämnar dem till slakt.

³ Deras slagna skall kastas bort,
stank stiger upp från deras döda kroppar,
bergen flyter av deras blod.

⁴ Himlens hela härskara förgås,
 himlarna rullas ihop som en bokrulle.
Hela dess härskara faller förvissnad ner
som vissnade löv från vinrankan,
 som vissnade blad från fikonträdet.

⁵ Ty mitt svärd har druckit sig rusigt i himlen.
Se, det far ner över Edom,
 över folket för min förbannelse
för att bli det till dom.

⁶ Herrens svärd dryper av blod,
 det är dränkt i fett,
i lamms och bockars blod,
 i talg från baggars njurar.
Ty Herren har ett offer i Bosra,
 en stor slakt i Edoms land.

⁷ Också vildoxar slaktas,
 liksom oxar och starka tjurar.
Deras land dricker sig rusigt av blod,
deras jord blir dränkt av fett.

⁸ Ty dagen för Herrens hämnd kommer,
ett vedergällningens år då han utför Sions sak.

⁹ Då blir Edoms bäckar förvandlade till tjära
och dess jord till svavel,
 dess land blir till brinnande tjära.

¹⁰ Varken natt eller dag skall den branden slockna,
ständigt skall röken av den stiga upp.
Från släkte till släkte skall landet ligga öde,
aldrig i evighet skall någon vandra där.

¹¹ Pelikaner och hägrar skall ta det i besittning,
uvar och korpar bo där.

 Han skall spänna linor och lod över det
till förödelse och ödeläggelse.

¹² Av dess ädlingar skall ingen finnas kvar
som kan utropa någon till kung.
 Alla dess furstar blir till intet.

¹³ Dess palats fylls av törne,
 nässlor och tistlar växer i dess borgar.
Det blir en boning för ökenhundar,
 ett tillhåll för strutsar.

¹⁴ Öknens vilddjur möter de tjutande ökendjuren,

raggiga bockar bräker till varandra.

Tornugglan kan där slå sig till ro och finna en viloplats åt sig.

¹⁵ Där ordnar pilormen sitt bo och lägger sina ägg,
kläcker ut ynglet och samlar det i sitt beskydd.

Där kommer gamarna tillsammans,
den ena efter den andra.

¹⁶ Efterforska i Herrens bok och läs!
Inte ett enda av dessa djur skall utebli,
det ena skall inte sakna det andra.

Ty det är hans mun som befaller det
och hans Ande som samlar dem.

¹⁷ Det är han som kastar lott för dem,
hans hand tilldelar dem deras mark efter mätsnöre.
För alltid skall de ha den till besittning,
från släkte till släkte skall de bo där.

Apostlagärningarna 25

Paulus inför landshövdingen Festus

25 Tre dagar efter det att Festus hade anlänt till provinsen, for han från Cesarea upp till Jerusalem. ² Överstepräster och judarnas ledare framförde då sina anklagelser mot Paulus. De vände sig till Festus ³ och bad att han skulle visa dem godheten att låta Paulus föras till Jerusalem. De planerade nämligen ett bakhåll och tänkte döda honom under vägen. ⁴ Men Festus svarade att Paulus skulle hållas kvar i Cesarea och att han själv inom kort skulle fara dit. ⁵ Han sade: "De som är ledare bland er kan följa med, och har mannen gjort något orätt, så kan de anklaga honom." ⁶ När sedan Festus hade uppehållit sig hos dem i högst åtta eller tio dagar, for han ner till Cesarea. Dagen därpå tog han plats på domarsätet och befalldes att Paulus skulle föras in.

Paulus vädjar till kejsaren

⁷ När Paulus kom omringades han av de judar som hade rest ner från Jerusalem, och de framförde många svåra beskyllningar som de inte kunde bevisa. ⁸ Paulus försvarade sig och sade: "Varken mot judarnas lag eller mot templet eller mot kejsaren har jag förbrutit mig." ⁹ Men Festus ville stå väl hos judarna och frågade Paulus: "Vill du fara upp till

Jerusalem och där dömas inför mig i denna sak?" ¹⁰ Paulus svarade: "Jag står inför kejsarens domstol, och där bör jag dömas. Judarna har jag inte gjort något ont, det vet du själv mycket väl. ¹¹ Har jag gjort något orätt och begått något brott som förtjänar döden, så är jag beredd att dö. Men om det inte ligger något i deras anklagelser, kan ingen utlämna mig åt dem. Jag vädjar till kejsaren." ¹² Festus överlade med sitt råd och svarade sedan: "Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du fara."

Paulus inför kung Agrippa

¹³ Några dagar senare kom kung Agrippa och Bernice^[a] till Cesarea för att besöka Festus. ¹⁴ De stannade där i flera dagar, och Festus lade fram Paulus sak inför kungen. "Vi har här en man", sade han, "som Felix har lämnat kvar som fånge. ¹⁵ Och när jag var i Jerusalem, framförde judarnas överstepräster och äldste klagomål mot honom och begärde att få honom dömd. ¹⁶ Men jag svarade dem att romarna inte har för sed att utlämna en anklagad människa, förrän hon har stått ansikte mot ansikte med sina anklagare och fått tillfälle att försvara sig mot deras anklagelser. ¹⁷ När de så hade kommit hit, uppsköt jag inte saken utan satte mig redan nästa dag på domarsätet och befallde att mannen skulle föras fram. ¹⁸ Men när hans anklagare uppträdde, beskyllde de honom inte för sådana brott som jag hade tänkt mig. ¹⁹ Vad de anförde mot honom gällde några tvistefrågor som rör deras egen religion och dessutom en viss Jesus som var död men som Paulus påstod var i livet. ²⁰ Och jag visste inte hur jag skulle handla i detta fall, och frågade därför om han ville resa till Jerusalem och där ställas inför rätta. ²¹ Men då Paulus yrkade på att få bli kvar för att kejsaren skulle avgöra saken, befallde jag att han skulle hållas kvar tills jag kunde skicka honom till kejsaren." ²² Och Agrippa sade till Festus: "Jag skulle också vilja höra den mannen." Festus svarade: "I morgon ska du få höra honom".

²³ Nästa dag kom Agrippa och Bernice med pomp och ståt och trädde in i audienssalen tillsammans med befälhavarna och de förnämsta männen i staden. På Festus befallning fördes Paulus in, ²⁴ och Festus sade: "Konung Agrippa och alla ni män som är här tillsammans med oss, ni ser framför er den man som är orsak till att hela skaran av judar har vänt sig till mig, både i Jerusalem och här, och högljutt krävt att han inte borde få leva längre. ²⁵ Men jag har inte funnit att han har gjort något som förtjänar döden, och då han själv har vädjat till kejsaren, har jag beslutat att skicka honom dit. ²⁶ Några säkra upplysningar om honom kan jag inte ge när jag skriver till min herre.^[b] Därför har jag ställt honom inför

er och först och främst inför dig, konung Agrippa, så att jag efter det här förhöret har något att skriva om.²⁷ Jag kan inte se någon mening med att skicka en fånge utan att ange vad han är anklagad för."

20 september

St. Teresa Kwon: "Då himlens Herre är mänsklighetens Fader och samtidigt Herre över allt skapat universum, hur kan du begära av mig att jag ska förråda Honom? Även här i denna värld förlåter vi inte någon som förråder sin mor eller far. Desto mer må jag aldrig förråda Honom som är alltings Fader."

Jesaja 35–36

Frälsningen – den heliga vägen

35 Öknen och ödemarken skall glädja sig,
hedmarken fröjda sig och blomstra som en lilja.

² Den skall blomstra skönt och fröjda sig,
ja, fröjda sig och jubla.

Libanons härlighet skall ges åt den,
Karmels och Sarons prakt.

De skall få se Herrens härlighet,
vår Guds majestät.

³ Stärk kraftlösa händer,
styrk vacklande knän.

⁴ Säg till de försagda:

"Var starka, frukta inte!"

Se, er Gud kommer med hämnd,
vedergällning kommer från Gud.

Han kommer själv och frälsar er.

⁵ Då skall de blindas ögon öppnas
och de dövas öron upplåtas.

⁶ Den lame skall hoppa som en hjort,
den stummes tunga skall jubla.

Ty vatten skall bryta fram i öknen,
strömmar på hedmarken.

⁷ Den glödande sanden skall bli en sjö,
den torra marken vattenrika källor.

Där schakalerna har sina lyor
skall det växa säv, vass och bambu.

⁸ En banad väg, en vandringsled, skall gå där,
och den skall kallas "den heliga vägen".

Ingen oren skall färdas på den,
men den är till för dem.^[a]

De som vandrar den vägen skall inte gå vilse,
även om de är dårar.

⁹ Lejon skall inte finnas där,
rovdjur skall inte komma dit.

De skall inte finnas där,
men de återlösta skall färdas på den.

¹⁰ Herrens friköpta skall vända tillbaka
och komma till Sion med jubel.

Evig glädje skall kröna deras huvuden.
Fröjd och glädje skall de få,
sorg och suckan skall fly bort.

Assyriernas hot mot Jerusalem

36 I kung Hiskias fjortonde regeringsår^[a] drog Sanherib, kungen i Assyrien, upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem.² Från Lakish skickade han Rab-Sake med en stor här till Jerusalem mot kung Hiskia. Han stannade vid Övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet.

³ Då gick överhovmästaren Eljakim, Hilcias son, skrivaren Shebna och kanslern Joa, Asafs son, ut till honom.⁴ Rab-Sake sade till dem: "Säg till Hiskia: Så säger den store kungen, kungen i Assyrien: Vad är det som gör dig så full av förtröstan?"⁵ Jag säger: Det är bara prat att du skulle

veta råd och ha makt att föra krig. Vem förtröstar du nu på, eftersom du har satt dig upp mot mig? ⁶ Du förtröstar väl på den brutna röststaven Egypten, men när någon stöder sig på den, går den in i hans hand och genomborrar den. Sådan är farao, kungen i Egypten, för alla som förtröstar på honom. ⁷ Eller säger du till mig: Vi förtröstar på Herren, vår Gud. Var det då inte hans offerhöjder och altaren Hiskia avskaffade, när han sade till Juda och Jerusalem: Inför detta altare skall ni tillbe? ⁸ Men ingå nu ett vad med min herre, kungen i Assyrien: Jag skall ge dig tvåusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem. ⁹ Hur skulle du då kunna slå tillbaka en enda ståthållare, en av min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till Egypten för att få vagnar och ryttare! ¹⁰ Menar du att jag utan Herrens vilja har dragit upp till detta land för att fördärva det? Herren sade till mig: Drag upp mot detta land och fördärva det!"

¹¹ Då sade Eljakim och Shebna och Joa till Rab-Sake: "Tala till dina tjänare på arameiska, för vi förstår det språket. Tala inte till oss på judiska inför folket som står på muren." ¹² Men Rab-Sake svarade: "Är det då till din herre och till dig som min herre har sänt mig att tala dessa ord? Är det inte i stället till de män som sitter på muren och som tillsammans med er skall tvingas äta sin egen avföring och dricka sin egen urin?" ¹³ Därefter steg Rab-Sake närmare och ropade högt på judiska: "Hör den store kungens, den assyriske kungens, ord. ¹⁴ Så säger kungen: Låt inte Hiskia bedra er, för han kan inte rädda er. ¹⁵ Låt inte Hiskia få er att förtrösta på Herren, när han säger: Herren skall förvisso rädda oss, och denna stad skall inte ges i den assyriske kungens hand.

¹⁶ Lyssna inte på Hiskia, för kungen i Assyrien säger: Gör upp i godo med mig och kom ut till mig, så skall ni få äta var och en av sin vinstock och av sitt fikonsträd och dricka var och en ur sin brunn, ¹⁷ tills jag kommer och hämtar er till ett land som är likt ert eget, ett land med säd och vin, ett land med bröd och vingårdar. ¹⁸ Låt inte Hiskia förleda er, när han säger: Herren skall rädda oss. Har någon av de andra folkens gudar räddat sitt land ur den assyriske kungens hand? ¹⁹ Var är Hamats och Arpads gudar? Var är Sefarvajims gudar? Eller har de räddat Samaria ur min hand? ²⁰ Vilken bland dessa länders alla gudar har kunnat rädda sitt land ur min hand? Skulle då Herren kunna rädda Jerusalem ur min hand?" ²¹ Men de teg och svarade honom inte ett ord, ty kungen hade givit denna befallning: "Svara honom inte."

²² Överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, skrivaren Shebna och kanslern Joa, Asafs son, kom till Hiskia med sönderrivna kläder och berättade för honom vad Rab-Sake hade sagt.

Apostlagärningarna 26

Paulus försvarstal inför kung Agrippa

26 Agrippa sade till Paulus: "Du har min tillåtelse att tala för din sak." Då räckte Paulus ut handen och började tala till sitt försvar: ² "Konung Agrippa, jag är tacksam över att det är inför dig som jag i dag får försvara mig mot allt som judarna anklagar mig för, ³ i synnerhet som du så väl känner till judarnas alla seder och tvistefrågor. Därför ber jag dig att lyssna på mig med tålmod. ⁴ Hur jag levt mitt liv från början, från det att jag var ung, bland mitt folk och i Jerusalem, det vet alla judar. ⁵ De känner mig sedan lång tid, och om de vill kan de vittna om att jag levt som farisé, enligt den strängaste riktningen i vår gudsdyrkan. ⁶ Och nu står jag anklagad för att ha satt mitt hopp till det löfte^[a] som Gud gav våra fäder. ⁷ Det är detta löfte som de tolv stammarna i vårt folk hoppas få se uppfyllt, medan de ständigt tjänar Gud natt och dag. För det hoppets skull, konung Agrippa, anklagas jag av judarna. ⁸ Varför anses det otroligt bland er att Gud uppväcker döda?

⁹ Själv menade jag att det var min plikt att på allt sätt bekämpa Jesu, nasaréns, namn, ¹⁰ och det gjorde jag också i Jerusalem. Många av de heliga spärrade jag in i fängelse, sedan jag fått fullmakt till det från översteprästerna. Och när man ville avrätta dem, röstade jag för det. ¹¹ Och överallt i synagogorna straffade jag dem gång på gång och tvingade dem att häda. Ja, i mitt vilda raseri förföljde jag dem till och med i utländska städer. ¹² När jag i ett sådant ärende var på väg till Damaskus med översteprästernas fullmakt och på deras uppdrag, ¹³ fick jag under resan, konung Agrippa, mitt på dagen se ett ljus från himlen, klarare än solen, stråla omkring mig och mina följeslagare. ¹⁴ Vi föll alla till marken, och jag hörde en röst som sade till mig på hebreiska: Saul, Saul, varför förföljer du mig? Det är hårt och smärtsamt för dig att sparka mot udden.^[b] ¹⁵ Jag sade: Vem är du, Herre? Och Herren svarade: Jag är Jesus, den som du förföljer. ¹⁶ Men stig upp och stå på fötterna! Ty jag har visat mig för dig för att utse dig till tjänare och vittne, både till vad du har sett och till det jag kommer att visa dig, ¹⁷ när jag räddar dig

undan ditt eget folk och undan hedningarna. Till dem sänder jag dig,
¹⁸ för att du skall öppna deras ögon, så att de vänder sig från mörker till
ljus, från Satans makt till Gud. Så skall ni genom tron på mig få
syndernas förlåtelse och arvslott bland dem som är helgade.

¹⁹ Därför, konung Agrippa, blev jag inte olydig mot den himmelska
synen, ²⁰ utan jag har predikat först i Damaskus och i Jerusalem och hela
Judeen och sedan ute bland hedningarna, att de skall ångra sig och
omvända sig till Gud och göra sådana gärningar som hör till
omvändelsen. ²¹ Därför grep judarna mig i templet och försökte döda
mig. ²² Men med Guds hjälp står jag ännu i dag som vittne inför både
små och stora. Och jag säger ingenting annat än vad profeterna och
Mose har sagt skulle ske: ²³ att Messias skulle lida och att han som den
förste som uppstått från de döda skulle förkunna ljuset både för vårt
folk och för hedningarna."

²⁴ Då han talade detta till sitt försvar, ropade Festus: "Du är från vettet,
Paulus. Din stora lärdom gör dig galen!" ²⁵ Paulus svarade: "Jag är inte
galen, högt ärade Festus. Vad jag säger är sant och förnuftigt.
²⁶ Konungen känner ju till allt detta, och därför talar jag också öppet och
fritt till honom. Jag kan inte tro att något av detta är obekant för honom.
Det har ju inte hänt i någon avkrok. ²⁷ Tror du på profeterna, konung
Agrippa? Jag vet att du tror." ²⁸ Agrippa svarade Paulus: "Du går fort fram
i ditt försök att övertala mig och göra mig till kristen." ²⁹ Paulus svarade:
"Fort eller långsamt, inför Gud skulle jag önska att inte bara du utan alla
som i dag lyssnar på mig blev sådana som jag, bortsett från de här
bojorna."

³⁰ Kungen reste sig nu tillsammans med landshövdingen och Bernice
och de andra som satt där, ³¹ och när de hade dragit sig tillbaka sade de
till varandra: "Den mannen har inte gjort något som förtjänar död eller
fängelse." ³² Och Agrippa sade till Festus: "Han hade kunnat frigges, om
han inte hade vädjat till kejsaren."

21 september

St. Bede: "Det är inte alls förvånande att Matteus, skatteindrivaren, gav upp sitt världsliga liv så snart Herren bad honom. Inte heller är det förvånande att han förenade sig med en rörelse vars Herre inte hade någonting av världslik rikedom. Matteus förstod nämligen att Kristus, han som bad honom lämna allt, hade evig rikedom att ge honom.)"

Jesaja 37

Jesajas profetia

37 När kung Hiskia hörde detta, rev han sönder sina kläder, höljde sig i säcktyg och gick in i Herrens hus.² Och han sände överhovmästaren Eljakim, skrivaren Shebna och de äldste bland prästerna, höljda i säcktyg, till profeten Jesaja, Amos son.³ De sade till honom: "Så säger Hiskia: Denna dag är en nödens, bestraffningens och föraktets dag, ty fostren har kommit fram till födelsen, men det finns ingen kraft att föda.⁴ Kanske skall Herren, din Gud, höra Rab-Sakes ord, som hans herre, kungen i Assyrien, har sänt för att håna den levande Guden, så att han straffar honom för dessa ord som Herren, din Gud, har hört. Bed en bön för den kvarleva som ännu finns."

⁵ När kung Hiskias tjänare kom till Jesaja, ⁶ sade Jesaja till dem: "Så skall ni säga till er herre: Så säger Herren: Frukta inte för de ord som du har hört och som den assyriske kungens tjänare har hädat mig med.⁷ Se, jag skall låta en ande verka i honom, så att han vänder tillbaka till sitt land, när han får höra ett rykte. Och jag skall låta honom falla för svärd i sitt eget land."

⁸ Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske kungen upptagen med att belägra Libna. Han hade nämligen hört att kungen hade brutit upp från Lakish.⁹ Men när Sanherib fick höra sägas om Tirhaka, kungen i Nubien, att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade han, så snart han hörde detta, sändebud till Hiskia med detta budskap:¹⁰ "Så skall ni säga till Hiskia, kungen i Juda: Låt inte din Gud, som du förtröstar på, bedra dig så att du tänker: Jerusalem skall inte falla i den assyriske kungens hand.¹¹ Du har ju hört vad kungarna i Assyrien har gjort med alla länder, hur de grundligt har förstört dem. Och du skulle bli räddad!¹² Har de folk som mina fäder fördärvade, Gozan, Haran,

Resef och Edens barn i Telassar, blivit räddade av sina gudar? ¹³ Var finns Hamats kung och Arpads kung och kungen över Sefarvajims stad, över Hena och Iva?"

Hiskias bön

¹⁴ När Hiskia hade tagit emot brevet av budbärarna och läst det, gick han upp i Herrens hus och bredde ut det inför Herrens ansikte. ¹⁵ Och Hiskia bad till Herren och sade: ¹⁶ " Herre Sebaot, Israels Gud, du som tronar på keruberna, endast du är Gud över alla riken på jorden. Du har gjort himmelen och jorden. ¹⁷ Herre, böj ditt öra och hör. Herre, öppna dina ögon och se. Hör alla Sanheribs ord, som han har talat för att håna den levande Guden. ¹⁸ Det är sant, Herre, att kungarna i Assyrien har ödelagt alla länder, också sitt eget land. ¹⁹ Och de har kastat deras gudar i elden, ty de var inga gudar utan verk av människohänder, trä och sten. Därför kunde de förgöra dem. ²⁰ Men nu, Herre, vår Gud, rädda oss ur hans hand, så att alla riken på jorden förstår att du är Herren,^[a] endast du."

²¹ Då sände Jesaja, Amos son, detta bud till Hiskia: "Så säger Herren, Israels Gud: Därför att du har bätt till mig angående Sanherib, kungen i Assyrien, ²² är detta det ord som Herren har talat om honom:

Hon föraktar dig och hånar dig,
jungfrun, dottern Sion.

Hon skakar på huvudet åt dig,
dottern Jerusalem.

²³ Vem har du hånat och hädat,
mot vem har du upphöjt din röst
och högmodigt lyft upp dina ögon?
Jo, mot Israels Helige.

²⁴ Genom dina tjänare hånade du Herren,
när du sade: "Med mina många vagnar
drog jag upp på bergens höjder,
till Libanons avlägsna trakter.

Jag högg ner dess höga cedrar
och utvalda cypresser.

Jag trängde fram till dess högsta höjder
och dess frodiga skog.

²⁵ Jag grävde brunnar och drack vatten,
med mina fötter torkade jag ut alla Egyptens strömmar."

²⁶ Har du inte hört att jag för länge sedan gjorde detta, att jag i forntidens dagar bestämde det, och nu har jag låtit det komma.

Du fick makt att ödelägga befästa städer och göra dem till ruinhögar.

²⁷ Deras invånare blev maktlösa, de blev förskräckta och stod med skam. Det gick med dem som med gräset på marken och den späda grönskan, som med gräset på taken och som säden som förbränns innan det växer upp.

²⁸ Jag vet om du sitter, om du går ut eller kommer in, och hur du rasar mot mig.

²⁹ Därför att du rasar mot mig och ditt högmod har nått mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka samma väg som du kom.

³⁰ Detta skall för dig vara tecknet: Man skall detta år äta vad som växer upp av spillsäd, och nästa år av självvuxen säd, men det tredje året skall ni så och skörda, plantera vingårdar och äta deras frukt. ³¹ Och de räddade av Juda hus som blivit kvar, skall på nytt skjuta rot nertill och bära frukt upptill. ³² Ty från Jerusalem skall en kvarleva gå ut, de räddade från Sions berg. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

³³ Därför säger Herren så om kungen i Assyrien:

Han skall inte komma in i denna stad eller skjuta någon pil ditin.

Han skall inte närma sig den bakom en sköld eller kasta upp en vall mot den.

³⁴ Han skall vända tillbaka samma väg han kom. In i denna stad skall han inte komma, säger Herren.

³⁵ Ty jag skall skydda och rädda denna stad för min och min tjänare Davids skull."

Sanheribs fall

³⁶ Och Herrens ängel gick ut och slog 185 000 i assyriernas läger, och när man steg upp tidigt följande morgon, se, då låg där fullt av döda

kroppar. ³⁷ Då bröt Sanherib, kungen i Assyrien, upp och vände tillbaka. Han stannade sedan i Nineve. ³⁸ Och när han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han dödad med svärd av sina söner Adrammelek och Sareser. De flydde sedan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blev kung efter honom.

Hiskias sjukdom och lovsång

38 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk. Profeten Jesaja, Amos son, kom till honom och sade: "Så säger Herren: Se om ditt hus, ty du kommer att dö och skall inte tillfriskna." ² Då vände Hiskia sitt ansikte mot väggen och bad till Herren: ³ "O, Herre, kom dock ihåg att jag har vandrat inför dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort det som är gott i dina ögon." Och Hiskia grät mycket.

⁴ Då kom Herrens ord till Jesaja. Han sade: ⁵ "Gå och säg till Hiskia: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall lägga femton år till din livstid. ⁶ Jag skall också rädda dig och denna stad ur den assyriske kungens hand och beskydda denna stad. ⁷ Detta skall för dig vara tecknet från Herren på att Herren skall göra vad han har sagt: ⁸ Se, jag skall låta skuggan på trappstegen gå tillbaka de tio steg som den har flyttat sig på Ahas trappa med solen." Solen gick då tillbaka tio av de steg på trappan som den redan hade gått.

⁹ En sång skriven av Hiskia, Juda kung, sedan han hade varit sjuk och blivit frisk igen:

¹⁰ Jag sade: I mina bästa dagar
går jag in genom dödsrikets portar.

Jag berövas återstoden av mina år.

¹¹ Jag sade: Jag får inte mer se Herren,
Herren i de levandes land.

Hos dem som bor i förgängelsen
får jag inte mer se människor.

¹² Min boning rycks upp och flyttas bort ifrån mig
som en herdes tält.

Jag har vävt mitt liv till slut som en vävare sin väv,
och han skär ner mig från bommen.

Innan dagen gått över i natt gör du slut på mig.

¹³ Jag ropar på hjälp ända till morgonen.
Som ett lejon krossar han alla mina ben.
Innan dagen gått över i natt gör du slut på mig.

¹⁴ Jag låter som en svala, som en trana,
jag kuttrar som en duva.

Mina matta ögon ser längtansfullt mot höjden:
"Herre, jag är betryckt tag dig an min sak!"

¹⁵ Vad skall jag säga?

Han har både talat till mig
och själv utfört sitt verk.

Stilla får jag nu leva alla mina år
på grund av min själs bedrövelse.

¹⁶ Herre, trots sådana ting lever människor,
och genom allt sådant hålls min ande vid liv.
Du gör mig frisk och låter mig leva.

¹⁷ Se, det som var så bittert för mig blev till nytta.
I din kärlek räddade du min själ från förintelsens grop,
ty du har kastat alla mina synder bakom din rygg.

¹⁸ Dödsriket tackar dig inte,
döden prisar dig inte.

De som far ner i graven hoppas inte på din trofasthet.

¹⁹ Den levande, den som lever, tackar dig,
så som jag gör i dag.

En far gör din trofasthet känd för barnen.

²⁰ Herren skall frälsa mig,
och mina sånger skall vi spela
i alla våra livsdagar i Herrens hus.

²¹ Och Jesaja sade att man skulle ta en fikonkaka och lägga den som
plåster på bölden så att han blev frisk. ²² Och Hiskia sade: "Vad är
tecknet på att jag får gå upp till Herrens hus?"

Sändebuden från Babel

39 Vid den tiden sände Merodak-Baladan, Baladans son, kungen i Babel,
brev och en gåva till Hiskia, ty han hade fått höra att han hade varit sjuk
och blivit frisk igen. ² Och Hiskia glädde sig över dem och visade

sändebuden sin skattkammare, sitt silver och guld, sina kryddor, sin dyrbara olja och hela sitt vapenförråd och allt som fanns i hans förrådshus. Det fanns ingenting i Hiskias hus eller övrigt i hans ägo som han inte visade dem.

³ Då kom profeten Jesaja till kung Hiskia och sade till honom: "Vad har dessa män sagt, och varifrån har de kommit till dig?" Hiskia svarade: "De har kommit till mig från ett avlägset land, från Babel." ⁴ Jesaja frågade: "Vad har de sett i ditt hus?" Hiskia svarade: "De har sett allt som finns i mitt hus. Det finns ingenting i mina förrådshus som jag inte har låtit dem se." ⁵ Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör Herren Sebaots ord: ⁶ Se, dagar skall komma, då allt som finns i ditt hus och som dina fäder har samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel. Ingenting skall bli kvar, säger Herren. ⁷ Och några av de söner som skall utgå från dig och som du kommer att föda skall man ta, och de skall bli hovmän i den babyloniske kungens palats."

⁸ Hiskia sade till Jesaja: "Gott är det Herrens ord du har talat." Och han tänkte: "Fred och trygghet skall ju råda i min tid."

Apostlagärningarna 27

Paulus resa till Rom

27 När det var bestämt att vi skulle avsegla till Italien, överlämnade man Paulus och några andra fångar till en officer som hette Julius och som tillhörde den kejsarliga vakten. ² Vi gick ombord på ett fartyg från Adramyttium som skulle gå till hamnar i Asien, och avseglade. Aristarkus, en makedonier från Tessalonika, var med oss. ³ Dagen därpå lade vi till i Sidon, och Julius som behandlade Paulus väl, lät honom gå till sina vänner för att få den hjälp han behövde. ⁴ När vi hade lagt ut därifrån, seglade vi i lä av Cypern, eftersom vi hade motvind. ⁵ Och sedan vi seglat över öppna havet längs kusten av Cilicien och Pamfylien, lade vi till vid Myra i Lykien. ⁶ Där fann officeren ett skepp från Alexandria som skulle segla till Italien, och han tog oss ombord på det. ⁷ Under åtskilliga dagar gick seglingen långsamt, och då vi med knapp nöd hade nått Knidus och vinden inte tillät oss fortsätta, seglade vi i lä av Kreta vid Salmone. ⁸ Och sedan vi med stor svårighet hade följt

kusten, kom vi till en plats som heter Goda hamnarna, nära staden Lasea.

⁹ Eftersom det hade gått en lång tid och sjöresan blivit farlig – fastedagen^(a) var redan förbi – varnade Paulus dem ¹⁰ och sade: "Ni män, jag ser att den här sjöresan kommer att bli riskfylld och medföra stor förlust inte bara av last och skepp utan också av våra liv." ¹¹ Men officeren litade på styrmannen och skeppets ägare och inte på det Paulus sade. ¹² Och då hamnen inte var en lämplig plats för övervintring, beslöt flertalet att lägga ut därifrån och försöka nå Fenix, en hamn på Kreta som ligger öppen mot sydväst och nordväst. Där ville de tillbringa vintern.

Stormen

¹³ När så en svag sydlig vind blåste upp, menade de att de kunde genomföra vad de hade föresatt sig. De lättade ankar och seglade längs Kretas kust. ¹⁴ Inte långt därefter svepte en kraftig virvelstorm, den så kallade Nordosten, ner från ön. ¹⁵ Då skeppet fångades upp av den och inte kunde hålla upp mot vinden, gav vi efter och lät det driva. ¹⁶ Vi kom i lä bakom en liten ö som heter Kauda och lyckades med knapp nöd bärga skeppsbåten. ¹⁷ När de hade dragit upp den, tog de nödutrustningen i bruk och slog trossar om skrovet. Och eftersom de var rädda att de skulle kastas upp på Syrtenbankarna, lade de ut drivankaret^(b) och lät skeppet driva. ¹⁸ Då vi var hårt ansatta av stormen, började de dagen därpå kasta lasten överbord, ¹⁹ och på tredje dagen kastade de med egna händer skeppets utrustning överbord. ²⁰ Varken sol eller stjärnor syntes på flera dygn, och stormen låg på, så att vi till sist förlorade allt hopp om räddning.

²¹ De hade nu inte ätit på länge. Då steg Paulus fram mitt ibland dem och sade: "Ni män borde ha lytt mitt råd att inte lägga ut från Kreta och så undvikit denna skada och förlust. ²² Och nu uppmanar jag er att vara vid gott mod. Inte en enda av er skall mista livet, bara fartyget skall gå under. ²³ En ängel från den Gud som jag tillhör och tjänar stod nämligen bredvid mig i natt, ²⁴ och han sade: Frukta inte, Paulus. Du skall stå inför kejsaren. Och se, alla dem som seglar med dig har Gud skänkt dig. ²⁵ Var därför vid gott mod, ni män. Ty den tilltron har jag till Gud att det blir som han har sagt mig. ²⁶ Men vi måste kastas upp på en ö."

Skeppsbrottet

²⁷ Den fjortonde natten kom och vi drev omkring på Adriatiska havet. Vid midnatt började sjömännen förstå att de närmade sig land. ²⁸ De lodade och fann tjugo famnars djup. Kort därefter lodade de igen och fann att djupet var femton famnar. ²⁹ De var rädda för att vi skulle driva upp på något skarpt skär och kastade därför ut fyra ankare från aktern och längtade efter att det skulle bli dag. ³⁰ Men sjömännen gjorde ett försök att fly från skeppet och firade ner skeppsbåten i sjön under förevändning att de skulle kasta ut ankare från fören. ³¹ Paulus sade till officeren och soldaterna: "Om inte dessa stannar kvar ombord, kan ni inte räddas." ³² Då kapade soldaterna trossarna på skeppsbåten och lät den driva.

³³ Just innan det dagades uppmanade Paulus alla att äta. Han sade: "I fjorton dagar har ni nu väntat och varit utan mat och inte ätit något. ³⁴ Därför uppmanar jag er att äta. Det behöver ni för att bli räddade, för ingen av er skall förlora så mycket som ett hårstrå på sitt huvud." ³⁵ När han hade sagt detta, tog han ett bröd, tackade Gud inför dem alla och bröt det och började äta. ³⁶ Då fick alla nytt mod och tog sig mat, också de. ³⁷ Vi var allt som allt tvåhundra sextio personer ombord. ³⁸ Efter att ha ätit sig mätta lättade de skeppet genom att kasta vetelasten i sjön.

³⁹ När det blev dag kände de inte igen landet, men de fick syn på en bukt med jämn strand och beslöt sig för att om möjligt låta skeppet driva upp där. ⁴⁰ De kapade ankarna och lämnade dem i havet. Samtidigt löste de trossarna till styråror, hissade förseglet för vinden och styrde mot stranden. ⁴¹ Men de drev mot ett rev och lät skeppet gå upp på det. Fören borrade sig in och stod orubbligt fast, under det att aktern alltmer bröts sönder av de kraftiga vågorna. ⁴² Soldaterna beslöt då att döda fångarna så att ingen skulle kunna simma i väg och fly. ⁴³ Men officeren ville rädda Paulus och hindrade dem från att utföra sin plan. Han befallde att de simkunniga först skulle hoppa i vattnet och ta sig i land ⁴⁴ och därefter de övriga, en del på plankor och andra på vrakspillror från skeppet. ^c På det sättet räddades alla i land.

22 september

*St. Thomas av Villanova: "Om du vill att Gud ska höra din bön, lyssna på de fattigas röst.
Om du vill att Gud ska förutse dina behov, ge till de behövande innan de hinner fråga dig.. Särskilt de som skäms för att tigga. Att tvinga dem att be om gåvor är att tvinga dem att köpa dem."*

Jesaja 40–41

I. SION OCH FRÄLSNINGEN FRÅN ASSUR–BABEL (Kap 40–48)

Herren tröstar sitt folk

40 Trösta, trösta mitt folk! säger er Gud.

² Tala ljuvligt till Jerusalem och förkunna för det att dess vedermöda är slut,
att dess missgärning är försonad,
och att det har fått dubbelt igen av Herrens hand för alla sina synder.

³ En röst ropar i öknen:

"Bered väg för Herren,
bana en jämn väg i ödemarken för vår Gud.

⁴ Varje dal skall höjas,
alla berg och höjder sänkas.

Ojämn mark skall jämnas,
kuperat land bli slät mark.

⁵ Herrens härlighet skall uppenbaras,
alla människor skall tillsammans se den.

Ty Herrens mun har talat."

⁶ Hör någon säger: "Predika!"

Och en annan^a svarar: "Vad skall jag predika?"

"Allt kött är gräs

och all dess härlighet är som blomster på marken.

⁷ Gräs torkar, blomster vissnar,
när Herrens Ande blåser på det.

Ja, folket är gräs!

⁸ Gräs torkar bort, blomster vissnar,
men vår Guds ord förblir i evighet."

⁹ Sion, du glädjens budbärrinna,
stig upp på ett högt berg.

Jerusalem, du glädjens budbärrinna,
höj din röst med kraft.

Höj den utan fruktan, säg till Juda städer:

"Se, er Gud!"

¹⁰ Ja, Herren, Herren kommer med makt,
hans arm visar sin makt.

Se, han har med sig sin lön,
hans segerbyte går framför honom.

¹¹ Han för sin hjord i bet som en herde,
han samlar lammen i sina armar,
han bär dem i sin famn.

Sakta för han moderfåren fram.

Ingen kan liknas vid Gud

¹² Vem har mätt vattnen i sin kupade hand
och tagit mått på himlens vidd med sina utspända fingrar?
Vem har samlat stoftet på jorden i ett måttkar,
eller vägt bergen på en våg och höjderna i en vågskål?

¹³ Vem har utforskat Herrens Ande,
och vem kan ge honom råd och undervisa honom?

¹⁴ Vem rådfrågar han,
för att denne skall ge honom förstånd
och lära honom den rätta stigen,
lära honom kunskap
och visa honom förståndets väg?

¹⁵ Se, folken är som en droppe i en spann,
som ett dammkorn i en vågskål.

Kustländerna lyfter han som ett stoftkorn.

¹⁶ Libanons skog räcker inte till offerved,

dess djur inte till brännoffer.

¹⁷ Alla folk är som ett intet inför honom,
mindre än intet och idel tomhet anser han dem vara.

¹⁸ Vem vill ni likna Gud vid,
vad vill ni jämföra honom med?

¹⁹ Hantverkaren gjuter en avgudabild,
och guldsmeden belägger den med guld
och smider silverkedjor.

²⁰ Den som inte har råd att offra mycket
väljer ett stycke trä som inte ruttnar.
Sedan söker han en erfaren hantverkare
som kan forma en avgudabild
som inte faller omkull.

²¹ Vet ni inte det,
har ni inte hört det?

Har inte detta förkunnats för er från begynnelsen?
Har ni inte förstått det alltifrån jordens grundläggning?

²² För honom som tronar över världen
är dess inbyggare som gräshoppor.

Han breder ut himlen som ett flor,
spänner ut den som ett tält att bo inunder.

²³ Han gör furstar till intet
och förvandlar jordens domare till tomhet.

²⁴ Knappt är de planterade,
knappt är de sådda,
knappt har deras stam slagit rot i jorden,
så blåser han på dem och de förtorkar,
och en stormvind för bort dem som strå.

²⁵ Vem vill ni då likna mig vid,
så att jag skulle vara som han?
säger den Helige.

²⁶ Lyft upp era ögon mot höjden och se:
Vem har skapat allt detta?

Vem för härskaran däruppe fram i räknade skaror?
Genom sin stora makt och sin väldiga kraft
nämner han dem alla vid namn –
ingen enda uteblir.

²⁷ Hur kan du Jakob säga,

du Israel påstå:

"Min väg är dold för Herren.

Gud bryr sig inte om min rätt?"

²⁸ Vet du inte, har du inte hört

att Herren är en evig Gud,

som har skapat jordens ändar?

Han blir inte trött och utmattas inte,
hans förstånd kan inte utforskas.

²⁹ Han ger den trötte kraft

och ökar den maktlöses styrka.

³⁰ Ynglingar kan bli trötta och ge upp,
unga män kan falla.

³¹ Men de som hoppas på Herren får ny kraft,
de lyfter med vingar som örnar.

De skyndar i väg utan att mattas,
de färdas framåt utan att bli trötta.

Herren eller avgudarna

41 Var tysta inför mig, ni kustländer.

Låt folken hämta ny kraft,

låt dem komma fram och sedan tala.

Låt oss tillsammans träda inför rätta.

² Vem har låtit denne uppstå i öster,
han som möts av rättfärdighet?

Vem ger folkslag i hans våld

och gör honom till härskare över kungar?

Vem gör dem till stoft för hans svärd
och som bortblåst halm för hans båge?

³ Han driver bort dem, där han trygg vandrar fram,
på vägar där hans fötter aldrig gått.

⁴ Vem har planerat och utfört detta?

Det är han som från begynnelsen
kallade fram människors slakten.

Jag, Herren, är den förste och den siste.

Jag är denne Gud.

⁵ Havsländerna ser det och bävar,

jordens ändar förskräcks.
De närmar sig och kommer.

⁶ Den ene vill hjälpa den andre
och säger till honom: "Var stark!"

⁷ Den som snidar i trä styrker guldsmeden,
och bleckslagaren styrker den som hamrar på städ.
Han säger om lödningen: "Den är god"
och nitar fast avguden, så att den inte faller omkull.

⁸ Men du Israel, min tjänare,
du Jakob, som jag har utvalt,
du ättling av Abraham, min vän!

⁹ Jag har hämtat dig från jordens ändar,
kallat dig hit från dess yttersta hörn
och jag har sagt till dig: "Du är min tjänare,
dig har jag utvalt och inte förkastat."

¹⁰ Frukta inte, ty jag är med dig,
se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud.
Jag styrker dig, jag hjälper dig,
jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.

¹¹ Se, alla som hatar dig
skall komma på skam och blygas.
Dina motståndare skall bli till intet och förgås.

¹² Du skall söka efter dina motståndare men inte finna dem.
De som strider mot dig
skall gå under och bli till intet.

¹³ Ty jag är Herren, din Gud,
som fattar din högra hand
och som säger till dig: Frukta inte, jag hjälper dig.

¹⁴ Frukta därför inte, du mask Jakob,
ni Israels män.

Jag hjälper dig, säger Herren.
Israels Helige är din återlösare.

¹⁵ Se, jag gör dig till en ny tröskvagn med skarpa taggar.
Du skall tröska sönder berg och krossa dem till stoft
och göra höjder lika agnar.

¹⁶ Du skall kasta dem med kastskovel,
och vinden skall föra bort dem
och stormen skingra dem.

Men själv skall du fröjda dig i Herren,
jubla över Israels Helige.

¹⁷ De betryckta och fattiga söker förgäves efter vatten,
deras tunga förtorkar av törst.

Men jag, Herren, skall bönhöra dem,
Israels Gud skall inte överge dem.

¹⁸ Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna
och källor i dalarna.

Jag skall göra öknen till sjö
och torrt land till källsprång.

¹⁹ Jag skall låta cedrar och akacieträd växa upp i öknen
med myrten och olivträd.

På hedmarken skall jag plantera cypress
tillsammans med alm och buxbom,

²⁰ för att man tillsammans skall se och veta,
ge akt på och förstå

att Herrens hand har gjort detta,
att Israels Helige har skapat det.

²¹ För fram er sak, säger Herren,
kom med era bevis, säger Jakobs Konung.

²² Låt dem komma och förkunna för oss vad som skall ske.
Var finns era tidigare utsagor?

Lägg fram dem, så skall vi ge akt på dem
och se efter hur de har gått i fullbordan.
Eller låt oss höra vad som skall komma.

²³ Tala om vad som skall hända i framtiden,
så att vi kan se att ni är gudar.

Gör något, vad det vara må,
så att vi alla häpnar när vi ser det.

²⁴ Men se, ni är mindre än ett intet,
ert verk är ingenting alls.

Den som väljer er är avskyvärd.

²⁵ Jag har låtit en man uppstå i norr,
och han kommer ifrån öster.

Han skall åkalla mitt namn.

Han skall gå fram över de styrande,
som vore de lerjord,
lik en krukmakare som trampar lera.

²⁶ Vem talade om detta från begynnelsen,
så att vi fick veta det,
eller i förväg så att vi kunde säga:
"Han har rätt".

Det fanns ingen som talade om det,
ingen som lät oss höra det,
ingen som hörde er tala om det.

²⁷ Jag är den förste som säger till Sion: "Se, där är de!",
den förste som ger Jerusalem detta glädjebud.

²⁸ Jag ser mig om, men här finns ingen.
Av dessa är det ingen som kan ge besked,
ingen som kan ge ett svar på min fråga.

²⁹ Se, de är alla fåfänglighet,
deras verk är ett intet,
deras avgudabilder är vind och tomhet.

Apostlagärningarna 28

På Melite

28 Sedan vi hade blivit räddade, fick vi veta att ön hette Melite.^[a]² De infödda visade oss en ovanligt stor vänlighet. De tände en eld och tog hand om oss alla, eftersom det började regna och var kallt.³ Paulus hade just samlat ett fång kvistar och lagt på elden, då en huggorm kom ut på grund av hettan och högg sig fast i hans hand.⁴ När de infödda såg ormen hänga fast vid hans hand, sade de till varandra: "Den där mannen är utan tvekan en mördare, som rättvisans gudinna inte låter leva, även om han har räddats från havet."⁵ Men Paulus skakade av sig ormen i elden och tog ingen skada.⁶ De väntade nu att han skulle svullna upp eller plötsligt falla död ner. Sedan de väntat länge och sett att inget ovanligt hände honom, ändrade de sig och sade att han var en gud.

⁷ I trakten kring denna plats fanns det lantgårdar som tillhörde Publius, den främste mannen på ön. Han tog vänligt emot oss och lät oss vara hans gäster i tre dagar.⁸ Publius far låg just då sjuk i hög feber och svår diarré. Paulus gick in till honom, bad och lade händerna på honom och botade honom.⁹ Efter den händelsen kom också andra sjuka på ön till honom och blev botade.¹⁰ De visade oss sin uppskattning på många sätt, och när vi skulle avsegla försåg de oss med vad vi behövde.

Till Rom

¹¹ Efter tre månader avseglade vi med ett skepp som hade övervintrat vid ön. Det kom från Alexandria och hade Tvillingarna^[b] som galjonsbild. ¹² Vi lade till vid Syrakusa och stannade där i tre dagar.

¹³ Därifrån följde vi kusten och kom till Regium. En dag senare fick vi sydlig vind, och vi kom på andra dagen till Puteoli. ¹⁴ Där fann vi bröder som inbjöd oss att stanna hos dem i sju dagar. Och så kom vi till Rom.

Paulus i Rom

¹⁵ Bröderna där hade fått besked om oss, och de kom ända ut till Forum Appii och Tres Tabernae för att möta oss. Då Paulus fick se dem tackade han Gud och fick nytt mod. ¹⁶ Sedan vi kommit fram till Rom fick Paulus tillåtelse att bo för sig själv tillsammans med den soldat som skulle bevaka honom. ¹⁷ Tre dagar senare kallade han till sig de ledande bland judarna, och när de var samlade sade han till dem: "Bröder, trots att jag inte har gjort något som kunde skada vårt folk eller våra seder från fäderna, blev jag fångslad i Jerusalem och utlämnad åt romarna.

¹⁸ Sedan de förhört mig ville de frige mig, eftersom jag inte var skyldig till något som förtjänade döden. ¹⁹ Men då judarna satte sig emot det, blev jag tvungen att vädja till kejsaren. Dock har jag inte någon anklagelse mot mitt eget folk. ²⁰ Det är därför jag kallat er hit för att träffa er och tala med er, eftersom det är för Israels hopp jag bär dessa bojor." ²¹ De svarade honom: "Vi har inte fått något brev om dig från Judeen, och inte heller har någon av de bröder som kommit hit meddelat eller sagt något ont om dig. ²² Men vi vill gärna höra vad du tänker. Ty den här sekten blir motsagd överallt, det vet vi."

²³ De bestämde en dag för honom, och då kom ännu fler till hans bostad. För dem förkunnade han Guds rike och vittnade om det, och han försökte övertyga dem om Jesus, både utifrån Mose lag och profeterna. Och det höll han på med från morgonen ända till kvällen. ²⁴ Somliga lät sig övertygas av hans ord, men andra ville inte tro. ²⁵ Eftersom de inte kunde komma överens skildes de åt, sedan Paulus hade sagt detta enda ord: "Den helige Ande talade rätt genom profeten Jesaja till era fäder ²⁶ när han sade:

Gå till detta folk och säg: Även om ni hör,
skall ni inte förstå, och även om ni ser,
skall ni inte inse.^[c]

²⁷ Ty detta folks hjärta är förstocket. De hör illa med sina öron,

och de sluter sina ögon, så att de inte ser med ögonen eller hör med öronen eller förstår med hjärtat och vänder om, så att jag får bota dem.

²⁸ Därför skall ni veta att denna Guds frälsning är sänd till hedningarna, och de kommer att lyssna.^[d]

³⁰ I två hela år bodde Paulus i den bostad som han hade hyrt, och han tog emot alla som kom till honom. ³¹ Han predikade Guds rike och undervisade med stor frimodighet om Herren Jesus Kristus utan att bli hindrad.^[e]

23 september

St. Pio de Pietrelcina: "Gör allt för Guds kärleks och äras skull utan att se till resultatet av verksamheten. Alla handlingar bedöms utifrån intentionen, inte resultatet."

Jesaja 42–43

Herrens tjänare

42 Se, min tjänare som jag uppehåller,
min utvalde, i vilken min själ har sin glädje.
Jag har låtit min Ande komma över honom.
Han skall utbreda rätten bland hednafolken.

² Han skall inte skria eller ropa,

inte låta sin röst höras på gatorna.

³ Ett brutet strå skall han inte krossa,
en tynande veke skall han inte släcka.
Han skall i trofasthet utbreda rätten.

⁴ Han skall inte förtrötts eller brytas ner,
förrän han har grundat rätten på jorden.
Havsländerna väntar på hans undervisning.

⁵ Så säger Gud, Herren,
han som har skapat himlen och spänt ut den,
han som har utbrett jorden med allt som växer där,
han som har givit liv åt folket som bor där
och ande åt dem som vandrar på den.

⁶ Jag, Herren, har kallat dig i rättfärdighet,
jag skall hålla dig i handen.

Jag skall bevara dig
och göra dig till ett förbund för folket,
till ett ljus för hednafolken,
⁷ för att du skall öppna blinda ögon
och föra fångar ut ur fångelset,
ur fångenskapen dem som sitter i mörker.

⁸ Jag är Herren, det är mitt namn.

Jag ger inte min ära åt någon annan
eller mitt lov åt avgudabilder.

⁹ Se, vad jag förut förkunnade har kommit.

Nu förkunnar jag nya ting,
innan de visar sig låter jag er höra om dem.

En ny sång

¹⁰ Sjung till Herren en ny sång,
sjung hans lov från jordens ände,
ni som far på havet och allt som finns i det,
ni havsländer med era invånare.

¹¹ Höj din röst, du öken med dina städer,
ni byar där Kedar bor.

Jubla, ni klippornas invånare,
ropa från bergens toppar.

¹² Ge Herren ära,
förkunna hans lov i havsländerna.

Herren skall gripa in

¹³ Herren drar ut som en hjälte,
han eggar upp sig med en stridsmans iver.

Han ropar högt, han ger upp ett härskri
och visar sin makt mot sina fiender.

¹⁴ Under lång tid har jag tigit,
jag höll mig stilla, jag lade band på mig.

Men nu skall jag skrika som en barnaföderska,
jag skall flämta och flåsa på samma gång.

¹⁵ Jag skall ödelägga berg och höjder
och låta allt gräs på dem torka bort.

Jag skall göra strömmar till land
och låta sjöar torka ut.

¹⁶ De blinda skall jag leda på en väg som de inte känner,
på okända stigar skall jag föra dem fram.

Jag skall göra mörkret framför dem till ljus
och det som är ojämnt till jämn mark.

Detta är vad jag skall göra,
och jag skall inte överge dem.

¹⁷ Men de som förtröstar på skurna avgudabilder
och som säger till gjutna beläten:

"Ni är våra gudar",
de skall vika tillbaka och stå där med skam.

Israels barn är blinda och döva

¹⁸ Ni som är döva, hör,
ni som är blinda, skåda och se.

¹⁹ Vem är så blind som min tjänare
och så döv som min budbärare som jag sänder i väg?

Vem är så blind som min förtrogne,
så blind som Herrens tjänare?

²⁰ Du har sett mycket, men inte tagit vara på det,
fastän öronen är öppna, lyssnar ingen.

²¹ Det behagade Herren för hans rättfärdighets skull
att låta sin undervisning komma till makt och ära.

²² Men detta är ett plundrat och skövat folk.

De ligger alla bundna i hålor,
i fångelser hålls de gömda.

De har lämnats ut till plundring
utan att någon räddar,

till plundring utan att någon säger:

"Ge tillbaka."

²³ Om ni ändå ville lyssna på detta,
ta vara på det och höra för framtiden!

²⁴ Vem har lämnat Jakob till skövling
och Israel åt plundrare?

Har inte Herren gjort det,
han som vi syndat mot?

Ty de ville inte vandra på hans vägar
och inte höra på hans undervisning.

²⁵ Därför utgöt han sin brinnande vrede över dem
– krigets raseri.

De förbrändes av det runt omkring,
men de besinnade det inte.

De förtärdes av det
men tog det inte till sitt hjärta.

Israels oförtjänta räddning

43 Men nu, så säger Herren, han som har skapat dig, Jakob,
han som har danat dig, Israel:

Frukta inte, ty jag har återlöst dig,
jag har kallat dig vid namn, du är min.

² Om du än måste gå genom vatten,

är jag med dig,
eller genom strömmar,

så skall de inte dränka dig.

Om du än måste gå genom eld,

skall du inte bli svedd,
lågan skall inte bränna dig.

³ Ty jag är Herren, din Gud,
Israels Helige, din Frälsare.

Jag ger Egypten till lösepenning för dig,
Nubien och Seba i ditt ställe.

⁴ Eftersom du är dyrbar i mina ögon,

högt aktad och älskad av mig,
ger jag människor i ditt ställe,

folk i stället för ditt liv.

⁵ Frukta inte, ty jag är med dig.

Jag skall låta dina barn komma från öster,
och från väster skall jag samla dig.

⁶ Jag skall säga till länderna i norr: "Ge hit!"

och till södern: "Håll dem inte tillbaka!

För hit mina söner fjärran ifrån

och mina döttrar från jordens ände,

⁷ var och en som är uppkallad efter mitt namn,

och som jag har skapat till min ära,

som jag har format och gjort."

⁸ För ut det blinda folket, som dock har ögon

och de döva, som dock har öron.

⁹ Låt alla hedningar komma tillsammans,

låt folken samlas.

Vem bland dem förkunnade detta

och lät oss höra om det som har skett?

Låt dem föra fram sina vittnen så att de kan få rätt.

Låt dem höra, så att de kan säga: "Det är sant."

¹⁰ Ni är mina vittnen, säger Herren,

och min tjänare, som jag har utvalt,

för att ni skall känna mig och tro mig

och förstå att jag är den som har förutsagt detta.

Före mig blev ingen Gud formad,

efter mig skall ingen komma.

¹¹ Jag, jag är Herren,

förutom mig finns ingen frälsare.

¹² Jag har förkunnat det och berett frälsning,

jag har kungjort det och ingen främmande gud ibland er.

Ni är mina vittnen, säger Herren, och jag är Gud.

¹³ Redan från första dagen är jag denne Gud.

Ingen kan rädda ur min hand.

När jag vill göra något, vem kan då förhindra det?

¹⁴ Så säger Herren,

er återlösare, Israels Helige:

För er skull sänder jag bud till Babel,

och bryter ner alla bommarna,

och kaldeernas jubel förvandlas till jämmer.

¹⁵ Jag är Herren, er Helige,

Israels skapare, er konung.

¹⁶ Så säger Herren,

han som gjorde en väg i havet,
en stig i väldiga vatten,
¹⁷ han som förde vagnar och hästar dit ut, en mäktig krigshär.
Där blev de liggande, de reser sig aldrig mer.
De utplånades, de släcktes som en veke.

¹⁸ Tänk inte på det som har hänt,
bry er inte om det som förr har varit.

¹⁹ Se, jag gör något nytt.

Redan nu visar det sig.

Märker ni det inte?

Jag skall göra en väg i vildmarken
och strömmar i öknen.

²⁰ Markens djur skall ära mig,

schakaler och strutsar,

ty jag förser vildmarken med vatten

och öknen med strömmar,

så att mitt folk, mina utvalda, kan dricka.

²¹ Det folk som jag har format åt mig

skall höja mitt lov.

²² Men du, Jakob, har inte kallat på mig,

du, Israel, har tröttnat på mig.

²³ Du har inte burit fram dina brännoffersfår åt mig
eller ärat mig med dina slaktoffer.

Jag har inte vållat dig arbete med matoffer
eller möda med rökelse.

²⁴ Du har inte köpt kalmus åt mig för pengar

eller mättat mig med dina slaktoffers fett.

I stället har du vållat mig arbete med dina synder
och möda med dina missgärningar.

²⁵ Det är jag, jag som för min egen skull

stryker ut dina överträdelser,

dina synder kommer jag inte mer ihåg.

²⁶ Påminn mig,

låt oss gå till rätta med varandra,

tala så att du kan få rätt.

²⁷ Redan din stamfader syndade,

och dina talesmän satte sig upp mot mig.

²⁸ Därför har jag vanhelgat dina heliga ledare,

överlämnat Jakob till förbannelse
och Israel till hån.

Galaterbrevet 1

Hälsning

1 Från Paulus, apostel, utsänd inte av människor eller genom någon människa utan av Jesus Kristus och Gud, Fadern, som har uppväckt honom från de döda. ² Jag och alla bröderna som är hos mig hälsar församlingarna i Galatien. ³ Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus, ⁴ som offrade sig för våra synder för att rädda oss ur den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders vilja. ⁵ Honom tillhör äran i evigheternas evigheter, amen.

Galaternas avfall från evangelium

⁶ Jag är förvånad över att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium, ⁷ fast det inte finns något annat. Däremot är det några som skapar förvirring bland er och vill förvränga Kristi evangelium. ⁸ Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse. ⁹ Det vi redan har sagt säger jag nu än en gång: om någon predikar evangelium för er i strid med vad ni har tagit emot, så skall han vara under förbannelse. ¹⁰ Är det människor jag nu försöker få på min sida – eller Gud? Eller försöker jag ställa mig in hos människor? Om jag fortfarande ville vara människor till lags, skulle jag inte vara Kristi tjänare.

Paulus evangelium är inte av mänskligt ursprung

¹¹ Jag vill göra klart för er, bröder, att det evangelium som jag har predikat inte kommer från människor. ¹² Jag har inte fått det eller lärt mig det av någon människa. Jag har tagit emot det genom en uppenbarelse från Jesus Kristus. ¹³ Ni har ju hört hur jag tidigare uppträdde som jude, hur jag ytterst våldsamt förföljde Guds församling och försökte utrota den, ¹⁴ och hur jag gick längre i judendom än många jämnåriga i mitt folk. Mer fanatiskt än de ivrade jag för mina faders stadgar.

¹⁵ Men han som utvalde mig redan i moderlivet och som kallade mig genom sin nåd, ¹⁶ beslöt att uppenbara sin Son i mig, för att jag skulle predika evangelium om honom bland hedningarna. Jag brydde mig då inte om att genast fråga människor till råds. ¹⁷ Jag for inte upp till Jerusalem, till dem som var apostlar före mig, utan jag begav mig till Arabien och vände sedan tillbaka till Damaskus.

¹⁸ Först tre år senare for jag upp till Jerusalem för att lära känna Kefas, ¹⁹ och jag stannade hos honom i femton dagar. ²⁰ Någon annan av apostlarna träffade jag inte, bara Jakob, Herrens bror. ²¹ Det som jag här skriver till er, det skriver jag inför Gud, jag ljuger inte. ²² Sedan kom jag till trakterna av Syrien och Cilicien. ²³ Men jag var personligen okänd för Kristi församlingar i Judeen. ²⁴ De hade endast hört sägas: "Han som tidigare förföljde oss predikar nu evangelium om den tro han förut ville utrota." Och de prisade Gud för min skull.

24 september

St. Birgitta av Vadstena: "Det finns ingen syndare i världen, hur grov han eller hon än är i fiendskapen mot Gud, som inte kan återställas i Guds nåd, genom att vända sig till Maria för hjälp."

Jesaja 44

Det sanna Israel och den ende Guden

44 Men hör nu, du min tjänare Jakob,
du Israel som jag har utvalt.

² Så säger Herren, han som skapade dig,
han som formade dig redan i moderlivet
och som hjälper dig:

Frukta inte, du min tjänare Jakob,
du Jesurun^(a) som jag har utvalt.

³ Ty jag skall utgjuta vatten över det som törstar
och strömmar över det torra.

Jag skall utgjuta min Ande över dina barn,
min välsignelse över dina avkomlingar,
⁴ så att de växer upp mitt ibland det gröna gräset,
som pilträd vid vattenbäckar.

⁵ Då skall en säga: "Jag tillhör Herren ",
en annan åberopa Jakobs namn,
en tredje skriva på sin hand: " Herrens egen"
och bruka Israel som ett ärenamn.

⁶ Så säger Herren, Israels Konung,
och hans Återlösare, Herren Sebaot:
Jag är den förste och jag är den siste,
förutom mig finns ingen Gud.

⁷ Vem är som jag?

Låt honom ta till orda,
ja, lägga fram för mig vad som har hänt
alltsedan jag insatte det gamla folket,
och vad som skall komma,
ja, låt dem berätta vad som kommer att ske.

⁸ Frukta inte och var inte förskräckta.
Har jag inte för länge sedan låtit er höra om detta
och förkunnat det?

Ni är ju mina vittnen.
Finns det någon Gud förutom mig?
Nej, det finns ingen annan klippa, jag vet ingen.

Det dåraktiga med avgudar

⁹ De som tillverkar avgudar är alla idel tomhet,
deras kära gudar kan inte hjälpa.

Deras egna vittnen ser inget och förstår inget.
Därför måste de komma på skam.

¹⁰ Vem vill forma en gud och gjuta ett beläte
som inte är honom till någon nytta?

¹¹ Se, hela deras sällskap skall komma på skam.
Konsthantverkarna är ju själva bara människor.
Låt dem alla samlas och träda fram.
De skall då alla komma på skam med förskräckelse.

¹² Smeden tar sitt verktyg och bearbetar smidet i glöden,
han formar det med hammare
och bearbetar det med kraftig arm.

Blir han hungrig förlorar han sin kraft.
Dricker han inte vatten blir han matt.

¹³ Träsnidaren spänner ut sitt mätsnöre
och gör märken på trästycket med sitt ritstift.
Han formar det med stämjärn
och märker ut det med passaren.

Han gör det likt en mansbild,
en vacker människogestalt att sättas i ett hus.

¹⁴ Man fäller cedrar åt sig och tar stenek och vanlig ek
och väljer bland skogens träd.

Man planterar lärkträd åt sig, och regnet ger dem växt.

¹⁵ Detta har människorna till bränsle.

Man tar av veden och värmer sig med den,
man tänder på den och bakar bröd.

Men man tillverkar också en gud av den och tillber denna.
Man gör av träet en avgudabild och faller ner för den.

¹⁶ En del av träet bränner man upp i eld.

Över en annan del lagar man kött till att äta,
steker sin stek och äter sig mätt.

Sedan värmer man sig och säger:
"Gott, nu är jag varm, nu njuter jag av brasan."

¹⁷ Men av det som är kvar gör man en gud, en avgudabild.
För den faller man ner och tillber.

Man bönfaller inför den och säger:
"Rädda mig, för du är min gud."

18 Dessa människor vet ingenting och förstår ingenting,
ty deras ögon är tillslutna, så att de inte ser,
och deras hjärtan, så att de ingenting begriper.

19 Ingen har så mycken eftertanke,

så mycket vett eller förstånd att han säger:

"En del av det har jag bränt upp i eld,
på kolen har jag bakat bröd och stekt kött och har nu ätit.
Skulle jag då av resten göra en avskyvärd avgud?
Skulle jag falla ner för ett stycke trä?"

20 Den som lever av aska

är förledd av ett vilselett hjärta,
så att han inte kan rädda sin själ eller tänka:
"Är det inte lögn det jag håller i min högra hand?"

21 Tänk på detta, du Jakob,

du Israel, ty du är min tjänare.

Jag har format dig, du är min tjänare.

Israel, du blir inte bortglömd av mig.

22 Jag har utplånat dina överträdelser som ett moln,
dina synder som en sky.

Vänd om till mig, ty jag har återlöst dig.

23 Jubla ni himlar, ty Herren har gjort det,

höj glädjערop, ni jordens djup,

brist ut i jubel, ni berg,
du skog med alla dina träd.

Ty Herren har återlöst Jakob,
han visar sin härlighet i Israel.

Jerusalem skall bli bebott

24 Så säger Herren, din återlösare,

han som format dig alltifrån moderlivet:

Jag, Herren, är den som har gjort allt,
den som ensam har spänt ut himlen
och brett ut jorden

Vem var med mig?

25 Jag är den som gör lögnprofeternas tecken om intet
och gör spåmännen till dårar,

den som låter de visa komma till korta
och gör deras kunskap till dårskap,

26 men som bekräftar sin tjänares ord

och fullbordar sina sändebuds råd.

Jag är den som säger om Jerusalem:

"Det skall bli bebott"

och om Juda städer:

"De skall bli uppbyggda.

Jag skall resa upp deras ruiner."

²⁷ Jag är den som säger till havsdjupet: "Torka ut!

Dina strömmar skall jag låta sina."

²⁸ Jag är den som säger om Koresh:

"Han är min herde,

han skall fullborda allt det jag vill.

Han skall säga om Jerusalem:

Det skall bli uppbyggt,

och till templet:

Din grund skall bli lagd på nytt."

Koresh som Guds verktyg

45 Så säger Herren till sin smorde,
till Koresh som jag har fattat vid hans högra hand
för att slå ner folken inför honom,

lossa bältet från kungars höfter
och öppna dörrar för honom,
så att inga portar mer är stängda:

² Själv skall jag gå framför dig,
höjderna^[a] skall jag jämna ut.

Kopparportarna skall jag spränga
och järnbommarna skall jag bryta sönder.

³ Jag skall ge dig skatter som är dolda i mörkret
och hemliga rikedomar,

för att du skall inse att jag är Herren,
som kallar dig vid ditt namn,
jag, Israels Gud.

⁴ För min tjänare Jakobs skull,
för Israels skull, min utvalde,
kallade jag dig vid namn.

Jag gav dig ett ärenamn,
fastän du inte kände mig.

⁵ Jag är Herren

och det finns ingen annan.
Utom mig finns ingen Gud.

Jag spände bältet om ditt liv,
fastän du inte kände mig,
⁶ för att man skulle förstå
både i öster och väster
att det inte finns någon utom mig.

Jag är Herren och det finns ingen annan.
⁷ Jag danar ljuset och skapar mörkret,
jag ger lycka och skapar olycka.
Jag, Herren, gör allt detta.

⁸ Låt det drypa från ovan, ni himlar,
må rättfärdighet strömma ner från skyarna.
Må jorden öppna sig och ge frälsning som frukt,
ja, må den låta rättfärdighet växa upp.
Jag, Herren, skapar detta.

Blindhet för Skaparens storhet och makt

⁹ Ve den som tvistar med sin Skapare,
– du, en lerskärva bland jordens lerskärvor!
Säger leret till den som formar det:

"Vad gör du?"

Säger ditt verk:

"Han har inga händer"?

¹⁰ Ve den som säger till en far:

"Vad avlar du?"

och till en kvinna:

"Vad föder du fram?"

¹¹ Så säger Herren,

Israels Helige, som också är hans Skapare:
Fråga mig om det som skall komma.

Låt mig ha omsorg

om mina söner och mina händers verk.

¹² Det är jag som har gjort jorden
och skapat människorna på den.

Det är mina händer som har spänt ut himlen,
och hela dess här har jag givit befallning.

¹³ Det är jag som har uppväckt honom
och alla hans vägar skall jag göra jämna.

Han skall bygga upp min stad och släppa mina fångar fria,
men inte för betalning eller mutor,
säger Herren Sebaot.

¹⁴ Så säger Herren:

Vad egyptierna har skaffat sig genom arbete
och nubiernas och Sebas resliga folk med handel,
det skall allt gå över i din hand och höra till dig.
De skall följa efter dig, i kedjor skall de gå.
Och de skall falla ner inför dig och rikta sin bön till dig:
"Endast hos dig är Gud, och det finns ingen mer,
ingen annan Gud."

¹⁵ Du är sannerligen en Gud som döljer sig,
du Israels Gud, du Frälsare.

¹⁶ De kommer alla på skam och måste blygas,
alla avgudamakarna måste skämmas.

¹⁷ Men Israel blir frälst genom Herren
med en evig frälsning.

Aldrig i evighet skall ni komma på skam
och behöva blygas.

¹⁸ Ty så säger Herren,
han som har skapat himlen,
han som ensam är Gud,
som har format jorden och gjort den.

Han som har berett den
har inte skapat den till att vara öde
utan format den till att bebos:

Jag är Herren, och det finns ingen annan.

¹⁹ I hemlighet har jag inte talat
på en mörk plats på jorden.

Jag har inte sagt till Jakobs avkomlingar:
"Förgäves skall ni söka mig."

– Jag är Herren, som talar sanning
och förkunnar vad som är rätt.

²⁰ Samla er då och kom hit,
träd fram ni
som räddats från folken.

De har inget förstånd,
de som bär omkring sina träbeläten

och ber till en gud som inte kan frälsa.

²¹ Tag till orda och lägg fram er sak!

Ja, låt dem tillsammans rådslå.

Vem har sedan lång tid låtit er höra detta
och för längesedan förkunnat det?

Har inte jag, Herren, gjort det?
Och det finns ingen Gud utom mig,
jag, en rättfärdig Gud som frälsar,
ingen utom mig.

²² Vänd er till mig och bli frälsta,
ni jordens alla ändar,
ty jag är Gud och det finns ingen annan.

²³ Jag har svurit vid mig själv,
ett sanningsord har utgått från min mun,
ett ord som inte skall tas tillbaka:

För mig skall alla knän böja sig.
Alla tungor skall ge mig sin ed

²⁴ och säga om mig:

Endast i Herren är rättfärdighet och styrka.
Till honom skall man komma,
och alla som varit förbittrade på honom skall blygas.

²⁵ I Herren skall hela Israels släkt ha sin rättfärdighet,
de skall berömma sig av honom.

Galaterbrevet 2

Paulus möte med de ansedda i Jerusalem

2 Fjorton år senare for jag åter upp till Jerusalem, nu tillsammans med Barnabas. Också Titus tog jag med mig. ² Jag for dit på grund av en uppenbarelse och lade fram – enskilt, ^[a] för de ansedda – det evangelium jag predikar bland hedningarna. Det var väl inte så att jag sprang eller hade sprungit förgäves? ³ Men inte ens min följeslagare Titus som är grek, blev tvingad att låta omskära sig. ⁴ Hade det berott på de falska bröder som smugit sig in, skulle han ha blivit tvungen till det. De hade nästlat sig in för att spionera på den frihet vi har i Kristus Jesus och göra

oss till slavar. ⁵ Men inte ens ett ögonblick gav vi vika för dem och underkastade oss. Vi ville att evangeliets sanning skulle bevaras hos er.

⁶ De som ansågs betyda något – hurdana de en gång varit gör ingen skillnad för mig, Gud ser inte till personen – mig ville dessa ansedda inte ålägga något mer. ⁷ Tvärtom, de insåg att jag hade blivit betrodd med evangelium till de omskurna liksom Petrus till de omskurna. ⁸ Han som hade gett Petrus kraft att vara apostel bland de omskurna har också gett mig kraft att vara det bland hedningarna. ⁹ Och när Jakob, Kefas och Johannes, som ansågs vara pelarna, förstod vilken nåd jag hade fått, räckte de mig och Barnabas handen som tecken på gemenskap. Vi skulle gå till hedningarna, de till de omskurna. ¹⁰ Bara en sak ville de, att vi skulle tänka på de fattiga, ¹¹ och det har jag också vinnlagt mig om att göra.

Paulus klandrar Kefas

¹¹ Men när Kefas kom till Antiokia gick jag öppet emot honom, eftersom han stod där dömd. ¹² Ty innan det kom några från Jakob, ¹³ brukade han äta tillsammans med hedningarna. Men när de hade kommit, drog han sig alltmera undan och höll sig borta från hedningarna av fruktan för de omskurna. ¹⁴ Även de andra judarna hycklade på samma vis, så att till och med Barnabas drogs in i deras hyckleri. ¹⁵ Men när jag såg att de inte var på rätt väg och inte följde evangeliets sanning, sade jag till Kefas inför alla: "Om du som är jude lever på hedniskt vis och inte på judiskt, varför tvingar du då hedningarna att leva som judar?"

Rättfärdig genom tro, inte genom lagens gärningar

¹⁶ Vi själva är visserligen judar till födelsen och inga hedniska syndare.

¹⁷ Men eftersom vi vet att människan inte förklaras rättfärdig genom laggärningar utan genom tro på Jesus Kristus, så har också vi satt vår tro till Kristus Jesus, för att vi skall stå som rättfärdiga genom tro på Kristus och inte genom laggärningar. Ty genom laggärningar blir ingen människa rättfärdig. ¹⁸ Men om vi genom att söka rättfärdigheten i Kristus visar oss vara syndare, skulle då Kristus stå i syndens tjänst? Nej, och åter nej! ¹⁹ Men om jag bygger upp igen det som jag har rivit ner, då står jag där som en överträdare. ²⁰ Ty jag har genom lagen dött bort från lagen för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, ²¹ och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och

utgivit sig för mig. ²¹ Jag förkastar inte Guds nåd. Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade Kristus dött förgäves.

25 oktober

St. Herman Contractus: "Välsignad heliga Drottning, Medkänslans Moder, vårt liv, vår ljuvlighet och vårt hopp. Vänd dina ögon till oss, du ."

Jesaja 46

Babels gudar faller

46 Bel sjunker ner, Nebo måste böja sig,
deras bilder läggs på djur och boskap.
De som ni bar omkring är en belastning,
en börda för den trötte.

² Tillsammans sjunker de ihop och böjer sig.

De kan inte rädda bördan,
de måste själva gå i fångenskap.

³ Så hör på mig, ni av Jakobs hus,
alla ni som är kvar av Israels folk,
ni som har varit lagda på mig från moderlivet,
burna av mig ända från modersskötet.

⁴ Ända till er ålderdom är jag Denne,
och till dess ni blir grå skall jag bära er.
Så har jag hittills gjort,
och även i fortsättningen skall jag stödja er,
jag skall bära och rädda er.

⁵ Med vem vill ni likna och jämföra mig,
med vem vill ni jämställa mig,
så att jag skulle likna honom?

⁶ Man skakar ut guld ur börsen
och väger upp silver på vågen.
Man anlitar en guldsmed för att göra det till en gud,
som man faller ner för och tillber.

⁷ Man lyfter upp den på axeln, bär bort den
och sätter ner den på dess plats.

Där står den och kan inte gå därifrån.
Ropar någon till den, kan den inte svara
och rädda honom ur hans nöd.

⁸ Tänk på detta och fatta mod!
Tag det till hjärtat, ni överträdare.

⁹ Kom ihåg det som har hänt i det förgångna,
ty jag är Gud,
och det finns ingen annan Gud,
ingen som jag.

¹⁰ Jag förkunnar från början vad som skall komma
och långt i förväg det som inte har skett.
Jag säger: Mitt beslut skall gå i fullbordan,
allt vad jag vill kommer jag att göra.

¹¹ Jag kallar på örnen från öster,
från fjärran land honom som verkställer mitt beslut.
Vad jag har talat, det låter jag ske,
vad jag har beslutat, det sätter jag i verket.

¹² Hör på mig, ni självsäkra,
ni som är fjärran från rättfärdighet:

¹³ Se, jag låter min rättfärdighet komma nära,
den är inte långt borta,
min frälsning dröjer inte.

Jag ger frälsning i Sion,
min härlighet åt Israel.

Det stolta Babel faller

47 Stig ner och sätt dig i stoftet, du jungfru dotter Babel.

Sätt dig på jorden utan tron,

du kaldeernas dotter,

ty man skall inte mer kalla dig den fina och förnäma.

² Tag en kvarn och mal mjöl, lägg av din slöja,

lyft upp släpet, blotta benen, vada genom strömmarna.

³ Din nakenhet skall blottas, din skam skall ses.

Jag skall utkräva hämnd och inte skona någon.

⁴ Vår återlösares namn är Herren Sebaot,

Israels Helige!

⁵ Sitt tyst och drag dig undan i mörkret,

du kaldeernas dotter,

ty du skall inte mer kallas

kungarikenas drottning.

⁶ Jag blev vred på mitt folk,

jag ohelgade min arvedel

och gav dem i din hand.

Och du visade dem inget förbarmande.

På gamla lät du ditt ok tynga hårt.

⁷ Du tänkte: "För alltid skall jag vara en drottning."

Därför ville du inte ta dig i akt

och tänkte inte på slutet.

⁸ Hör nu detta, du som lever i vällust,

du som sitter så trygg,

du som säger i ditt hjärta:

"Jag och ingen annan!

Aldrig skall jag sitta som änka,

aldrig veta av vad barnlöshet är."

⁹ Plötsligt skall båda dessa olyckor komma över dig,

på en och samma dag:

barnlöshet och änkestånd.

I fullt mått skall de komma över dig,

trots mängden av dina trolldomskonster,

trots dina besvärjelsers stora kraft.

¹⁰ Du förtröstade på din ondska och tänkte:

"Ingen ser mig."

Det var din vishet och din kunskap som förledde dig,
och du sade i ditt hjärta:

"Jag och ingen annan."

¹¹ Därför skall olycka komma över dig,
och du skall inte veta varifrån den kommer.
Fördärv skall falla över dig,
du skall inte kunna avvärja det.
Plötsligt skall ödeläggelse komma över dig,
när du minst anar det.

¹² Träd då fram med dina besvärjelser
och dina många trolldomskonster,
som du har tröttat ut dig med alltifrån din ungdom.
Kanske kan du få hjälp,
kanske kan du skrämman bort faran.

¹³ Du har arbetat dig trött med dina många rådslag.
Må nu de träda fram,
må de rädda dig, de som mäter upp himlen
och spanar i stjärnorna och kungör månad för månad
vad som skall komma över dig.

¹⁴ Se, de är som strå
som bränns upp i eld,
de kan inte rädda sitt liv ur lågornas våld.
Det kommer inte att finnas någon koleld att värma sig framför,
ingen brasa att sitta vid.

¹⁵ Så går det dem som du tröttade ut dig med,
dem som har bedrivit handel med dig sedan din ungdom.
De drar bort var och en åt sitt håll,
det finns ingen som räddar dig.

Galaterbrevet 3

Trons rättfärdighet förkunnad för Abraham

3 Ni dåraktiga galater! Vem har förhäxat er, ni som har fått Jesus Kristus framställd för era ögon som korsfäst? ² Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro? ³ Är ni så

dåraktiga? Ni som började i Anden, skall ni nu sluta i köttet? ⁴ Har ni lidit så mycket förgäves, ^[a] ja, helt förgäves? ⁵ Han som ger er Anden och gör underverk bland er, gör han det för att ni håller lagen eller för att ni lyssnar i tro, liksom Abraham? ⁶ Han trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet. ^[b] ⁷ Därför skall ni veta att de som håller sig till tron, de är Abrahams barn.

⁸ Och då Skriften förutsåg att Gud skulle förklara hedningarna rättfärdiga av tro, förkunnade den i förväg detta glada budskap för Abraham: I dig skall alla folk bli välsignade. ^[c] ⁹ Alltså blir de som tror välsignade tillsammans med Abraham som trodde.

¹⁰ Men alla som håller sig till laggärningar är under förbannelse. Det står skrivet: Under förbannelse står den som inte håller fast vid allt som är skrivet i lagens bok och gör därefter. ^[d] ¹¹ Att ingen förklaras rättfärdig inför Gud genom lagen är uppenbart, eftersom den rättfärdige skall leva av tro. ^[e] ¹² Men lagen säger inte "av tro", utan den som håller dessa bud skall leva genom dem. ^[f] ¹³ Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe. Det står skrivet: Förbannad är var och en som är upphängd på trä. ^[g] ¹⁴ Vi friköptes, för att den välsignelse Abraham fått skulle i Jesus Kristus komma till hedningarna och för att vi genom tron skulle få den utlovade Anden.

Lagen upphäver ej löftet

¹⁵ Bröder, jag vill ta ett exempel från vardagen: inte ens en människas testamente som har vunnit laga kraft kan göras ogiltigt eller få något tillägg. ¹⁶ Nu gavs löftena åt Abraham och hans avkomma. Det heter inte: "och åt dina avkomlingar", som när man talar om många, utan som när det talas om en enda: och åt din avkomling ^[h] som är Kristus. ¹⁷ Vad jag menar är detta: ett testamente som Gud själv i förväg har gett laga kraft, kan inte upphävas av lagen som gavs fyrahundratrettio år senare, ^[i] så att löftet skulle sättas ur kraft. ¹⁸ Ty om arvet beror på lagen, beror det inte på löftet. Men åt Abraham har Gud gett arvet genom ett löfte.

¹⁹ Varför gavs då lagen? Den blev tillagd för överträdelsernas skull för att gälla tills avkomlingen skulle träda fram, han som löftet gällde. Den utfärdades genom änglar och lades i en medlares hand. ^[j] ²⁰ Denne medlare företräder inte bara en part. Men Gud är en. ^[k]

²¹ Strider då lagen mot Guds löften? Nej, inte alls. Om vi hade fått en lag som kunde ge liv, då hade verkligheten rättfärdigheten kommit av lagen.

²² Men nu har Skriften inneslutit allt under synd, för att det som var utlovat skulle ges genom tron på Jesus Kristus åt dem som tror. ²³ Innan tron kom hölls vi i fångsligt förvar och var bevakade av lagen, tills tron skulle uppenbaras. ²⁴ Så blev lagen vår övervakare^[1] fram till Kristus, för att vi skall förklaras rättfärdiga av tro. ²⁵ Men sedan tron har kommit, står vi inte längre under någon övervakare.

Abrahams barn är arvingar enligt löftet

²⁶ Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. ²⁷ Alla ni som har blivit döpta till Kristus har blivit iklädda Kristus. ²⁸ Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus. ²⁹ Om ni nu tillhör honom är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet.

26 september

St. Cyprianus of Carthago: "Du kan inte ha Gud som din Fader om du inte har Kyrkan till din moder."

Jesaja 48

Israels befrielse trots upproriskhet

48 Hör detta, ni av Jakobs hus, ni som är uppkallade efter Israels namn och flöt fram ur Juda källa,
ni som svär vid Herrens namn
och bekänner er till Israels Gud,
men inte i sanning och rättfärdighet.

² Ty ni kallar er efter den heliga staden
och stöder er på Israels Gud,
som heter Herren Sebaot.

³ Vad som förut skedde,
det har jag för längesedan förkunnat.

Av min mun var det förutsagt,
jag hade låtit er höra om det.

Plötsligt satte jag det i verket, och det inträffade.

⁴ Eftersom jag visste att du är hård,
med en nacke av järn och en panna av koppar,

⁵ förkunnade jag det för längesedan.

Innan det skedde lät jag dig höra om det,
för att du inte skulle kunna säga:

"Min avgud har gjort det,
min skurna och gjutna gudabild har befallt det."

⁶ Du har hört det,
och kan nu se alltsammans.

Vill ni inte erkänna det?

Från och med nu låter jag dig höra om nya ting,
om fördolda ting som du inte vetat om.

⁷ Först nu har de skapats, inte tidigare,
inte förrän i dag har du hört om dem,
för att du inte skall kunna säga:

"Det visste jag redan."

⁸ Förr fick du inte höra eller veta något om det,
ty på den tiden var dina öron inte öppnade.

Jag visste ju hur trolös du var,
att du kallades överträdare från moderlivet.

⁹ Men för mitt namns skull håller jag tillbaka min vrede,
för min äras skull är jag långmodig,
så att du inte blir utrotad.

¹⁰ Se, jag har luttrat dig, men silver har jag inte fått.
Jag har provat dig i lidandets ugn.

¹¹ För min egen skull,
ja, för min egen skull gör jag det,
ty hur skulle jag kunna låta mitt namn bli ohelgat?
Jag ger inte min ära åt någon annan.

¹² Hör på mig, du Jakob,
du Israel, som jag har kallat.

Jag är Denne.

Jag är den förste,
jag är också den siste.

¹³ Min hand har lagt jordens grund,
min högra hand har spänt ut himlen.

Jag kallade på dem, då stod de där.

¹⁴ Samla er, ni alla, och hör:

Vem bland dessa andra har förutsagt detta,
att den man som Herren älskar
skall utföra hans vilja mot Babel
och vara hans arm mot kaldeerna?

¹⁵ Jag, jag har talat detta,
jag har också kallat honom.

Jag har fört honom fram,
och hans väg skall vara framgångsrik.

¹⁶ Kom hit till mig och hör detta:

Jag har från första stund talat helt öppet.
När tiden kom att något skulle ske, då var jag där.
Och nu har Herren, Herren sänt mig och sin Ande.

¹⁷ Så säger Herren, din återlösare, Israels Helige:

Jag är Herren, din Gud,
som lär dig vad nyttigt är,
som leder dig på den väg du skall vandra.

¹⁸ O, att du hade lyssnat på mina bud!
Då skulle frid flyta till dig som en ström
och din rätt som havets vågor.

¹⁹ Dina barn skulle då ha varit som sanden,
din livsfrukt som de oräkneliga sandkornen.
Deras namn skulle aldrig bli utrotat
eller utplånat ur min åsyn.

²⁰ Drag ut från Babel, fly från kaldeerna!
Förkunna detta med fröjderop, låt det bli känt,
för ut det till jordens ände,
säg: " Herren har återlöst sin tjänare Jakob.

²¹ De led ingen törst
när han förde dem genom öknarna,
ty han lät vatten strömma fram ur klippan åt dem.
Han klöv klippan, så att vatten flödade."

²² Det finns ingen frid för de ogudaktiga,
säger Herren.

II. SION OCH FRÄLSNINGEN FRÅN SYNDEN (Kap 49–57)

Messias, Herrens tjänare

49 Hör på mig, ni kustländer, lyssna, ni folk, som bor i fjärran.
Herren kallade mig när jag ännu var i moderlivet,
han nämnde mitt namn medan jag låg i min mors sköte.

² Han gjorde min mun lik ett skarpt svärd
och gömde mig under sin hands skugga.

Han gjorde mig till en vass pil
och dolde mig i sitt koger.

³ Han sade till mig: "Du är min tjänare, Israel,
genom dig vill jag förhärliga mig."

⁴ Men jag tänkte: "Förgäves har jag ansträngt mig,
utan nytta har jag förbrukat min kraft.

Dock, min rätt är hos Herren
och min lön är hos min Gud."

⁵ Och nu säger Herren,
han som från moderlivet danade mig till sin tjänare,
för att föra Jakob tillbaka till honom,
så att Israel samlas hos honom

– ty jag är ärad i Herrens ögon,
och min Gud är min starkhet –

⁶ han säger: Det är för lite för dig, då du är min tjänare,
att endast upprätta Jakobs stammar
och föra tillbaka de bevarade av Israel.

Jag skall sätta dig till ett ljus för hednafolken,
för att du skall bli min frälsning intill jordens yttersta gräns.

⁷ Så säger Herren, Israels återlösare, hans Helige,
till honom som är föraktad av var själ,
till honom som är avskydd av folken,
till honom som är härskares tjänare:

Kungar skall se det och stå upp,
furstar skall se det och tillbedja

för Herrens skull, han som är trofast,
för Israels Heliges skull, han som har utvalt dig.

⁸ Så säger Herren:

Jag bönhör dig i nådens tid,
jag hjälper dig på frälsningens dag.

Jag skall bevara dig
och göra dig till ett förbund för folket,
för att upprätta landet

och utskifta de förödda arvslotterna

⁹ och säga till de fångna: "Drag ut",
och till dem som sitter i mörkret: "Kom fram."

De skall finna bete utmed vägarna,
betesplatser på alla kala höjder.

¹⁰ De skall varken hungra eller törsta,
ökenhettan och solen skall inte skada dem,
ty deras förbarmare skall leda dem
och föra dem till vattenkällor.

¹¹ Jag skall göra alla mina berg till jämna vägar,
och mina banade vägar skall byggas höga.

¹² Se, där kommer de fjärran ifrån,
somliga från norr och andra från väster,
somliga från sineernas land.

¹³ Jubla, ni himlar, och fröjda dig, du jord,
brist ut i jubel, ni berg.

Ty Herren tröstar sitt folk
och förbarmar sig över sina betryckta.

Herren har inte glömt Sion

¹⁴ Men Sion säger: " Herren har övergivit mig,
Herren har glömt mig."

¹⁵ Kan då en mor glömma sitt barn,
så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt?

Och även om hon kunde glömma sitt barn,
skall jag inte glömma dig.

¹⁶ Se, på mina händer har jag upptecknat dig.
Dina murar står alltid inför mig.

¹⁷ Dina söner skyndar sig tillbaka,
medan de som förstör och ödelägger dig drar bort ifrån dig.

¹⁸ Lyft upp dina ögon och se dig omkring,

alla samlas de hos dig.

Så sant jag lever, säger Herren,
du skall få klä dig i dem alla som en skrud
och lik en brud fästa dem omkring dig.

¹⁹ Ty om du tidigare låg i ruiner och var ödelagd
och ditt land var förött,

skall det nu bli för trångt att bo där,
och de som fördärvar dig skall vara långt borta.

²⁰ Du skall få höra barnen säga,
de som föddes under din barnlöshet:

"Platsen är för trång för mig,
gör plats för mig, så att jag kan bo här."

²¹ Då skall du säga i ditt hjärta:

"Vem har fött dessa åt mig?
Jag var ju barnlös och ofruktsam,
landsflyktig och fördriven.

Vem har fostrat dessa?

Se, jag var lämnad ensam kvar.
Varifrån kommer då dessa?"

²² Så säger Herren Herren:

Se, jag skall lyfta min hand mot folken,
resa mitt baner för hednafolken.

Då skall de komma med dina söner i sin famn
och bära dina döttrar på sina axlar.

²³ Kungar skall vara dina barns vårdare,
och furstinnor dina ammor.

De skall falla ner inför dig med ansiktet mot jorden
och slicka stoftet vid dina fötter.

Och du skall inse att jag är Herren
och att de som hoppas på mig inte kommer på skam.

²⁴ Kan man ta ifrån den starke hans byte
eller rycka fångarna från den som har segerns rätt?^a

²⁵ Ja, så säger Herren:

"Nu skall den starkes fångar tas ifrån honom,
bytet ryckas ur tyrannens hand.

Jag skall själv strida mot dina motståndare,
jag skall själv rädda dina barn.

²⁶ Jag skall låta dem som förtrycker dig äta sitt eget kött,
och av sitt eget blod skall de bli druckna, som av sött vin.

Och allt kött skall då förstå att jag, Herren, är din Frälsare, att den Mäktige i Jakob är din återlösare."

Galaterbrevet 4

4 ¹ Jag menar: så länge arvingen är omyndig, är det ingen skillnad alls mellan honom och en slav, fast han äger allt. ² Han står under förmyndare och förvaltare fram till den dag som hans far har bestämt. ³ På samma sätt var det med oss. Så länge vi var omyndiga var vi slavar under världens stadgar. ⁴ Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, ⁵ för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt. ⁶ Och eftersom ni är söner, har Gud sänt i våra hjärtan sin Sons Ande som ropar: "Abba! ^a Fader!" ⁷ Så är du inte längre slav utan son, och är du son är du också arvinge, insatt av Gud.

Vänd inte tillbaka till lagen

⁸ Tidigare, då ni inte kände Gud, var ni slavar under gudar som egentligen inte är några gudar. ⁹ Men nu, då ni känner Gud, ja, än mer, har blivit kända av Gud, hur kan ni då vända tillbaka till dessa svaga och ynkliga människostadgar som ni på nytt vill bli slavar under? ¹⁰ Ni iakttar noga dagar och månader och särskilda tider och år. ¹¹ Jag är rädd att jag har ansträngt mig förgäves bland er.

¹² Jag ber er, bröder: bli som jag, eftersom jag har blivit som ni. Ni har inte gjort mig något ont. ¹³ Ni vet att det var på grund av kroppslig svaghet som jag första gången fick tillfälle att predika evangeliet för er. ¹⁴ Fastän min svaga kropp kunde ha inneburit en frestelse för er, så föraktade ni mig inte eller avskydde mig, utan ni tog emot mig som en Guds ängel, ja, som Kristus Jesus. ¹⁵ Var hör man nu er lovprisning? Jag kan vittna om att ni då hade rivit ut era ögon och gett dem åt mig, om det varit möjligt. ¹⁶ Har jag nu blivit er fiende, därför att jag säger er sanningen?

¹⁷ Dessa människor är ivriga att vinna er men har inte rätt iver, utan vill skilja er från oss för att ni med så mycket större iver skall hålla er till dem. ¹⁸ Det är bra att vara ivrig för det som är gott, det gäller alltid, och

inte bara när jag är hos er. ¹⁹ Mina barn, som jag nu än en gång med smärta föder, tills Kristus har tagit gestalt i er, ²⁰ jag skulle önska att jag nu var hos er och kunde ändra mitt tonfall, för jag vet mig ingen råd med er.

Lagens förbund och löftets

²¹ Säg mig, ni som vill stå under lagen: lyssnar ni inte på lagen? ²² Där står skrivet att Abraham hade två söner, en med sin slavinna och en med sin fria hustru. ²³ Slavinnans son var född av mänsklig vilja, ^[b] den fria hustruns son däremot i kraft av ett löfte. ²⁴ Detta har en djupare mening: de två kvinnorna betecknar två förbund. Det ena kommer från berget Sinai och föder sina barn i slaveri, det är Hagar. ²⁵ Ordet Hagar betecknar Sinai berg i Arabien och motsvarar det nuvarande Jerusalem, eftersom det lever i slaveri med sina barn. ²⁶ Men det himmelska Jerusalem är fritt, och det är vår moder. ²⁷ Det står skrivet:

Gläd dig, du ofruktsamma, du som inte föder barn,
jubla högt, du som inte känner födslovånda,
ty den ensamma har många barn, fler än den som har en man. ^[c]

²⁸ Ni, bröder, är löftets barn liksom Isak. ²⁹ Och som det var då, att han som var född efter naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu. ³⁰ Men vad säger Skriften: Driv ut slavinnan och hennes son. Ty hennes son skall inte ärva tillsammans med den fria hustruns son. ^[d] ³¹ Alltså, bröder, är vi inte barn till slavinnan utan till den fria hustrun.

27 september

St. Vincent de Paul: "Alla religiösa liturgier må vara endast skuggor. Men de är skuggor av stora sanningar och det är viktigt att de utförs med största uppmärksamhet."

Jesaja 50–51

Israels synd och Herrens tjänares lydnad

50 Så säger Herren: Var finns er mors skiljebrev,
det som jag har förskjutit henne med?
Eller till vilken av mina fordringsägare har jag sålt er?
Se, genom era missgärningar blev ni sålda,
och för era överträdelsers skull blev er mor förskjuten.

² Varför var ingen där när jag kom?

Varför svarade ingen när jag ropade?

Är min arm för kort för att friköpa er,
eller har jag ingen kraft till att hjälpa?

Se, genom min befallning torkar jag ut havet
och förvandlar strömmarna till öken.

Deras fiskar ruttnar av brist på vatten
och dör av törst.

³ Jag kläder himlen i mörker

och ger den sorgdräkt att bära.

⁴ Herren Herren har givit mig en tunga med lärdom,
så att jag förstår att med mina ord hjälpa den trötte.

Han väcker var morgon mitt öra,

han väcker det till att höra på lärjungasätt.

⁵ Herren Herren har öppnat mitt öra,

och jag har inte varit upprorisk,

jag har inte vikit tillbaka.

⁶ Jag höll fram min rygg åt dem som slog mig
och mina kinder åt dem som ryckte ut mina skäggstrån.

Jag dolde inte mitt ansikte för hån och spott.

⁷ Herren Herren skall hjälpa mig,

därför behöver jag inte skämmas,

därför gör jag mitt ansikte hårt som sten.

Jag vet att jag inte kommer på skam.

⁸ Den som förklarar mig rättfärdig är nära.

Vem vill då gå till rätta med mig?

Må han träda fram tillsammans med mig.

Vem är min motpart?

Låt honom komma hit.

⁹ Se, Herren Herren kommer att hjälpa mig.

Vem vill då döma mig skyldig?

De skall alla slitas ut som ett klädesplagg,
mal skall förtära dem.

¹⁰ Vem bland er fruktar Herren
och hör hans tjänares röst?

Om han än vandrar i mörkret
och inte ser någon ljusning,
skall han förtrösta på Herrens namn
och stödja sig på sin Gud.

¹¹ Men se, alla ni som tänder upp en eld
och omger er med brinnande pilar,
vandra i lågorna från er eld
bland de brinnande pilar som ni har antänt.
Av min hand skall detta drabba er,
ni kommer att ligga i kval.

Sions frälsning är Herrens verk

51 Hör på mig, ni som far efter rättfärdighet,
ni som söker Herren.

Se på klippan, ur vilken ni är uthuggna,
och på gruvan, ur vilken ni har grävts fram.

² Se på er fader Abraham,
och på Sara som födde er.

Ty medan han ännu var ensam kallade jag honom,
och jag välsignade och förökade honom.

³ Ja, Herren tröstar Sion,
han ser med medlidande på alla dess ruiner.

Han gör dess öken lik Eden,
dess ödemark lik Herrens lustgård.

Fröjd och glädje skall höras därinne,
tacksägelse och lovsångs ljud.

⁴ Tänk på mig, du mitt folk;
lyssna till mig, du min menighet.

Ty undervisning skall utgå från mig,

min rätt skall jag sätta till ett ljus för folken.

⁵ Min rättfärdighet är nära,
min frälsning är på väg,
och mina armar skall döma folken.

Kustländerna väntar på mig
och hoppas på min arm.

⁶ Lyft upp era ögon till himlen,
och se på jorden därunder.

Ty himlen skall försvinna som en rök
och jorden nötas ut som en klädnad.

Dess invånare skall dö som mygg.

Men min frälsning skall förbli för evigt,
min rättfärdighet skall inte brytas ner.

⁷ Hör på mig, ni som känner rättfärdigheten,
du folk, som har min undervisning i ditt hjärta.
Frukta inte för människors smädelse,
var inte rädd för deras hån.

⁸ Ty mal skall förtära dem som en klädnad,
mott skall äta dem som ylle.

Men min rättfärdighet skall förbli för evigt,
min frälsning från släkte till släkte.

⁹ Vakna upp, vakna upp, kläd dig i styrka,
du Herrens arm!

Vakna upp som i forna dagar, i förgångna tider.
Var det inte du som högg Rahab^[a] i bitar,
som genomborrade havsvidundret?

¹⁰ Var det inte du som torkade ut havet,
det stora djupets vatten,

och som gjorde havsdjupen till en väg,
där de återlösta kunde gå fram?

¹¹ Så skall Herrens friköpta vända tillbaka
och komma till Sion med jubel.

Evig glädje skall kröna deras huvuden,
fröjd och glädje skall komma över dem,
men sorg och suckan skall fly bort.

¹² Jag, jag är den som tröstar er.

Vem är då du, att du fruktar för människor som skall dö,
för människobarn som blir som torrt gräs,

¹³ att du glömmer Herren, din Skapare,
han som spände ut himlen och lade jordens grund,
och att du ständigt dagen igenom fasar för förtryckarens vrede,
eftersom han är redo att fördärva?

Var är nu förtryckarens vrede?

¹⁴ Snart blir fången fri.

Han skall inte dö och läggas i graven,
han skall inte lida brist på bröd.

¹⁵ Jag är Herren, din Gud,

han som rör upp havet, så att dess vågor dånar,
Herren Sebaot är hans namn.

¹⁶ Jag har lagt mina ord i din mun

och övertäckt dig med min hands skugga
för att plantera himlen och grunda jorden
och för att säga till Sion: Du är mitt folk.

Herrens vredesbägare

¹⁷ Vakna upp, vakna upp, stå upp Jerusalem,
du som av Herrens hand har fått att dricka hans vredes bägare,
du som har tömt berusningens bägare till sista droppen.

¹⁸ Av alla de söner hon hade fött

fanns ingen som ledde henne,
av alla de söner hon hade fostrat
fanns ingen som fattade henne vid handen.

¹⁹ Dubbel är den olycka som har drabbat dig,
vem har medkänsla med dig?

Förödelse och förstöring, hunger och svärd
– hur skall jag ^b trösta dig?

²⁰ Dina söner försmäktade,

de låg vid alla gathörn som en antilop i ett nät,
drabbade i fullt mått av Herrens vrede,
av din Guds bestraffning.

²¹ Så hör nu detta, du eländiga,
som är drucken, men inte av vin:

²² Så säger Herren, som är din Herre
och din Gud, som utför sitt folks sak:

Se, jag tar bort berusningens bägare ur din hand,
av min vredes bägare skall du inte längre dricka.

²³ Jag skall sätta den i handen på dina plågare,

de som sade till dig:

"Fall ner, så att vi kan gå fram över dig!"

Så gjorde du din rygg till mark
och till en gata för dem att gå på.

Galaterbrevet 5

Friheten i Kristus

⁵ Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket. ² Se, jag Paulus säger er att om ni låter omskära er, kommer Kristus inte att vara till någon hjälp för er.^[a] ³ Jag försäkrar er än en gång: var och en som låter omskära sig är skyldig att hålla hela lagen. ⁴ Ni har kommit bort ifrån Kristus, ni som försöker bli rättfärdiga genom lagen. Ni har fallit ur nåden. ⁵ Vi däremot väntar i Anden genom tron på den rättfärdighet som är vårt hopp. ⁶ Ty i Kristus Jesus beror det inte på om vi är omskurna eller oomskurna, utan om vi har en tro som är verksam i kärlek.

⁷ Ni började bra. Vem har nu hindrat er, så att ni inte längre lyder sanningen? ⁸ Till det har ni inte blivit övertalade av honom som kallade er. ⁹ Lite surdeg syrar hela degen. ¹⁰ Jag för min del litar i Herren på att ni inte skall vara av annan mening. Men den som skapar förvirring bland er skall få sin dom, vem han än är. ¹¹ Bröder, om jag fortfarande predikade omskärelse, varför skulle jag då bli förföljd? Då vore korsets anstöt borta. ¹² De som uppviglar er borde gå och stympta sig.

¹³ Ni är kallade till frihet, bröder. Använd bara inte friheten så att den onda naturen får något tillfälle, utan tjäna varandra i kärlek. ¹⁴ Ty hela lagen är uppfylld i detta enda budord: Du skall älska din nästa som dig själv.^[b] ¹⁵ Men om ni biter och sliter i varandra, se då till att ni inte blir uppslukade av varandra.

Köttets gärningar och Andens frukt

¹⁶ Vad jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär. ¹⁷ Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra

er att göra det ni vill. ¹⁸ Men om ni leds av Anden, står ni inte under lagen. ¹⁹ Köttets gärningar är uppenbara: de är otukt, orenhet, lösaktighet, ²⁰ avgudadyrkan, svartkonst, fiendskap, kiv, avund, vredesutbrott, gräl, splittringar, villoläror, ²¹ illvilja, fylleri, utsvävningar och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så skall inte ärva Guds rike.

²² Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, ²³ trohet, mildhet och självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. ²⁴ De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. ²⁵ Om vi har liv genom Anden, låt oss då även följa Anden. ²⁶ Låt oss inte söka tom ära, inte utmana varandra och inte avundas varandra.

28 september

St. Teresa av Avila: "Vi bör ta oss framåt, om än så lite, varje dag och få lite ökning i vår vilja och iver. Vi bör agera som om vi var ute i krig – vilket ju är – och aldrig slappna av förrän segern är vår."

Jesaja 52

Glädjebudet om Sions återlösning

52 Vakna upp, vakna upp, kläd dig i din styrka, du Sion, kläd dig i din högtidsskrud, du Jerusalem, du heliga stad, ty ingen oomskuren eller oren skall härefter komma in i dig.
² Skaka stoftet av dig,

stå upp och intag din plats, Jerusalem.
Lös banden från din hals, du fångna dotter Sion.

³ Ty så säger Herren:

Ni har blivit sålda för intet,
därför skall ni också utan pengar bli återlösta.

⁴ Så säger Herren Herren:

Mitt folk drog i forna dagar ner till Egypten
och vistades där som främlingar.

Och Assur har förtryckt dem utan orsak.

⁵ Vad har jag nu här, säger Herren,
då man har fört bort mitt folk utan skäl?

Dess tyranner skrävar, säger Herren,
och mitt namn blir ständigt hånat, varje dag.

⁶ Därför skall mitt folk lära känna mitt namn,
därför skall det på den dagen förstå

att jag är den som säger: Se, här är jag!

⁷ Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg
när han kommer över bergen

och förkunnar frid,

bär fram goda nyheter

och förkunnar frälsning

och säger till Sion:

"Din Gud är konung!"

⁸ Hör, dina väktare ropar med hög röst,
de jublar alla,

ty de skall med egna ögon få se

Herren vända tillbaka till Sion.

⁹ Brist ut i jubel tillsammans,

ni Jerusalems ruiner,

ty Herren tröstar sitt folk,

han återlöser Jerusalem.

¹⁰ Herren uppenbarar sin heliga arm inför alla hednafolkens ögon,
alla jordens ändar skall se vår Guds frälsning.

¹¹ Drag bort! Drag bort! Gå ut därifrån!

Rör inte vid något orent!

Gå ut från henne, rena er,

ni som bär Herrens kärl.

¹² Ni skall inte gå ut med hast

och inte vandra bort som flyktingar,
ty Herren går framför er,
och Israels Gud avslutar ert tåg.

Herrens tjänares lidande och härlighet

¹³ ^[a] Se, min tjänare skall handla^[b] vist.

Han skall bli hög och upphöjd, ja, mycket hög.

¹⁴ Liksom många häpnade över dig,

så skall hans framträdande förvrängas mer än andra mäns
och hans gestalt mer än andra människors.

¹⁵ Han skall bestänka^[c] många folk.

Inför honom kommer kungar att förstummas,
ty de får se sådant som aldrig har berättats för dem
och lära känna vad de aldrig har hört.

53 Vem trodde vår predikan, för vem var Herrens arm uppenbarad?

² Som en späd planta sköt han upp inför honom,
som ett rotskott ur torr jord.

Han hade varken skönhet eller majestät.

När vi såg honom var hans utseende inte tilldragande.

³ Han var föraktad och övergiven av människor,
en smärtornas man och förtrogen med lidande,
lik en som man skyler ansiktet för,

så föraktad att vi räknade honom för intet.

⁴ Men det var våra sjukdomar han bar,
våra smärtor tog han på sig,

medan vi höll honom för att vara hemsökt,
slagen av Gud och pinad.

⁵ Han var genomborrad för våra överträdelsers skull,
slagen för våra missgärningars skull.

Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid,
och genom hans sår är vi helade.

⁶ Vi gick alla vilse som får,

var och en gick sin egen väg,
men all vår skuld lade Herren på honom.

⁷ Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig
och öppnade inte sin mun.

Lik ett lamm som förs bort till att slaktas,
lik ett får som är tyst inför dem som klipper det,
så öppnade han inte sin mun.

⁸ Genom våld och dom blev han borttagen.

Vem i hans släkte besinnar

att när han rycktes bort från de levandes land,
blev han plågad på grund av mitt folks överträdelse?

⁹ Bland de ogudaktiga fick han sin grav,
men hos en rik var han i sin död,
ty han hade ingen orätt gjort,
och svek fanns inte i hans mun.

¹⁰ Det var Herrens vilja att slå honom och låta honom lida.

När du gör hans liv till ett skuldoffer,

får han se avkomlingar och leva länge,
och Herrens vilja skall ha framgång genom honom.

¹¹ Genom den vedermöda hans själ har utstått
får han se^[a] och bli tillfreds.

Genom sin kunskap^[b] förklarar min rättfärdige tjänare de många
rättfärdiga,

och deras skulder är det han som bär.

¹² Därför skall jag ge honom de många^[c] som hans del,

och de starka skall han få som byte,
eftersom han utgav sitt liv i döden
och blev räknad bland förbrytare,
han som bar de mångas synd
och trädde in i överträdarnas ställe.

Galaterbrevet 6

Bär varandras bördor

6 Bröder, om ni kommer på någon med att begå en överträdelse, då skall ni som är andliga människor i mildhet upprätta en sådan. Men se till att inte du också blir frestad. ² Bär varandras bördor, så uppfyller ni Kristi lag. ³ Ty den som tror sig vara något, fast han ingenting är, han bedrar sig själv. ⁴ Var och en skall pröva sina egna gärningar. Han behåller då för sig själv det som är värt att vara stolt över och jämför sig

inte med andra. ⁵ Ty var och en skall bära sin egen börda. ⁶ Men den som får undervisning i ordet bör dela med sig av allt gott till den som undervisar honom. ⁷ Bedra inte er själva. Gud bedrar man inte: det människan sår skall hon också skörda. ⁸ Den som sår i sitt kötts åker skall av köttet skörda undergång, men den som sår i Andens åker skall av Anden skörda evigt liv. ⁹ Låt oss inte tröttna på att göra gott. Ty när tiden är inne får vi skörda, om vi inte ger upp. ¹⁰ Låt oss därför göra gott mot alla människor medan vi har tillfälle, och framför allt mot dem som delar vår tro.

Inte omskäreelse utan ny skapelse

¹¹ Se här med vilka stora bokstäver jag skriver till er med egen hand.

¹² Alla som vill ha gott anseende genom något yttre försöker tvinga er till omskäreelse, och detta bara för att de inte skall bli förföljda för Kristi kors. ¹³ Ty de som låter omskära sig^[a] kan inte ens själva hålla lagen, men de vill att ni skall låta omskära er, för att de skall kunna skryta med att ni är omskurna. ¹⁴ För min del vill jag aldrig berömma mig av något annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen. ¹⁵ Det har ingen betydelse om man är omskuren eller oomskuren. Det som verkligen betyder något är en ny skapelse. ¹⁶ Frid och barmhärtighet över dem som följer denna regel, ja, över Guds Israel. ¹⁷ Nu må ingen plåga mig längre, eftersom jag bär Jesu märken^[b] på min kropp. ¹⁸ Vår Herre Jesu Kristi nåd vare med er ande, bröder. Amen.

29 september

St. Johannes av Damascus: "Änglarna är som väktare av olika delar av verkligheten på jorden; de är satta över nationer och regioner, fördelade av deras Skapare."

Jesaja 54–55

Sions upprättelse och kommande härlighet

54 Jubla, du ofruktsamma, du som inte har fött barn,
brist ut i jubel och ropa av fröjd,
du som inte har haft födslovärkar.

Ty den ensamma har många barn,
fler än den som har man, säger Herren.

² Utvidga platsen för din boning,
spänn ut tältdukarna som du bor inunder och spar inte.
Förläng dina tältlinor och gör dina tältpluggar starka.

³ Ty du skall utbreda dig både åt höger och åt vänster.
Dina avkomlingar skall ta hedningars länder i besittning
och på nytt befolka ödelagda städer.

⁴ Frukta inte, ty du skall inte komma på skam,
blygs inte, ty du skall inte bli förödmjukad.
Nej, du skall glömma din ungdoms skam,
och ditt änkestånds förakt skall du inte mer komma ihåg.

⁵ Ty den som har skapat dig är din man,
Herren Sebaot är hans namn.

Israels Helige är din återlösare,
han som kallas hela jordens Gud.

⁶ Ty som en övergiven kvinna i hjärtesorg kallades du
av Herren,
och som en förskjuten ungdomshustru, säger din Gud.

⁷ Ett litet ögonblick övergav jag dig,
men i stor barmhärtighet vill jag på nytt samla dig.

⁸ Då min vrede välldes fram,
dolde jag ett ögonblick mitt ansikte för dig,
men med evig nåd vill jag nu förbarma mig över dig,
säger Herren, din återlösare.

⁹ Jag skall göra som vid Noas flod.

Liksom jag svor att Noas flod inte mer skulle komma över jorden,
så svär jag att inte mer vredgas på dig eller bestraffa dig.

¹⁰ Om än bergen viker bort och höjderna vacklar,
så skall min nåd inte vika från dig
och mitt fridsförbund inte vackla,
säger Herren, din förbarmare.

¹¹ Du arma, som har blivit så hemsökt av stormar
utan att få någon tröst,

med blyglans skall jag nu mura dina stenar
och ge dig grundvalar av safirer.

¹² Jag skall göra dina tinnar av rubiner,
dina portar av karbunklar

och hela din ringmur av ädla stenar.

¹³ Dina barn skall alla bli Herrens lärjungar,
och deras frid skall vara stor.

¹⁴ I rättfärdighet skall du bli befäst.

Förtryck skall vara fjärran från dig,
du har ingenting att frukta.

Förskräckelse skall vara borta,
den skall inte komma dig nära.

¹⁵ Om man sammangaddar sig mot dig,
kommer det ingalunda från mig.

De som sammangaddar sig mot dig
skall falla för dig.

¹⁶ Se, jag skapar smeden,

som blåser upp kolelden

och formar ett vapen genom sitt arbete.

Jag skapar också fördärvaren till att förstöra.

¹⁷ Inget vapen som smids mot dig skall ha framgång,
och varje tunga som upphäver sig mot dig

skall du i domen döma skyldig.

Detta är Herrens tjänares arvedel,
och deras rättfärdighet kommer från mig, säger Herren.

Inbjudan till dem som törstar

⁵⁵ Hör på, alla ni som törstar, kom hit till vattnet,
och ni som inte har pengar,

kom hit och köp säd och ät.

Ja, kom hit och köp säd utan pengar

och för intet både vin och mjölk.

² Varför ger ni ut pengar för det som inte är bröd,
era inkomster för det som inte kan mätta?

Hör på mig, så skall ni få äta gott

och njuta av utsökt mat.

³ Böj ert öra hit och kom till mig!

Hör, så får er själ leva!

Jag vill sluta med er ett evigt förbund:

Ni skall få den trofasta nåd som jag lovade David.

⁴ Se, honom har jag satt till ett vittne för folken,
till en furste och ledare för folken.

⁵ Du skall kalla på ett folk

du inte känner,

ett hednafolk som inte känner dig

skall skynda till dig

för Herrens, din Guds, skull,

för Israels Heliges skull,

ty han har förhärligat dig.

⁶ Sök Herren medan han låter sig finnas,

åkalla honom medan han är nära.

⁷ Den ogudaktige må överge sin väg,

den orättfärdige sina tankar

och vända om till Herren,

så skall han förbarma sig över honom,

och till vår Gud,

ty han skall ge mycken förlåtelse.

⁸ Mina tankar är inte era tankar,

och era vägar är inte mina vägar, säger Herren.

⁹ Nej, så mycket som himlen är högre än jorden,

så mycket är mina vägar högre än era vägar

och mina tankar högre än era tankar.

¹⁰ Liksom regnet och snön faller från himlen

och inte återvänder dit,

förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktbar

och ger säd till att så

och bröd till att äta,

¹¹ så skall det vara med ordet

som går ut från min mun.

Förgäves skall det inte vända tillbaka till mig

utan att ha verkat vad jag vill,

och utfört det vartill jag har sänt ut det.

¹² Med glädje skall ni dra ut,
i frid skall ni föras fram.

Bergen och höjderna skall brista ut i jubel inför er,
alla markens träd skall klappa i händerna.

¹³ Där nu törnsnår finns
skall cypresser växa upp,
där nässlor står
skall myrten växa upp.

Detta skall bli Herren till ära,
ett evigt tecken som inte skall utplånas.

Filipperbrevet 1

Hälsning

1 Från Paulus och Timoteus, Kristi Jesu tjänare, till alla de heliga i Kristus Jesus som bor i Filippi, tillsammans med församlingsledarna och församlingstjänarna. ² Nåd vare med er och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Tacksägelse och förbön

³ Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. ⁴ Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje, ⁵ eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu. ⁶ Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag. ⁷ Det är inte mer än rätt att jag tänker så om er alla, ty jag har er i mitt hjärta. Både när jag bär bojer och när jag försvarar och befäster evangeliet delar ni allesammans nåden med mig. ⁸ Ja, Gud är mitt vittne att jag längtar efter er alla av hela mitt hjärta, i Kristus Jesus. ⁹ Och min bön är att er kärlek mer och mer skall överflöda och leda er fram till insikt och klart omdöme, ¹⁰ så att ni kan avgöra vad som är rätt och vara rena och fläckfria på Kristi dag, ¹¹ rika på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, Gud till ära och pris.

Fånge för Kristi skull

¹² Jag vill att ni skall veta, bröder, att det som har hänt mig snarare har lett till framgång för evangeliet. ¹³ Så har hela pretoriet^(a) och alla andra kommit att förstå att det är för Kristi skull jag sitter fängslad. ¹⁴ Min fångenskap har gjort de flesta av bröderna övertygade i Herren, så att de vågar predika Guds ord ännu mer oförskräckt.

¹⁵ En del predikar visserligen Kristus för att de är avundsjuka och söker strid, men en del gör det i god avsikt, ¹⁶ av kärlek, eftersom de vet att jag är satt till att försvara evangelium. ¹⁷ De andra söker strid och predikar Kristus av orena motiv och tror att de kan göra min fångenskap tyngre. ¹⁸ Än sen? Kristus blir ändå på ett eller annat sätt predikad, för syns skull eller uppriktigt, och det är jag glad över.

Och jag vill fortsätta att glädja mig, ¹⁹ ty jag vet att detta kommer att leda till min frälsning, därför att ni ber för mig och Jesu Kristi Ande hjälper mig. ²⁰ Det är också min längtan och mitt hopp att jag inte på något sätt skall stå där med skam, utan att Kristus nu som alltid skall av mig frimodigt förhärligas i min kropp, vare sig jag lever eller dör. ²¹ Ty för mig är livet Kristus och döden en vinst. ²² Men om livet här på jorden innebär att mitt arbete bär frukt, då vet jag inte vad jag skall välja. ²³ Jag dras åt båda hållen. Jag skulle vilja bryta upp och vara hos Kristus, det vore mycket bättre. ²⁴ Men för er skull är det nödvändigt att jag får leva kvar. ²⁵ Och då jag är övertygad om det, vet jag att jag skall leva och bli kvar hos er alla och hjälpa er till framsteg och glädje i tron. ²⁶ När jag är hos er igen, kan ni få ännu större anledning att i Kristus Jesus prisa er lyckliga för min skull.

Kämpa för tron

²⁷ Lev nu bara på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium, så att jag, vare sig jag besöker er eller inte, får höra att ni står fasta i en och samme ande och i ett och samma sinne kämpar för tron på evangelium ²⁸ utan att på något sätt låta er skrämmas av motståndarna. Det blir för dem ett tecken på att de går förlorade, men för er ett tecken på att ni blir frälsta, och det av Gud. ²⁹ Ty för Kristi skull har ni fått nåd, inte bara att tro på honom utan också att lida för hans skull, ³⁰ eftersom ni har samma strid att utkämpa som ni såg att jag hade och nu hör att jag har.

30 september

St. Hieronymus: "Sann vänskap kan inte innehålla misstankar. En vän måste tala med sin vän som till sig själv."

Jesaja 56–57

Guds frälsning gäller alla

56 Så säger Herren: Håll fast vid det som är rätt,
handla rättfärdigt,

ty min frälsning kommer snart,
min rättfärdighet blir uppenbarad inom kort.

² Välsignad är den människa som gör så,
den människoson som håller fast vid det,
den som tar vara på sabbaten så att han inte ohelgar den,
den som avhåller sin hand från att göra något ont.

³ Den främling som har slutit sig till Herren skall inte säga:
"Säkert kommer Herren att skilja mig från sitt folk."
Inte heller skall eunucken säga:

"Jag är ett förtorkat träd."

⁴ Ty så säger Herren:

De eunucker som tar vara på mina sabbater,
som väljer det jag finner glädje i
och håller fast vid mitt förbund,

⁵ åt dem skall jag i mitt hus och inom mina murar
ge ett minnesmärke och ett namn,

en välsignelse som är bättre än söner och döttrar.
Jag skall ge dem ett evigt namn som inte skall utplånas.

⁶ De främlingar som har slutit sig till Herren
och som vill tjäna honom och älska Herrens namn,
ja, som vill vara hans tjänare,

alla som tar vara på sabbaten så att de inte ohelgar den,
och som håller fast vid mitt förbund,

⁷ dem skall jag föra till mitt heliga berg.
Jag skall ge dem glädje i mitt bönehus.
Deras brännoffer och slaktoffer skall bli godtagna på mitt altare.
Ty mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk.

⁸ Så säger Herren Herren,
han som samlar de fördrivna av Israel:
Ännu fler skall jag samla till honom,
till hans församling.

Israels väktare är blinda

⁹ Alla ni markens vilda djur, kom och ät,
alla ni vilda djur i skogen!

¹⁰ Hans väktare är alla blinda,
de märker inget.

De är alla stumma hundar som inte kan skälla.
De ligger och drömmer, de älskar att slumra.

¹¹ Men de är glupska hundar,
de blir aldrig mätta.

Och de skall vara herdar,
de som ingenting förstår!

De går alla sin egen väg,
var och en söker sin egen fördel, allesammans.

¹² "Kom, jag skall hämta vin,
låt oss berusa oss av starka drycker.
Och morgondagen skall bli denna lik,
ja, ännu bättre!"

Israels trolöshet och avgudadyrkan

57 Den rättfärdige går under, men ingen bryr sig om det.
Fromma människor rycks bort,
utan att någon inser
att den rättfärdige tas bort för att slippa ondskan.

² Han går in i friden.

De som vandrar sin väg rakt fram
kommer till vila på sina läger.

³ Men ni, träd fram här,
ni söner till teckentyderskor,

ni barn till äktenskapsbrytare och horor.

⁴ Vem gör ni er lustiga över?

Mot vem spärrar ni upp munnen och räcker ut tungan?

Är ni inte överträdelsens barn,

lögnens avkomma,

⁵ ni som under varje grönt träd brinner av lust till avgudarna,

ni som slaktar era barn i dalarna

och i bergsklyftornas djup.

⁶ Ravinens glatta stenar är din del,

de, just de, är din lott.

Åt dem utgjuter du drickoffer och bär fram matoffer.

Skulle jag låta mig nöja med sådant?

⁷ Du ordnade din bädd på höga och stora berg.

Dit begav du dig för att offra slaktoffer.

⁸ Bakom dörren och dörrposten satte du ditt minnestecken.

Du övergav mig, klädde av dig,

steg upp i din säng och gjorde den rymlig.

Du ingick förbund med några av dem

som du älskade att gå i säng med.

Du såg dem nakna.

⁹ Du gick till kungen med olja

och smorde dig med en mängd väldoftande salvor.

Du sände dina budbärare till fjärran land,

ja, ända ner till dödsriket.

¹⁰ Även om du blev trött av din långa färd,

sade du inte: "Det är lönlöst."

Så länge du kunde röra din hand, mattades du inte.

¹¹ För vem var du rädd och fruktade,

eftersom du bedrog mig?

Du har inte kommit ihåg mig

eller brytt dig om mig.

Är det inte så: Eftersom jag varit tyst, och det sedan lång tid,

fruktar du mig inte?

¹² Men jag skall visa hur det är med din rättfärdighet

och med dina verk;

de skall inte hjälpa dig.

¹³ När du ropar, må ditt avgudafölje rädda dig.

En vind skall ta dem alla med sig,

en fläkt skall föra dem bort.

Men den som tar sin tillflykt till mig

skall få landet till arvedel
och få besitta mitt heliga berg.

¹⁴ Man skall säga:

"Bana väg, bana och bered väg!

Tag bort stöttestenarna från mitt folks väg!"

¹⁵ Ty så säger den höge och upphöjde,
han som tronar till evig tid och heter "den Helige":

Jag bor i det höga och heliga

men också hos den som är förkrossad

och har en ödmjuk ande,

för att ge liv åt de ödmjukas ande,

för att ge liv åt de förkrossades hjärtan.

¹⁶ Jag skall inte gå till rätta för evigt,

inte ständigt vredgas,

ty då skulle deras ande försmäkta inför mig,

de själar som jag själv har skapat.

¹⁷ För hans girighetssynd var jag vred.

Jag slog honom och dolde mig i min vrede.

Men han vände sig bort

och gick den väg han själv ville.

¹⁸ Jag har sett hans vägar,

men jag vill bota honom och leda honom

och ge honom och hans sörjande tröst.

¹⁹ Jag vill skapa lovsång på deras läppar,

fullkomlig frid både för den som är fjärran och den som är nära,

säger Herren. Jag skall bota honom.

²⁰ Men de ogudaktiga är som ett upprört hav,

ett som inte kan vara stilla,

ett hav vars vågor rör upp dy och orenlighet.

²¹ Det finns ingen frid för de ogudaktiga, säger min Gud.^[a]

Filipperbrevet 2 Svenska Folkbibeln (SFB)

Genom ödmjukhet till upphöjelse

2 Om ni nu har tröst hos Kristus, uppmuntran av hans kärlek och gemenskap i Anden, om medkänsla och barmhärtighet betyder något,² gör då min glädje fullkomlig genom att ha samma sinnelag och samma kärlek och genom att vara ett i själ och sinne.³ Var inte självupptagna

och stolta. Var i stället ödmjuka och sätt andra högre än er själva.⁴ Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras.⁵ Var så till sinnes som Kristus Jesus var.

⁶ Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte^[a]

⁷ utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa

⁸ ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset.

⁹ Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn,

¹⁰ för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden,

¹¹ och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren.^[b]

Kristi lärjungar som ljus i världen

¹² Därför, mina älskade, liksom ni alltid har varit lydiga, så arbeta med fruktan och bävan på er frälsning, inte bara som när jag var hos er, utan ännu mycket mer nu när jag inte är hos er.¹³ Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.¹⁴ Gör allt utan att klaga och tveka,¹⁵ så att ni blir fläckfria och rena, Guds oskyldiga barn mitt ibland ett falskt och fördärvat släkte, bland vilka ni lyser som stjärnor i världen,¹⁶ när ni håller fast vid livets ord. Då kan jag berömma mig av er på Kristi dag. Jag har alltså inte sprungit förgäves eller arbetat förgäves.¹⁷ Ja, även om mitt blod blir utgjutet då ni bär fram er tro som offer, är jag glad och gläds med er alla.¹⁸ På samma sätt gläder ni er och deltar i min glädje.

Timoteus och Epafroditus

¹⁹ Jag hoppas nu i Herren Jesus att jag snart skall kunna sända Timoteus till er, så att också jag kan vara vid gott mod, när jag får veta hur ni har det.²⁰ Jag har ingen som han, ingen som så uppriktigt kommer att ha omsorg om er.²¹ Alla söker de sitt, inte Jesu Kristi sak.²² Men ni vet att han har hållit provet. Som en son vid sin fars sida har han stått tillsammans med mig i arbetet för evangeliet.²³ Honom hoppas jag kunna sända så snart jag får se hur det går för mig.²⁴ Och i Herren är jag övertygad om att jag snart skall kunna komma själv.

²⁵ Men jag anser det nödvändigt att sända tillbaka till er min broder Epafroditus, min medarbetare och medkämpe, som ni har sänt för att hjälpa mig med det som jag behövde. ²⁶ Han har längtat efter er alla och varit orolig, eftersom ni har hört att han blivit sjuk. ²⁷ Han har också verkligen varit sjuk, ja, nära döden. Men Gud förbarmade sig över honom, och inte bara över honom utan också över mig, för att jag inte skulle få sorg på sorg. ²⁸ Därför är jag så mycket mer angelägen att sända honom, för att ni skall få glädjen att återse honom och jag själv får känna lättnad. ²⁹ Ta nu emot honom i Herren med all glädje, och visa sådana män uppskattning. ³⁰ För sitt arbete i Kristi tjänst satte han sitt liv på spel och var nära döden, för att ge mig den hjälp som ni inte kunde ge.